

நெடுங்காலமாக என்னைப் பிடித்து அல்லல் படுத்துகின்றாய். ஆனால் உன் கொட்டம் நானே அடங்கிவிடும். நானே நான் திருநின்றையூரில் செல்வச் சீமானாக வாழும் வள்ளல் காளத்தி முதலியாரிடம் போனால் வறுமையே! நீ என்னை விட்டுப்பிட்டுப் போய்விடுவாய்; பிறகு என்னிடம் ஒருகணம் இருக்க முடியாது. எனக்கு அவர் ஆயிரம் ஆயிரம் பொன் தருவார்; பட்டாடை தருவார்; ஆபரணங்கள் தருவார்; மாடுகள் நிலபுலங்கள் எல்லாம் தருவார். நான் லட்சாதிபதியாக ஆவேன். அப்போது தரித்திரமே நீ எங்கே? நான் எங்கே? இன்று ஒரு இரவு தானே. என்னுடன் இருந்துவிட்டுப் போ" என்ற கருத்துக்களையுடைய இந்த வெண்பாவைத் திரும்பத் திரும்பப் பாடிக்கொண்டிருந்தார்.

நீளத் திரிந்துழன்று நீங்கா நிழல்போலே
நானேக் கிருப்பையோ நல்குவே—காளத்தி
நின்றையூர் சென்றக்கால் நீயெங்கே நானெங்கே?
இன்றைக்குச் சற்றே மிகு.

புலவர் பாடிய வெண்பாவை மற்றொருபுறம் இருந்த காளத்தி முதலியார் கேட்டார். அப்போது அவர் மனம் என்ன பாடு பட்டிருக்கும்? "பெண்ணே! இப்புலவர் பாவம்! வறுமையால் வாடுகின்றார் போலும்! நம்மை நர்டி வருகின்றார். நானே நம்மிடம் வந்தவுடன் வறுமை யகன்றுவிடும் என்று முழு வைப் பாடுகின்றார். இத்தகைய இவர் நமது ஊருக்குப் போனால் ஏமாந்து போவார். அங்கு ஆள் இல்லை யென்று சொல்லக் கூட ஆள் இல்லை. ஆகவே நாம் நமது வீட்டிற்கே போவோம். இவர் வந்தவுடன் இவரைப் பார்த்து இவருடைய துன்பத்தில் நாமும் பங்கெடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்" என்று கூறினார். விடியற்காலை புறப்பட்டார். கடு நடையாக நடந்து புலவருக்கு முன் திருநின்றையூர் வந்து தங்கள் மாளிகையைச் சேர்ந்தார்கள். சேர்ந்து புலவர் வந்தால் என்ன சொல்வது? புலவர் பொருள் கேட்பாரே? இல்லை என்றால் அவர் மனம் உடைந்து போகுமே? என்று பெருங் கவலை யுடன் இருக்கின்றார்கள்.

அங்கே புலவர் காலையில் எழுந்தார். "என்னை வாட்டி வதக்கிய வறுமையே! இன்னும் சிலமணி நேரத்தில் நீ என்னை விட்டுக் கம்பி நீட்டப் போகின்றாய். உனக்கு ஆயுள் முடிந்தது. இதோ போகின்றேன் திருநின்றையூருக்கு. வள்ளல் பெருமானைக் காண்பேன். வாரிவழங்குவார். குபேரனாகப்போகின்றேன்" என்று கூறிக்கொண்டே வந்தார். காளத்தி முதலியாரைக் கண்டார். "அண்ணலே! அடியேன் அரும் தமிழ்ப் புலவன்.

மிக்க வறுமையால் துக்கமுற்று வந்தேன். தக்க தருமசீலராகிய தங்களை யடைந்தேன். இனி எனக்கு ஒரு குறையுமில்லை" என்றார்.

முதலியார் அவரை அன்புடன் இன்முகங் காட்டி வரவேற்றார். "வாருங்கள்; இருங்கள்" என்றார். அவர் மனம் அப்போது என்ன பாடுபட்டிருக்கும்; அதனை ஆரால் அளக்கமுடியும்?

"சாதலின் இன்னத தில்லை இனிதது உம்
நதல் இயையாக் கேட"

என்கின்றார் தெய்வப்புலவர்.

மனிதனுக்கு மரணத்தைத் தாக்க காட்டிலும் கொடியது யாதொன்றுமில்லை. ஆனால் வள்ளல்களுக்கு வழங்க முடியாத போது மரணம் தித்திக்குமாம். ஆதலால் காளத்தி முதலியார் உயிரை மாய்த்துக்கொள்ள நினைத்தார். வீட்டிற்குப் பின் புறத்தை யடைந்தார். அங்கு ஒரு புற்று; அதில் ஒரு நல்ல நாகம் வாழ்கின்றதென்பதை அவர் அறிவார். அவர் தீண்டி ஆருயிர் பிரியட்டும் என்று எண்ணினார். புற்றில் கையை விடுத்தார். அவர் செறி வந்தது. அள்ளிக்கொடுத்த வள்ளல் கைக்கு நஞ்சையா நல்குவது என்று எண்ணியது. தன் தலையில் உள்ள நாகரத்தினத்தை நல்கியது. வள்ளல் வீட்டுப் பாம்புக்கும் இந்த நற்குணம் அமைந்திருந்தது.

நாகரத்தினத்தைக் கொணர்ந்து புலவர்பால் நீட்டினார் முதலியார். புலவர் அளவற்ற மகிழ்ச்சியுடன் பெற்றார். "ஆ! ஆ! என்ன அன்பு? என்ன கருணை? பொன்னையும் பொருளையும் கிரம்பத் தந்தார்? சுமந்து போவது கடினம் என்று கருதி கருணையுடன் உலகத்தை விடைமதிக்கும் இந்த நாக மாணிக்கத்தை நல்கினார். வள்ளலே வாழி; நீடுழி வாழி!" என்று வாழ்த்தினார். நாகரத்தினத்தை எடுத்துக்கொண்டு மீண்டார்.

அம் மாணிக்கத்தைச் சாமானியமானவர் விலைக்கு வாங்க முடியாதல்லவா? காஞ்சிமா நகரையாருகின்ற பல்லவ மன்ன வன்பால் சென்றார். நாகரத்தினத்தை அவன் முன் வைத்தார். "மன்னர் பெருமானே! உலகிலே எத்துணைச் சீமான்கள் இருக்கின்றார்கள். இருந்து என்ன பயன். எட்டிப் பழுத்து யாருக்கு என்ன பயன்? ஆ! ஆ! திருநின்றையூர் காளத்தி முதலியாரைப் போலே ஒரு புண்ணியமூர்த்தி யுண்டா? கொடை வள்ளல். காலையிலே சென்றேன். இந்த மாணிக்கத்தை அம் மனித மாணிக்கம் தந்தார். மதிப்பிட்டு விலையைத் தாரும்" என்றார்.

பல்லவன்கேட்டு அதிசயமுற்றான். நாணமும் அடைந்தான். "மந்திரிமார்களே! நீங்கள் முதலியாரிடம் பறிமுதல் சரிவரச் செய்யவில்லை போலும். இதோ பாருங்கள் இவருக்கு அவர் இம் மாணிக்கத்தைத் தந்தனர். இன்னும் எத்தனை மாணிக்கம்

என்னைப் பிடித்து அல்லல் படுத்துகின்றாய். ஆனால் உன் கொட்டம் நானே அடங்கிவிடும். நானே நான் திருநின்றையிலே செல்வச் சீமானாக வாரும் வள்ளல் காளத்தி முதலியாரிடம் போனால் வறுமையே! நீ என்னை விட்டுப்பிரிந்து போய்விடுவாய்; பிறகு என்னிடம் ஒருகணம் இருக்க முடியாது. எனக்கு அவர் ஆயிரம் ஆயிரம் பொன் தருவார்; பட்டாடை தருவார்; ஆபரணங்கள் தருவார்; மாடுகள் நிலபுலங்கள் எல்லாம் தருவார். நான் லட்சாதிபதியாக ஆவேன். அப்போது தரித்திரமே நீ எங்கே? நான் எங்கே? இன்று ஒரு இரவு தானே. என்னுடன் இருந்துவிட்டுப் போ" என்ற கருத்துக்களையுடைய இந்த வெண்பாவைத் திரும்பத் திரும்பப் பாடிக்கொண்டிருந்தார்.

நீளத் திரிந்துழன்று நீங்கா நிழல்போலே
நானேக் கிருப்பையோ நல்குவே—காளத்தி
நின்றையார் சென்றக்கால் நியெங்கே நானெங்கே?
இன்றைக்குச் சற்றே மிகு.

புலவர் பாடிய வெண்பாவை மற்றொருபுறம் இருந்த காளத்தி முதலியார் கேட்டார். அப்போது அவர் மனம் என்ன பாடு பட்டிருக்கும்? "பெண்ணே! இப்புலவர் பாவம்! வறுமையால் வாடுகின்றார் போலும்! நம்மை நாடி வருகின்றார். நானே நம்மிடம் வந்தவுடன் வறுமையாக நின்றிடும் என்று முழு நம்பிக்கையுடன் வறுமையை முன்னிலைப்படுத்தி இவ்வெண்பாவைப் பாடுகின்றார். இத்தகைய இவர் நமது ஊருக்குப் போனால் ஏமாந்து போவார். அங்கு ஆள் இல்லை யென்று சொல்லக் கூட ஆள் இல்லை. ஆகவே நாம் நமது வீட்டிற்கே போவோம். இவர் வந்தவுடன் இவரைப் பார்த்து இவருடைய துன்பத்தில் நாமும் பங்கெடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்" என்று கூறினர். விடியற்காலை புறப்பட்டார். கடு நடையாக நடந்து புலவருக்கு முன் திருநின்றையார் வந்து தங்கள் மாளிகையைச் சேர்ந்தார்கள். சேர்ந்து புலவர் வந்தால் என்ன சொல்வது? புலவர் பொருள் கேட்பாரே? இல்லை என்றால் அவர் மனம் உடைந்து போகுமே? என்று பெருங் கவலை யுடன் இருக்கின்றார்கள்.

அங்கே புலவர் காலையில் எழுந்தார். "என்னை வாட்டி வதக்கிய வறுமையே! இன்னும் சிலமணி நேரத்தில் நீ என்னை விட்டுக் கம்பி நீட்டப் போகின்றாய். உனக்கு ஆயுள் முடிந்தது. இதோ போகின்றேன் திருநின்றையருக்கு. வள்ளல் பெருமானைக் காண்பேன். வாரிவழங்குவார். குபேராகப்போகின்றேன்" என்று கூறிக்கொண்டே வந்தார். காளத்தி முதலியாரைக் கண்டார். "அண்ணலே! அடிமேன் அருள் தமிழ்ப் புலவன்,

மிக்க வறுமையால் துக்கமுற்று வந்தேன். தக்க தருமசீலராகிய தங்களை யடைந்தேன். இனி எனக்கு ஒரு குறையுமில்லை" என்றார்.

முதலியார் அவரை அன்புடன் இன்முகம் காட்டி வரவேற்றார். "வாருங்கள்; இருங்கள்" என்றார். அவர் மனம் அப்போது என்ன பாடுபட்டிருக்கும்; அதனை ஆரால் அளக்கமுடியும்?

"சாதலின் இன்னதில்லை இனிதனும்
ஈதல் இயையாக் கடை"

என்கின்றார் தெய்வப்புலவர்.

மனிதனுக்கு மாணத்தைக் காட்டிலும் கொடியது யாதொன்றுமில்லை. ஆனால் வள்ளல்களுக்கு வழங்க முடியாத போது மாணத்திற்குமாம். ஆதலால் காளத்தி முதலியார் உயிரை மாய்த்துக்கொள்ள நினைத்தார். வீட்டிற்குப் பின் புறத்தையடைந்தார். அங்கு ஒரு புற்று; அதில் ஒரு நல்ல நாகம் வாழ்கின்றதென்பதை அவர் அறிவார். அவர் தீண்டி ஆருயிர் பிரியட்டும் என்று எண்ணினார். புற்றில் கையை விடுத்தார். அரவம் சிறி வந்தது. அள்ளிக்கொடுத்த வள்ளல் கைக்கு நஞ்சையா நல்குவது என்று எண்ணியது. தன் தலையில் உள்ள நாகரத்தினத்தை நல்கியது. வள்ளல் வீட்டுப் பாம்புக்கும் இந்த நற்குணம் அமைந்திருந்தது.

நாகரத்தினத்தைக் கொணர்ந்து புலவர்பால் நீட்டினார் முதலியார். புலவர் அளவற்ற மகிழ்ச்சியுடன் பெற்றார். "ஆ! ஆ! என்ன அன்பு? என்ன கருணை? பொன்னையும் பொருளையும் நிரம்பத் தந்தால் சும்மாது போவது கடினம் என்று கருதி கருணையுடன் உலகத்தை விலைமதிக்கும் இந்த நாக மாணிக்கத்தை நல்கினார். வள்ளலே வாழி; நீடுழி வாழி!" என்று வாழ்த்தினார். நாகரத்தினத்தை எடுத்துக்கொண்டு மீண்டார்.

அம் மாணிக்கத்தைச் சாமானியமானவர் விலைக்கு வாங்க முடியாதல்லவா? காஞ்சிமா நகரையாருகின்ற பல்லவ மன்ன வன்பால் சென்றார். நாகரத்தினத்தை அவன் முன் வைத்தார். "மன்னர் பெருமானே! உலகிலே எத்துணைச் சீமான்கள் இருக்கின்றார்கள். இருந்து என்ன பயன். எட்டிப் பழுத்து யாருக்கு என்ன பயன்? ஆ! ஆ! திருநின்றையார் காளத்தி முதலியாரைப் போலே ஒரு புண்ணியமூர்த்தி யுண்டா? கொடை வள்ளல். காலையிலே சென்றேன். இந்த மாணிக்கத்தை அம் மனித மாணிக்கம் தந்தார். மதிப்பிட்டு விலைமையத் தாரும்" என்றார்.

பல்லவன்கேட்டு அதிசயமுற்றான். நாணமும் அடைந்தான். "மந்திரிமார்களே! நீங்கள் முதலியாரிடம் பறிமுதல் சரிவரச் செய்யவில்லை போலும். இதோ பாருங்கள் இவருக்கு அவர் இம் மாணிக்கத்தைத் தந்தனர். இன்னும் எத்தனை மாணிக்கம்

சுருபு
ஆரு
திரு
முதல
பேர
எனக்
தருவ
எல்ல
தரித்
என்
இந்த
கார்.

புல
காத்தி
பாடு பட்
யால் வா
நம்மிடம்
நம்பிக்கை
வைப் பா
போனால்
சொல்லக்
போவேய்
துன்பத்தி
என்று கூ
நடந்து பு
மாளிகை
சொல்வது
அவர் ம
புடன் இ

அங்
வதக்கிய
விட்டுக் கம்
இதோ பே
னைக்காண்
என்று கூ
கண்டார்.

திருப்புகழ்மீர் தம்

சுருபுகழை? நானே சென்று பரிசுதல் புரிந்து
"சுருபுகழை" என்றான். புலவர் அமைச்சர் சூழத் திருநீன்ற
புலவர் சென்றான். முதலியாரைக் கண்டான். "இதுபோன்ற
புலவர்களை இவரும் எத்தனை யுள்ளான்?" என்று வினவினான்.

புலவர் முதலியார் புரிந்தார். "பல்லவரி! என்னிடம்
புலவரும் துருமும்பும் இடையரது. எல்லாவற்றையும்
புலவர் அறிவின்றி மறத்துடன் பரிந்துக்கொண்டார்
இன்று இப்புலவர் வந்தார். இவ்வென்று கூற என்
புலவர் இடம் தாங்கலை. இதோ இருக்கின்ற புற்றிலே கையை
விட்டேன். எவ்விடம் நாகம் தந்தது இம்மணிக்குத் தை"

மன்னுக்கு மம்பிக்கையில்கலை. "உண்மையாகவா? உமது
விட்டுப் பாய் தந்ததா! நல்ல நாகத்தினிடம் இரண்டு ரத்தி
வைக்க உண்டு. ஒன்று நாகரத்தினம். ஒன்று ஜீவரத்தினம்.
அந் நாகத்தினிடம் உள்ள ஜீவரத்தினத்தைக் கேட்டு எனக்கு
வாங்கிக்கொடு" என்றான்.

காத்தி முதலியார் புற்றினிடம்போனார். எல்லோரும்
இமையாது கேக்கி நின்றார்கள். "நாகமே! நான் உன்னைக்
கேட்கின்றேன். இம்மன்னனுக்கு ஜீவரத்தினம் வேண்டுமாம்.
கொடு" என்றார். நாகம் வெளிவந்து அவர் பாதத்தில் ஜீவ
ரத்தினத்தை வைத்து மாண்டுவிட்டது. இந்த அதிசயத்தைக்
கண்ட அனைவரும் கண்ணீர் வடித்தார்கள். மன்னவன்
நானினான். அவர் அடிமலர்மீது வீழ்ந்து வணங்கினான். பறி
முதல் செய்தவைகளை நல்கினான். அவர் முன்போல் இரந்த
புலவர்க்கு கடமையை யாற்றிப் புகழும்பு தாங்கினார்.

அந்திப்போ தழருவே நடித்தருளும்
வழித்துணைவ ரருளங் கோவை
வந்திப்போர் நினைத்தபடி மயிலேறி
யயிலெடுத்து வருஞ்செவ் வேளைச்
சந்திப்போம் மலர்சொரிவோம் புகழ்ந்திடுவோம்
அவன்கமலத் தாளுந் தோளஞ்
சிந்திப்போம் ஆதலினால் நமதுபழ
வினைகளெல்லாஞ் சிந்திப் போமே.

— திருவிளக்குச்சப் புராணம்.

உ
ஒம் குறைய தம்:

திருப்புகழ்மீர் தம்

"சுருபுகழை மேல்கின்ற கொற்றவன் குள்போன்ற
திருப்புகழைக் கேளிர் தினம்"

மலர் } துன்முகி ஆண்டு ஆவணித் திங்கள்
21 } ஆகண்டு-1956

திருப்புகழ்

திருச்செந்தூர்

சத்தமிகு மேழுகட லைத்தேனை
உற்றமது தோடுகளை
சத்திதனை மாவின்வடு
தக்கமணம் வீசுகமல்
மிக்கவினை வான
தத்துகளும்
மத்தகிரி போலுவி
முத்துவட
வச்சிரகி
வைத்தகொ
பத்தி
வ
செத்ரவ

நெடுங்காலமாக என்னைப் பிடித்து அல்லல் படுத்துகின்றாய். ஆனால் உன் கொட்டம் நானே அடங்கிவிடும். நானே நான் திருநின்றையூரில் செல்வச் சீமானாக வாழும் வள்ளல் காளத்தி முதலியாரிடம் போனால் வறுமையே! நீ என்னை விட்டுப்பிடுத்து போய்விடுவாய்; பிறகு என்னிடம் ஒருகணம் இருக்க முடியாது. எனக்கு அவர் ஆயிரம் ஆயிரம் பொன் தருவார்; பட்டாடை தருவார்; ஆபரணங்கள் தருவார்; மாடுகள் நிலபுலங்கள் எல்லாம் தருவார், நான் லட்சாதிபதியாக ஆவேன். அப்போது தரித்திரமே நீ எங்கே? நான் எங்கே? இன்று ஒரு இரவு தானே. என்னுடன் இருந்துவிட்டுப் போ" என்ற கருத்துக்களையுடைய இந்த வெண்பாவைத் திரும்பத் திரும்பப் பாடிக்கொண்டிருந்தார்.

நீளத் திரிந்துமுன்று நீங்கா நிழல்போலே
நானேக் கிருப்பையோ நல்குவே—காளத்தி
நின்றையூர் சென்றக்கால் நீயெங்கே நானெங்கே?
இன்றைக்குச் சற்றே மிகு.

புலவர் பாடிய வெண்பாவை மற்றொருபுறம் இருந்த காளத்தி முதலியார் கேட்டார். அப்போது அவர் மனம் என்ன பாடு பட்டிருக்கும்? "பெண்ணே! இப்புலவர் பாவம்! வறுமையால் வாடுகின்றார் போலும்! நம்மை நாடி வருகின்றார். நானே நம்மிடம் வந்தவுடன் வறுமையாகக் கண்டுகொண்டு என்னுடைய முழு நம்பிக்கையுடன் வறுமையை முன்னிலைப்படுத்தி இவ்வெண்பாவைப் பாடுகின்றார். இத்தகைய இவர் நமது ஊருக்குப் போனால் ஏமாந்து போவார். அங்கு ஆள் இல்லை யென்று சொல்லக் கூட ஆள் இல்லை. ஆகவே நாம் நமது வீட்டிற்கே போவோம். இவர் வந்தவுடன் இவரைப் பார்த்து விவருடைய துன்பத்தில் நாமும் பங்கெடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்" என்று கூறினார். விடியற்காலம் புறப்பட்டார். கடு நடையாக நடந்து புலவருக்கு முன் திருநின்றையூர் வந்து தங்கள் மாளிகையைச் சேர்ந்தார்கள். சேர்ந்து புலவர் வந்தால் என்ன சொல்வது? புலவர் பொருள் கேட்பாரோ? இல்லை என்றால் அவர் மனம் உடைந்து போகுமோ? என்று பெருங் கவலை யுடன் இருக்கின்றார்கள்.

அங்கே புலவர் காலையில் எழுந்தார். "என்னை வாட்டி வதக்கிய வறுமையே! இன்னும் சிலமணி நேரத்தில் நீ என்னை விட்டுக் கம்பி நீட்டப் போகின்றாய். உனக்கு ஆயுள் முடிந்தது. இதோ போகின்றேன் திருநின்றையூருக்கு. வள்ளல் பெருமானைக் காண்பேன். வாரிவழங்குவார். குபேரனாகப்போகின்றேன்" என்று கூறிக்கொண்டே வந்தார். காளத்தி முதலியாரைக் கண்டார். "அண்ணலே! அடியேன் அருந் தமிழ்ப் புலவன்,

மிக்க வறுமையால் துக்கமுற்று வந்தேன். தக்க தருமசீலராகிய தங்களை யடைந்தேன். இனி எனக்கு ஒரு குறையுமில்லை" என்றார்.

முதலியார் அவரை அன்புடன் இன்முகம் காட்டி வரவேற்றார். "வாருங்கள்; இருங்கள்" என்றார். அவர் மனம் அப்போது என்ன பாடுபட்டிருக்கும்; அதனை ஆரால் அளக்கமுடியும்?

"சாதலின் இன்னத நிலை இனிதன உம்
நதல் இயையாக் கடை"

என்கின்றார் தெய்வப்புலவர்.

மனிதனுக்கு மரணத்தைக் காட்டிலும் கொடியது யாதொன்றுமில்லை. ஆனால் வள்ளல்களுக்கு வழங்க முடியாத போது மரணம் தித்திக்குமாம். ஆதலால் காளத்தி முதலியார் உயிரை மாய்த்துக்கொள்ள நினைத்தார். வீட்டிற்குப் பின் புறத்தையடைந்தார். அங்கு ஒரு புற்று; அதில் ஒரு நல்ல நாகம் வாழ்கின்றதென்பதை அவர் அறிவார். அரவந் திண்டி ஆருயிர் பிரியட்டும் என்று எண்ணினார். புற்றில் கையை விடுத்தார். அரவம் சிறி வந்தது. அள்ளிக்கொடுத்த வள்ளல் கைக்கு நஞ்சையா நல்குவது என்று எண்ணியது. தன் தலையில் உள்ள நாகரத்தினத்தை நல்கியது. வள்ளல் வீட்டுப் பாம்புக்கும் இந்த நற்குணம் அமைந்திருந்தது.

நாகரத்தினத்தைக் கொணர்ந்து புலவர்பால் நீட்டினார் முதலியார். புலவர் அளவற்ற மகிழ்ச்சியுடன் பெற்றார். "ஆ! ஆ! என்ன அன்பு? என்ன கருணை? பொன்னையும் பொருளையும் நிரம்பத் தந்தால் சுமந்து போவது கடினம் என்று கருதி கருணையுடன் உலகத்தை விலைமதிக்கும் இந்த நாக மாணிக்கத்தை நல்கினார். வள்ளலே வாழி; நீடுழி வாழி" என்று வாழ்த்தினார். நாகரத்தினத்தை எடுத்துக்கொண்டு மீண்டார்.

அம் மாணிக்கத்தைச் சரமானியமானவர் விலைக்கு வாங்க முடியாதல்லவா? காஞ்சிமா நகரையாளுகின்ற பல்லவ மன்ன வன்பால் சென்றார். நாகரத்தினத்தை அவன் முன் வைத்தார். "மன்னர் பெருமானே! உலகிலே எத்துணைச் சீமான்கள் இருக்கின்றார்கள். இருந்து என்ன பயன். எட்டி பழுத்து யாருக்கு என்ன பயன்? ஆ! ஆ! திருநின்றையூர் காளத்தி முதலியாரைப் போலே ஒரு புண்ணியமூர்த்தி யுண்டா? கொடை வள்ளல். காலையிலே சென்றேன். இந்த மாணிக்கத்தை அம் மனித மாணிக்கம் தந்தார். மதிப்பிட்டு விலையைத் தாரும்" என்றார்.

பல்லவன்கேட்டு அதிசயமுற்றான். நாணமும் அடைந்தான். "மந்திரிமார்களே! நீங்கள் முதலியாரிடம் பறிமுதல் சரிவரச் செய்யவில்லை போலும். இதோ பாருங்கள் இவருக்கு அவர் இம் மாணிக்கத்தைத் தந்தனர். இன்னும் எத்தனை மாணிக்கம்

சுரு

திருப்புகழ்மீர்தம்

வைத்திருக்கின்றனரோ? நானே சென்று பறிமுதல் புரிந்து வருவேன்" என்றான். புலவர் அமைச்சர் குழத் திருக்கின்ற யூர் சென்றான். முதலியாரைக் கண்டான். "இதுபோன்ற மாணிக்கம் இன்னும் எத்தனை யுள்ளன?" என்று வினாவினான்.

முதலியார் முறுவல் புரிந்தார். "பல்லவனே! என்னிடம் பல் குத்தும் சிறு துரும்பும் கிடையாது. எல்லாவற்றையும் உனது ஏவலர் அறமின்றி மறத்துடன் பறித்துக்கொண்டார்கள். இன்று இப்புலவர் வந்தார். இல்லையென்று கூற என் மனம் இடம் தரவில்லை. இதோ இருக்கின்ற புற்றிலே கையை விட்டேன். என் விட்டு நாகம் தந்தது இம் மாணிக்கத்தை" என்றார்.

மன்னனுக்கு நம்பிக்கையில்லை. "உண்மையாகவா? உமது வீட்டுப் பரம்பு தந்ததா! நல்ல நாகத்தினிடம் இரண்டு ரத்தினங்கள் உண்டு. ஒன்று நாகரத்தினம். ஒன்று ஜீவரத்தினம். அந் நாகத்தினிடம் உள்ள ஜீவரத்தினத்தைக் கேட்டு எனக்கு வாங்கிக் கொடும்" என்றான்.

காளத்தி முதலியார் புற்றினிடம் போனார். எல்லோரும் இமையாது நோக்கி நின்றார்கள். "ஓ நாகமே! நான் உன்னைக் கேட்கின்றேன். இம்மன்னனுக்கு ஜீவரத்தினம் வேண்டுமாம். கொடு" என்றார். நாகம் வெளிவந்து அவர் பாதத்தில் ஜீவரத்தினத்தை வைத்து மாண்டுவிட்டது. இந்த அதிசயத்தைக் கண்ட அனைவரும் கண்ணீர் வழிந்தார்கள். மன்னவன் நானினான். அவர் அடிமலர்ந்து வீழ்ந்து வணங்கினான். பறிமுதல் செய்தவைகளை நல்கினான். அவர் முன்போல் இரந்த வர்க்கீர்து கடமையை யாற்றிப் புகழுடம்பு தாங்கினார்.

அந்திப்போ தழகுறவே நடித்தருளும்
வழித்துணைவ ரருளுங் கோவை
வந்திப்போர் நினைத்தபடி மயிலேறி
யயிலெடுத்து வருஞ்செல் வேகைச்
சந்திப்போம் மலர்சொரிவோம் புகழ்ந்திடுவோம்
அவன்கமலத் தாளுந் தோளுஞ்
சந்திப்போம் ஆதலினால் நமதுபழ
வினைகளெல்லாஞ் சந்திப் போமே.

— திருவிரிஞ்சைப் புராணம்.

உ
ஓம் குறைய நம:

திருப்புகழ்மீர்தம்

"திருப்புகழை மேவுகின்ற கொற்றவன் ஞன்போற்றுத் திருப்புகழைக் கோள் தினம்"

மலர் } துள்ளுகி ஆண்டு ஆவணித் திங்கள் {இதழ்
21 } ஆகஸ்டு-1956 {5

திருப்புகழ்

திருச்செந்தூர்

சத்தமிகு மேமுகட லைத்தேனை
உற்றமது தோடுகளை யைப்போர்கொள்
சத்தினை மாவின்வடு வைக்காவி தனைமீறு
தக்கமணம் வீசுகம லப்புவை
மிக்கவினை வானகடு வைச்சீறு
தத்துகளும் வானையடு மைப்பாவு விழிமாதர்
மத்தகிரி போலுமொளிர் வித்தார
முத்துவாட மேவுமெழில் மிக்கான
வச்சிரகி ரீடநிகர் செப்பான தனமீதே
வைத்தகொடி தானமயல் விட்டான
பத்திசெய ஏழையடி மைக்காக
வஜ்ரமயில் மீதினினி யெப்போது வருவாயே
சித்ரவடி வேல்பனிரு கைக்கார
பத்திபுரி வோர்கள்பனு வற்கார
திக்கினு நடாவுபுர விக்கார குறமாதா
21-13

ஓம் நமோ நம :

திருப்புகழ்மீர்தம்

“திருப்புகழை மேலதீர்த்துக் கொற்றவன் ஓம்போற் றுந்
திருப்புகழைக் கொளித் தீர்தம்”

மலர் { நூற்றாண்டு ஆவணித் திங்கள்
21 { ஆகஸ்ட்-1956

திருப்புகழ்
திருச்சேந்தூர்

சத்தமிகு மேழகட லைத்தேனை
உற்றமது தோகேனை யையப்போர்கொ

தக்கமணம் வீசுகம வப்புவை
சத்தினே மாவின்வடு வைக்காவி
மிக்கலினை வான்கடு வைப்பாவு
தத்துகனும் வானையடு வைப்பாவு

மத்தகிரி போலுந்
முத்துவா
வச்சி
வைத்த

சித்த

திருப்புகழ்மீர்தம்

வைத்திருக்கின்றனரோ? நானே சென்று பறிமுதல் புரிந்து
வருவேன்” என்று. புலவர் அமைச்சர் குழுத் திருநின்ற
யூர் சென்றான். முதலியாரைக் கண்டான். “இதுபோன்ற
மாணிக்கம் இன்னும் எத்தனை புள்ளன?” என்று வினாவினான்.
முதலியார் முறுவல் புரிந்தார். “பல்லவனே! என்னிடம்
பல்குதும் சிறு துரும்பும் இடையாது. எல்லாவற்றையும்
உள்ளது எவலர் அறமின்றி மறத்துடன் பறித்துக்கொண்டார்
கள். இன்று இப்புலவர் வந்தார். இல்லையென்று கூற என்
மனம் இடம் தரவில்லை. இதே இருக்கின்ற புற்றிலே கையை
விட்டுடன். என் விட்டு நாகம் தந்தது இம் மாணிக்கத்தை”
என்றார்.

மன்னனுக்கு நம்பிக்கையிலலை. “உண்மையாகவா? உமது
விட்டுப் பாம்பு தந்ததா! நல்ல நாகத்தினிடம் இரண்டு ரத்தி
னங்கள் உண்டு. ஒன்று நாகரத்தினம், ஒன்று ஜீவரத்தினம்.
அந் நாகத்தினிடம் உள்ள ஜீவரத்தினத்தைக் கேட்டு எனக்கு
வாங்கிக் கொடும்” என்று.

காளத்தி முதலியார் புற்றினிடம் போனார். எல்லோரும்
இமையாது நோக்கி நின்றார்கள். “ஏ நாகமே! நான் உனனைக்
கேட்கின்றேன். இம்மன்னனுக்கு ஜீவரத்தினம் வேண்டுமாம்.
கொடு” என்று. நாகம் வெளிவந்து அவர் பாதத்தில் ஜீவ
ரத்தினத்தை வைத்து மாண்டுவிட்டது. இந்த அநிசயத்தைக்
கண்ட அனைவரும் கண்ணீர் வடித்தார்கள். மன்னவன்
நாணினான். அவர் அடிமலர்மீது வீழ்ந்து வணங்கினான். பறி
முதல் செய்ய்கலைவகளை நல்கினான். அவர் முன்போல் இரந்த
வர்க்கென்று கடமையை யாற்றிப் புகழுடம்பு தாங்கினார்.

அந்திப்போ தழகுறவே நடித்ததொரும
வழித்துணைவ ருளுந் கொவை

- அழகிய கூர்மையான வேலா
ரங்களை யுடையவரே! பக்தி புரி
புவோர்களுடைய நூலில் விளங்கு
கிசைகள் தோறும் நடாத்துகின்ற
ர! குறமாது சித்த அநுராக கலவி
போடு மருவுகின்ற மணவாளரே!
ய அசுரர் தலைவர்களுடன் போர்
ர - உத்தமர்களைக் காத்தலையே
அடியார்கள் முத்திபெற சொல்
முத்திபெறுமாறு உபதேசிக்கின்ற
நர் தூய வரிதைகார - கிளியைப்
வயானையின் கணவரே! முச்சுக்
ங்களும் துதிக்கின்ற திருவடியை
ம மயமான, முத்தமிழை ஆயும்
ஆராய்கின்ற சிறப்புடையவரே!
சை நிறமான மேகங்கள் தவழு
திருக்கோயில்களை யுடையவரே!
க ரையில் உருளுகின்ற
எழுந்தருளியுள்ள, முதேவர் -
ற, பெருமானே - பெருமையிற்
- ஓசை மிகுந்த ஏழு சமுத்திரங்
து உற்ற தோடு - தேன் நிறைத்த
போர் கொள் சக்திதனை - போர்
- மாவடுவையும், காவி தனை -
னம் வீசு கமலப்பூவை - மிகுந்த
மலரையும், மிக்க விளைவான

கடுவை - நன்கு முதிர்ந்த நஞ்சையும், சேறு உதத்து உகளும் வாளை -
சினத்துடன் நீரில் பாய்ந்து விளையாடும் வாளை மீனையும் நிகர்த்து,
அடு - கொல்லும் தொழிலைக் கொண்டு, மை பாவும் விழிமாதர் -
மைதிட்டிய கண்களையுடைய பொதுமகளிரினது, மத்தகிரி போலும் -
மதம் பொழிகின்ற மலை போல பருத்து, ஒளிர் வித்தார - ஆபரணங்
களுடன் கூடி ஒளி செய்து விசாலமுள்ளதாயி் முத்து வடமேவும் -
முத்தமாலையுடையதாய், எழில் மிக்கான வச்சிரகிரீட நிகர் - அழகு
மிகுந்த வஜ்ரமணி மகுடத்திற்குச் சமான முள்ளதாய், செப்பு ஆன -
சிமிழ் போன்றதாய் விளங்கும், தனமீதே - தனங்களின் மீது, வைத்த
கொடிது ஆன மயல் விட்டு - மனம் வைத்துள்ள தீய மயக்கத்தை
விடுத்த, ஆனபக்தி செய - ஆன்மாவுக்கே உரியதான அன்பு செய்யு
மாறு, ஏழை அடிமைக்காக - அறிவில்லாத இந்த அடியேன்
பொருட்டு, இனி வஜ்ரமயில் மீதில் - இனியாவது வஜ்ரம் போல் ஒளி
செய்கின்ற மயிலின் மீது, எப்போது வருவாயே-எந்தக் காலம் வந்து
ஆட்கொள்வீர்?

பொழிப்புரை

அழகிய கூரிய வேலை யேந்திய பன்னிருகைப் பரமனை
அன்பு புரிவோர்கள் பாடிய நூல்களை யுடையவரே! திசைகள்
தோறும் நடாத்துகின்ற மயிலாகிய குதிரையை யுடையவரே!
வள்ளினாயகி உள்ளம் உவந்து மருவும் மணவாளரே! தீய அடி
வேந்தருடன் போர் புரிந்தவரே! நல்லவர்களைக் காத்து அவர்க
ளுடன் ஆடல் புரிபவரே! அடியவர்கள் முத்திபெறுமா
உபதேசிக்கின்ற சொற்களை யுடையவரே! கிளிபோன்ற து
தெய்வயானை யம்மையின் கணவரே! மூன்று உலகங்களும் த
செய்கின்ற திருவடியை யுடையவரே! இனிமை நிறைந்த
தமிழை ஆராய்கின்ற மேன்மையினரே! பசிய மேகங் தவழுகி
மதியையுடைய கோயிலில் விளங்குபவரே! முத்துக்கள் உ
கின்ற கடற்கரையுடன் கூடிய செந்திலம்பதியில் எழுந்த
யுள்ள மும்மூர்த்திகள் போற்றும் பெருமிதமுடைய
ஓசை மிகுந்த ஏழுகடல், வண்டு தேன் மிகுந்த மலர்
போர்புரிகின்ற, வான், மாவடு, கருங்குவளை, சிறந்த மண
கின்ற தாமரை மலர், நன்கு முதிர்ந்த நஞ்சு, சேறி நீரில்
யாடுகின்ற வாளை மீன், இவைகளை நிகர்த்து, கொ
தன்மையுடன் மை திட்டிய கண்களையுடைய பொது ம
மதம்பொழிகின்ற மலைபோல் பருத்து ஆபரணங்களுடன்
ஒளிசெய்து, விநிந்து, முத்துமலை புனைந்து, அழகிய
முடி போலவும் சிமிழ் போலவும் திகழ்கின்ற தனபார
மீது மனம் வைத்து அதனால் வந்த கொடிய மயக்க
விடுத்த உமது திருவடியில் அன்பு செய்யுமாறு ஆ
பொருட்டு வஜ்ரம்போல் ஒளி செய்யும் மயில் வா
மீது வந்து எந்நாள் காட்சி தருவீரோ?

விரிவுரை

உலகிலே மனிதர்கள் நந்தவனக் காட்சி, படக் காட்சி, மலைக் காட்சி, பொருட் காட்சி, நகரக் காட்சி இன்னும் பல காட்சிகளைக் காண வேண்டும் என்று ஒடுகின்றார்கள். பணம் செலவழிக்கின்றார்கள். நேரத்தைச் செல விடுகின்றார்கள். ஆவல் கொண்டு செல்வத்தையும் செலவழிக்கின்றார்கள். அந்தோ! இறைவனுடைய அருட்காட்சியைக் காண வேண்டுமென்ற ஒரு பெருந் துடிதுடிப்பு ஏற்படுகின்றதா! அதில் ஒரு வேகம் - தாகம் உண்டாகியிருக்கின்றதா? என்று உங்களை நீங்களே சோதித்துக் கொள்ளுங்கள். இல்லையானால் நாம் எத்துணை மதியினைமாக இருக்கின்றோம் என்று சிந்தியுங்கள். நல்ல படம் வந்துவிட்டதானால் வந்த அன்றைக்கே காண வேண்டும் என்று ஒடுகின்றார்கள். நுழைவுச் சிட்டுக்காகப் பல மணி நேரம் நடுவீதியில் நடுத்தெரு நாராயண! என்று ஒருவர் ஒருவராக ஒட்டி நிற்கின்றார்கள். இறைவனுடைய திருவடிக் காட்சி பலகோடி வெண்மதி போல் திகழாமே! ஒவ்வொரு இமைக்கும் சேண் விளங்கு அவிர் ஒளி அல்லவா அது? உறுநர்த்தாகிய மதன் (அறியாமையை) உடைக்கின்ற திருவடி யல்லவா அது?

உத்தியிடை கடவு மரகத வருண குலதுரக உபலளித கனகரத சத கோடி சூரியர்கள் உதயமென ஒரு சோதி வீசுவது அவன் திருவடி. ஆயிரங்கோடி மன்மதர்களுடைய அழகு அனைத்தும் ஒருங்கு கூடினாலும் செவ்வேப் பரம னுடைய தூய சேவடியின் ஒரு தூசுக்கு இணைவாராதே? கண் ணைக் கல்லை மதித்து மாணிக்கத்தை எறிந்த மதியிலிபோல் அழகிய பொது மகளிரது புலால் உடம்பின் அழகைப் பெரிது என்று கருதி, அழியாத அழகிய ஆண்டவனுடைய அருட் காட்சியைப் பேணாது பேயாய் திரிகின்றார் மாந்தர். அவர்களைக் குறித்து எழுந்தது இத் திருப்புகழ்.

சந்தமிழ் மேழகடலை:-

மகளிரது கண்களுக்கு உவமை பல வுள. அவற்றில் சில இந்த பாடலில் வருகின்றன. கடல் அகலமும் ஆழமும் கருமையும் உள்ளது. அதுபோல் மகளிரது கண்களும் அகல மும் ஆழமும் கருமையும் பொருந்தியவை.

தேனை:-

தேன்-வண்டு; தேனை யுண்பதனால் வண்டு இப்பேர் பெற்றது. இது உயர்ந்த வண்டு; இது தேனை யன்றி பசித் தாலும் வேறு ஒன்றை யுண்ணாது. அதுபோல் ஆன்றோர் என்ன இடர் நேர்ந்தாலும் அறத்தை யன்றி மறத்தைச் செய்யார். தூய கேள்வி யன்றி தீய சொற்களைக் கேளார். நற்கெந்தனை யன்றி துர்ச்செந்தனை எண்ணார்.

மற்றொரு கருவண்ணுது. அது மலத்தையன்றி வேறு ஒன்றையும் உண்ணாது. அதனையே உருட்டி உருட்டியுமுறும். அதுபோல் சில சீழைக்கள் தீமையே நினைத்து தீமையே பேசி தீமையே செய்வர். இவர்களாலும் உலகிற்கு அதிக ஆபத் திராது.

இனி அதிகக்கேடு செய்கின்ற பிராணி மற்றொன்றுண்டு. அதுதான் ஈ. அது சந்தனத்திலும் அமரும்; சாணத்திலும் மற்றொன்றிலும் அமரும்; அதுதான் கேடுவினைவிக்கும் பிராணி; அதுபோல் சிலர் நல்ல திருக்கூட்டங்களிலும் கலந்துகொள்வார். தெய்வநித்தனை, குருநித்தனை, அடியவார் நித்தனை புரிகின்ற தெருக் கூட்டத்திலும் கலந்து கொள்வார். அவரால் உலகுக்குத் தீமை விளையும். அவர்கள் மிகக்கேடு புரிகின்றவர் ஆவார்கள்.

ஆகவே, தேனை உண்ணுகின்ற வண்டு உயர்ந்தது. அதில் அரசவண்டும் உண்டு. "கோத்தும்பி!" என்பார் மணிவாசகர்.

அந்த வண்டுக்கு நிகரானது மகளிரது கண்கள்.

உற்ற மது தோடு:-

தோடு-மலர். தேன் துளிக்கின்ற மலர். அம்மலர் போல் விரிந்த கண்கள்.

கணையை:-

கணை உடம்பைப் பிளக்கும் ஆற்றல் படைத்தது. அது போல் மகளிரது கண்களும் உயிரைப் பிளக்கும் ஆற்றல் படைத்தது.

"விழையு மனிதரையு முனிவரையு மவர் உயிர்துணிய வெட்டிப் பிளந்துளம் பிட்டுப்பறிந்தும் செங்கண்வேலும்"

போர்கொள் சக்தி:-

போருக்குரிய வேலைப் போலவும் அக்கண்கள் கூர்மையும் கொடுமையும் படைத்தவை.

"கூர்வேல் விழிமங்கையர் கொங்கையிலே சேர்வேன் அருள்சேரவும் என்னுமதோ"

என்பது கந்தரநுபூதி.

மாலின் வடுவை:-

மாம்பிஞ்சைப் பிளந்தால் அதன் இடையில் உள்ள விதையின் பிளப்பு கருமணிபோலவும், சூழ்ந்துள்ள பகுதி வெண்மையான விழிபோலவும், காட்சித்தரும். ஆகவே மாதர் விழிக்கு மாவடுவை உவமை கூறுவது மாபு.

களின் கண்கள் குவளை மலர்

புவை :—

யது தாமரைப்பு. அதுவே
ரணியும் வேதனும் எழுந்தருளி
விவள்ளியம்மையாது திருக் கரத்

ம் பொங்கு தாமரை "

—அப்பர் தேவாரம்.

ரால் திகழும்.

நஞ்சு போல் தன்னை விரும்பின
அந்நஞ்சும் நன்றாக முதிர்ந்தது

ந

னிரில் புரளுகின்ற; வானை —

னிரில் எதிர்த்துப் போகும்

ற்கு யுத்தத்துக்கு என்று
போரில் புரளுகின்ற வாளா
ராருந்தும்.

தாலும் தன்மையும், மைப்
கள்.

னை வர்ணனை செய்கின்றார்

களின் தன்மையைக் கூறு
கின்ற மலை. மலையில் ஒரு
குக் கிரகத்து என்று பேர்.
னை " என்றும் கூறலாம்.

வைத்த கொடிதான மயல் விட்டேக :—

விலைமகளிரது புலால் உடம்பின் மீது வைத்த மயக்கம்
மிகவும் கொடியது. அது சகல பாவங்களையும் செய்யத் தூண்
டும். அறிவை மயக்குவது கள். அந்தக் கள்ளினும் கொடியது
காமம். ஏன்? கள்ளை நினைத்தாலும் கரத்தால் தொட்டா
லும் கண்ணால் கண்டாலும் மயக்கம் தராது. உண்டால் தான்
அறிவை மயக்கும். காமம் உள்ளத்தால் நினைத்தாலும்
அறிவை மயக்கும்; கண்ணால் கண்டாலும் கைகளால் தொட்
டாலும் அறிவை மயக்கும்.

உள்ளக் களித்தலும் காண உவத்தலும்

கள்ளுக்கில் காமத்துக் குண்டு.

என்பார் திருவள்ளுவதேவர்.

இத்தகைய கொடிய காமமயக்கத்தை, காமனை எரித்த
கனற் கண்ணினின்றும் அருட் பெருஞ் சோதியாய் வந்த
அறுமுகப் பரமன் அருளால் அகற்றுதல் எளிது; பிறர்க்கு
அரிது.

பத்தி செய :—

பக்தி — அன்பு. முருகனுடைய அன்பினால் எல்லா நலன்
களும் உண்டாகும்.

"ஆன பயபக்தி வழிபாடு பெறு முக்தி அதுவாக நிகழ்
பக்தஜன வராக் காரணம்" —திருவகுப்பு.

முருகன் திருவடியில் பக்தி ஏற்பட்டு விட்டால் அதுவே
முத்தியாகும்.

ஏழை அடிமைக்காக :—

ஏழை — அறிவில்லாதவன். "அறிவிலியாகிய அடியேன்
பொருட்டு தேவரீர் வஜ்ரமயில் மீதிலே வந்து ஆட் கொள்ள
வேண்டும்" என்று சுவாமிகள் வேண்டுகின்றனர்.

வஜ்ரமயில் மீதிலே எப்போது வருவாயே :—

வஜ்ரம் போன்ற வலிமையுடையது மயில்.

சித்ர வடிவேல் பனிருகைக்கார :—

சித்ர — அழகு; வடி — கூர்மை.

அடியார்கட்கு எம் பெருமான் பன்னிரு கரங்களாலும் வாரி
வழங்குவான். மேகம் போன்ற கொடையுடைய கரங்கள்
என்று திருவகுப்பில் கூறுகின்றார்.

"எழிலியை யனைப் பனிருகையி லயின்முதல்
இலங்குபடையே தலங்க ஓருபால்"

காலகாலம் அங்குலம் யறிவால் செய்த நூல்களை
புரவி—குதிரை. வாகனத்தில் சிறந்தது குதிரை. அதனால்
அருணகிரிநாதர் பல இடங்களில் மயிலைக் குதிரை யென்றே
உருவகம் புரிகின்றார்.

திக்கினு நடாவு புரவிக்கார:—

புரவி—குதிரை. வாகனத்தில் சிறந்தது குதிரை. அதனால்
அருணகிரிநாதர் பல இடங்களில் மயிலைக் குதிரை யென்றே
உருவகம் புரிகின்றார்.

“பட்சியெனும் உக்ர தூகமும்”

“ஆடம்பரி”

கறமாது சித்த அநராக கலவிக்கார:—

இச்சா சக்தியை இறைவன் மருவுவதால் உலகின்
உயிர்கள் உய்வுபெறுகின்றன.

திட்ட அசுரேசர் கலகக்கார:—

திமைக்கு மூலகாரணமாகிய ஆணவமலம் முதலிய அசுரர்
தலைவர்களை இறைவன் ஞானவேலால் அழித்தனர்.

சிப்டர் பரிபால லளிதக்கார:—

சிப்டர் — நல்லவர்கள். அடியார்களைக் காப்பாற்று
வதையே திருவிளையாடலாகக் கொண்டவர் முருகர்.

முருகவேள் அடியார்களிடம் பல ஆடல்கள் புரிந்து
ஆட்கொள்வர்.

அடியார்கள் முத்திபெறவேசோல் வசனக்கார:—

முருகன் அடியார்கட்குக் குருவாகத் தோன்றி உபதேசம்
புரிவர். அருணகிரிநாதர்க்கு முருகன்தோன்றி உபதேசித்தனர்.

“செம்மான் மகளைத் திருநெடுஞன்

பெம்மான் முருகன் பிறவா நிறவான்

சும்மான்ரு சொல்லற என்றலுமே

அம்மாபொருள் ஒன்றும் அறிந்திலனே” —அதிபுதி.

ஒருபுகழமுறியாத் தனிவிட்டில் உரை புணர்வற்று
இருபுகழ் வீட்டில் இராமல் என்னுள் இருகோட்டொருகைப்
பொருபுகழ முரித்தேகாச மிட்ட புராந்தகர்க்குக்
குருபுகழேவென் னிட்டே ரூ ஞாந்தகனே. —அலங்காரம்.

தத்தை நிகர் தூய வனிதைக்கார:—

தத்தை—கிளி. தூய வனிதை—தேய்வயானை.
கிரியாசக்தி—முத்திமாது எனப்படும்.

முச்சகர் பராவு சரணக்கார:—

மூன்று உலகங்களும் முருகனுடைய திருவடியைத் துதி
செய்கின்றன. அப்பரமனே பரம்பொருள். வேதாகமங்களால்
விதந்து ஒதப்பெற்ற விமலன்.

இனிதான முத்தமிழை யாயும் வரிசைக்கார:—

தமிழ் மிகவும் இனிமையான மொழி. இயல் இசை நாடகம்
என மூன்று பிரிவுகள் உடைய மொழி தமிழ் ஒன்றேயாகும்.
இயல்—சத்து; இசை—சித்து; நாடகம்—ஆனந்தம். சத்து
சித்து ஆனந்தம் — சச்சிதானந்தம்—தமிழ்.

பச்சை முகில் தாவு புரிசைக்கார:—

இறைவன் எழுந்தருளியுள்ள திருக்கோயில்களின் திரு
மதில்கள் உயர்ந்தவை. அதனால் அதன்மீது மேகம் தவழ
கின்றது.

முத்துலவு வேலை நகர்:—

திருச்செந்தூர்: கீழ்க் கடற்கரையில் விளங்குகின்றது.
தென் கடல்தான் முத்தங் கொழிப்பது; இன்றும் தூத்துக்
குடிக் கடலில்தான் முத்துக்களை எடுக்கின்றனர்.

“.....ஒருகோடி முத்தங்
தெள்ளிக் கொழிக்குங் கடற் செந்தில் மேவிய சேவகனே”

என்பது கந்தரலங்காரம்.

“திரளுமணி தளமுயர் தெங்கிறங்கிப்
புரள எறி திரைமகர சங்கத்துங்கத் பெருமானே”
திமிர சலகிதி தழுவு செந்திற் கந்தப் — திருப்புகழ்.

முத்தேவர் பெருமானே:—

ஆக்கல் அளித்தல் அழித்தல் என்ற முத்தொழிலைப்
புரியும் அயன் அரி அரன் என்ற மும்மூர்த்திகட்கும் தலைவன்
முருகன்.

“படைத்தனித் தமிழ்க்குந் தீரமுர்த்திகள் தம்பிரானே”

கருத்துரை

செந்தில் மேவிய கந்த நாயகனே! மாதர்
மயக்கத்தை விட்டு பக்தி செய்யுமாறு மயிலின் மீது
வந்து அடியேனை ஆட்கொள்ள வேணும்.

தத்தை நிகர் நாய வனிதைக்கார:—

தத்தை—கிளி. தாய வனிதை—தெய்வயானை,
கிரியாசக்தி—முத்திமாது எனப்படும்.

முச்சகர் பராவு சரணக்கார:—

மூன்று உலகங்களும் முருகனுடைய திருவடியைத் துதி
செய்கின்றன, அப்பரமனை பரம்பொருள், வேதாகமங்களால்
விதந்து ஒதப்பெற்ற விமலன்.

இனிதான முத்தமிழை யாயும் வரிசைக்கார:—

தமிழ் மிகவும் இனிமையான மொழி. இயல் இசை நாடகம்
என மூன்று பிரிவுகள் உடைய மொழி தமிழ் ஒன்றேயாகும்.
இயல்—சத்து; இசை—சித்து; நாடகம்—ஆனந்தம். சத்து
சித்து ஆனந்தம் — சச்சிதானந்தம்—தமிழ்.

பச்சை முகில் தாவு புரிசைக்கார:—

இறைவன் எழுந்தருளியுள்ள திருக்கோயில்களின் திரு
மதுல்கள் உயர்ந்தவை. அதனால் அதன்மீது மேகம் தவழ
கின்றது.

முத்தலவு வேலை நகர்:—

திருச்செந்தூர்: கீழ்க் கடற்கரையில் விளங்குகின்றது.
தென்கடல்தான் முத்தங் கொழிப்பது; இன்றும் தூத்துக்
கூடக் கடலில்தான் முத்துக்களை எடுக்கின்றனர்.

“.....ஒருகோடி முத்தங்
தெள்ளிக் கொழிக்குங் கடற் செந்தில் மேவிய சேவகனே”

என்பது கந்தரலங்காரம்.

“திரளுமணி தரளமுயர் தெங்கிறங்கிப்
புரள எறி திரைமகர சங்கத்துங்கத்
நிமிர சலிதி தழுவு செந்திற் கந்தப்

பெருமானே”
— திருப்புகழ்.

முத்தேவர் பெருமானே:—

ஆக்கல் அளித்தல் அழித்தல் என்ற முத்தொழிலைப்
புரியும் அயன் அரி அரசன் என்ற மும்மூர்த்திகட்கும் தலைவன்
முருகன்.

“படைத்தளித் தமிழ்க்குந் தரிமூர்த்திகள் தம்பிரானே”

கருத்துரை

செந்தில் மேவிய கந்த நாயகனே! மாதர்
மயக்கத்தை விட்டு பக்தி செய்யுமாறு மயிலின் மீது
வந்து அடியேனை ஆட்கொள்ள வேணும்.

நூல்களை
கள் அருள்
மகிழ்வான்.
முதலியோர்

அதனால்
யென்றே

உலகின்

ய அகரர்

ரப்பாற்று

புரிந்து

உபதேசம்
சித்தனர்.

அதுபுகி.

கைப்

லங்காரம்.

தத்தை நிகர் தூய வனிதைக்கார:—

தத்தை—கிளி. தூய வனிதை—தேய்வயானை,
கிரியாசக்தி—முத்திமாது எனப்படும்.

முச்சகர் பராவு சரணக்கார:—

மூன்று உலகங்களும் முருகனுடைய திருவடியைத் துதி
செய்கின்றன, அப்பரமனே பரம்பொருள். வேதாசுவஸ்யங்கள்
விதந்து ஓதப்பெற்ற விமலன்.

இனிதான முத்தமிழை யாயும் வரிசைக்கார:—

தமிழ் மிகவும் இனிமையான மொழி. இயல் இசை நாடகம்
என மூன்று பிரிவுகள் உடைய மொழி தமிழ் ஒன்றேயாகும்.
இயல்—சத்து; இசை—சித்து; நாடகம்—ஆனந்தம். சத்து
சித்து ஆனந்தம் — சச்சிதானந்தம்—தமிழ்.

பச்சை முகில் தாவு புரிசைக்கார:—

இறைவன் எழுந்தருளியுள்ள திருக்கோயில்களின் திரு
மகில்கள் உயர்ந்தவை. அதனால் அதன்மீது மேகம் தவழ்
கின்றது.

முத்துலவு வேலை நகர்:—

திருச்செந்தூர்: கீழ்க் கடற்கரையில் விளங்குகின்றது.
தென் கடல்தான் முத்தங் கொழிப்பது; இன்றும் தூத்துக்
குடிக் கடலில்தான் முத்துக்களை எடுக்கின்றனர்.

".....ஒருகோடி முத்தங்
தெள்ளிக் கொழிக்குங் கடற் செந்தில் மேவிய சேவகனே"

என்பது கந்தரலங்காரம்.

"நிராருணி தரளமுயர் தெங்கிறங்கிப் பெருமானே"
புரள எறி திரைமகர சங்கத்துங்கத் — திருப்புகழ்.
திமிர சலகிதி தழுவு செந்திற் கந்தப்

முத்தேவர் பெருமானே:—

ஆக்கல் அளித்தல் அழித்தல் என்ற முத்தொழிலைப்
புரியும் அயன் அரி அரன் என்ற மும்மூர்த்திகட்கும் தலைவன்
புருகன்.

"படைத்தளித் தமிழ்க்குந் தீர்பூர்த்திகள் தம்பிரானே"

கருத்துரை

செந்தில் மேவிய கந்த நாயகனே! மாதர்
மயக்கத்தை விட்டு பக்தி செய்யுமாறு மயிலின் நீது
வந்து அடியேனை ஆட்கொள்ள வேணும்.

கல்வி பயின்றுகொண்டிருந்தாள். நுப்பும் கருசுருப்பும் உடையவள். ஏறும்புபோல் சதா ஏதாவது உடைகளைத் தானே தோய்த்துக் கொள்ளுவாள். தலையை நன்கு வாள். தனது அறையையும் மற்ற வைத்துக் கொள்வாள். அவளைப் பழகுவார்கள். ஆசிரியைக்கு அவள் பழகுவார்கட்கு அலாதி யான வஞ்சகம் பண்பு எல்லோருடைய

கரைக்குப் போயிருந்தாள். மேற் றாண்டிருந்தாள். அவள் இருந்த துக் கடற்கரை அந்நகரம். அதலின் பழகில் அவள் ஈடுபட்டுக் கொண் ட ஒரு இளைஞன் அங்கு வந்து த அவளை உற்று நோக்கினான். டன் வந்ததுபோல் காட்சி தந்தான். ஒரு ஒளி வீசிக்கொண்டிருந்தது. ன பேசுவது? யார் முதலில் பேசு சுவது?" என்பதனை யறியாமல்

து என்ன நூல்?

கண்ணகியின் கற்பு உயர்ந்ததா? ந்ததா?

லைசிறந்ததுதான். ஆனால் அவள் ப்புடைய செந்நெறியில் நிற்பது சொத்து. மாதவி பரத்தையர் தனது குலப்பண்புக்கு மாறாகக் குய வாழ்ந்தாள். பிழையில்லாத ரிப் பாடலால் ஐயுற்ற கோவலன் ன். பிரிவாற்றாமையுடைய பெருந் ன்னாலும் உறங்காமலும்வருந்தி ண்டதையறிந்த அவள் துறவு றியின் மாண்பு மதிக்கமுடியாதது.

தாலி கட்டிய மனைவி தன் கணவனைப் பேணி நிற்பது கடமை. விலை மகளிர் மரபில் வந்த அவள் கோவலன் பிரிந்தபின் தன் வாழ்வையே துறந்துவிட்டாள் என்றால் அது போற்றுவதற்கு உரியது.

அவன்: நீங்கள் கூறியது மிகவும் சரி. உங்கள் பேர்?

அவன்: சிவபூஷணி.

அவன்: நல்லது. நான் தங்களுக்குச் சிரமம் தந்துவிட்டேன். மன்னிக்கவேணும். முடியுமானால் நாளை இங்கு சந்திக்கலாம் தானே. வருகின்றேன்.

ஒருவரையொருவர் உள்ளன்புடன் பார்த்துக்கொண்டார்கள். சிவபூஷணியின் பேச்சில் இருந்த இனிமை; அதில் உதிர்ந்த கருத்துக்கள்; மான் போன்ற விழிகள்; குளிர்ந்த மொழிகள் இவைகள் யாவும் ஒன்று சேர்ந்து அவன் உள்ளத்தை உருக்கின. அடிக்கடி கடற்கரையில் சந்தித்து பலப் பலக் கருத்துக்களைப்பற்றிப் பேசி மகிழ்வார்கள்.

ஒருநாள் அந்த இளைஞன் அவளை நோக்கி "உன் தந்தையார் யார்? நீ எங்கிருக்கின்றாய்?" என்று வினாவினான். சிவபூஷணி, "நான் பத்மநாபர் கோயிலுக்கு அருகில் இருக்கின்றேன். என் பிதா ராம வர்மா. அவருக்கு அரசாங்கத்தில் அலுவல். ஆயிரம் ரூபாய் சம்பளம். நான் அவருக்கு ஒரே பெண். அதனால் என்னை நன்றாகப் படிக்க வைக்கவேண்டும் என்ற ஆவலினால் படிக்கவைத்திருக்கின்றேன்; ஆமாம், நீங்கள் என்ன செய்துகொண்டிருக்கின்றீர்கள்?"

பத்ம: "நான் பழக்கடை வைத்து வியாபாரம் புரிகின்றேன். என்பேர் "பத்மநாபன்". எனக்குத் தந்தை இளமையிலேயே இறந்து விட்டார். காயார்மட்டும்தான் இருக்கின்றார். அவர்களுக்கு வயது ஆகிவிட்டது. என்னைத் திருமணம் புரிந்து கொள்ள மாறு வற்புறுத்துகின்றார். எனக்கு விவாகத்தில் விருப்ப மில்லை"

சில: "ஏன்?"

பத்ம: "அநேகம்பேர் கல்யாணம் புரிந்துகொண்டு கவலைப் படுகின்றார்கள். ஏதோ போதுமான வருவாய் வருகின்றது. ஆசாபாசம் அதிகம் இருந்தால் மனிதனுக்கு ஆறுதல் இராது. நன் மனைவியாக ஒருவனுக்கு அமையவில்லையானால் அவன் நாகவேதனையை அதுபவிக்கவேண்டியதுதான். ஆகவே நான் விவாகத்தை விரும்பவில்லை.

சில: "உலகிலே விவேகமுள்ள பெண்களே இல்லையா? விவேகமுள்ளபெண்களை மணந்துகொண்டவர்கள் மகிழ்ச்சியாக

தெரியாத ஆலோசனையா? என்று சேறுவாரோ? என் செய்வேன்? தெய்வமே! நீ தான் எனக்கு நல்ல வழி விடவேண்டும்" என்று கடவுளை வேண்டினான். வேண்டா வெறுப்புடன் நல்ல சீலையை யுடுத்திக்கொண்டான். தலைவாரி பொட்டு இட்டுக் கொண்டான். அகத்திலும் முகத்திலும் மலர்ச்சியில்லை. மனவேதனையுற்று வாடினான்.

சிறந்த ஆலங்காரத்துடன் ஒரு இளைஞன் வந்தான். சிவபூஷணியின் பிதா வரவேற்று நாகாலியில் அமர்த்தினார். சிவபூஷணியிடம் சென்று ஒரு வெள்ளிப் பாத்திரத்தில் பால் எடுத்துத் தந்து மணமகன் பிடிக்கின்றானு என்று பார்த்துக் கொள்ளுமாறு சொன்னார். சிவபூஷணி தந்தைசொல்லாதட்டமரட்டா தவளாகித் தளர்ந்த மனதுடன் பாலை ஏந்திய வண்ணம் கூடத்தில் வந்தான். இவரி மாப்பிள்ளையாகப் போகின்றவனைக் கண்டான். பெரிய ஆச்சரிய மடைந்தான். யார் அவன்? அவன் கடற்கரையில் பலமுறை சந்தித்த பத்மநாபன் தான். பாலைத் தந்து ஒருபுறம் ஒதுங்கி நின்றான். பத்மநாபனும் அரைக்கண்ணால் பார்த்துக்கொண்டான். சிவபூஷணியும் உள்ளங்குள் சிரித்துக்கொண்டான்.

பெண்ணுக்கும் விருப்பம்; பிள்ளைக்கும் விருப்பம்; பெற்றோருக்கும் விருப்பம். சிறப்பாகத் திருமணம் நடந்தது. புதிய தம்பதிகள் இல்லற வாழ்வில் இனிது வாழ்ந்தார்கள். ஒரு குறையுமில்லை. இருவரும் ஒருவரை யொருவர் நேசித்து உள்ளன்புடன் மருவி தணியாத அன்புடையவர்களாகி இன்புற்றார்கள்.

ஒருநாள் இரவு தன் கணவனை ஒரு பெரிய பூதம் விழுங்குவதாகத் தீய கனவு கண்டான். அலறி எழுந்தான். மனம் படபட என்று துடித்தது. முருகனை நினைந்து உருகினான். ஏதோ ஒரு பெருங் கேடு கணவனுக்கு வரப்போகின்றது என்று ஊகித்தான். சொல்ல முடியாத வேதனையடைந்தான். படத்திற்குமுன் யலம்பி வெண்ணிற பூசிக்கொண்டு, முருகன் படத்திற்குமுன்னின்று, "முருகா! மூவர் முதல்வா! என் கணவனைக் காப்பாற்று. சசிதேவிக்கு மாங்கல்ய மீந்த சரவணபவா! உன் பாதமே கதி" என்று வேண்டினான்.

பொழுது புலர்ந்தது. பத்மநாபன் மனைவியை நோக்கி, "பெண்ணமுதே! ஏன் முகம் வாடியுளது? என்ன உனக்குக் கவலை? என்னமோ ஒன்றைப் பறிகொடுத்தது போல் இருக்கின்றனையே?" என்று பரிவுடன் கேட்டான். சிவபூஷணி, "ஒன்றுமில்லை. இரவு நிம்மதியாகத் தூக்கம் கவலை வராதங்கள் மேலான அன்பிருக்கும்போது என்ன கூறும்போது போகின்றது?" என்று கூறினான். அப்படி கூறும்போது துக்கத்தினால் தொண்டை யடைத்துக்கொண்டது. மிகுந்த

போன்ற உடம்பும், பனைமரம்போன்றகால்களும், தொங்குகின்ற நாக்கும், அக்கினி போன்ற தலைமயிரும் உடையதாய் அது நின்றுகொண்டிருந்தது. "அடேய்! என் பசிக்கு இன்று உன்னை உணவாக விழுங்கப்போகின்றேன்" என்று கர்ஜித்தது. அதனைக் கண்டு பத்மநாபன் நடுங்கிவிட்டான்.

"பூதமே! நான் மரணத்திற்கு அஞ்சாதவன். ஆறிலும் மரணம்; நூறிலும் மரணம். நான்குபேர் சுமக்கக் கூடிய கனமான இந்த உடம்பை நான் எத்தனை நாளைக்குத்தான் தூக்கிக் கொண்டு அலைவேன்? ஆகவே நான் சாவைக் குறித்துப் பயப்படவில்லை. நடப்பதெல்லாம் ஈசன் செயல். வருவது வந்தே தீரும்; ஆனால் ஒரு விஷயத்தைக் குறித்துக் கவல்கின்றேன். என் மனைவி அன்பும், அறிவும் படைத்தவள். பரமபதிவிரதா சிரோன்மணி. என்னைத் தெய்வமாக எண்ணினவள். இதே கடற்கரையிலே கண்டெடுத்த புதையல் அவள். நீ என்னை விழுங்கு. நான் வேண்டாம் என்று கூற வில்லை. சிலகாலமிருந்து நான் மரணடால் இந்த உடம்பை நரையும் நரியும், கின்னும்,

"மச்சமெச்ச குத்ரம் ரத்தடித்த முத்ரம்
வைச்சிறைச்ச பாத்ரம் அதுபோகம்
மட்கவிட்டசேக்கை உப்புழுத்த வாழ்க்கை
மட்குலப் பதார்த்த மிடிபாறை
எய்ச்சினைச்ச பேய்க்கும் எய்ச்சினைச்ச நாய்க்கும்
எய்ச்சினைச்ச ஈக்கும் இரையாகும்"

என்று அருணகிரிநாதர் பாடியிருக்கின்றார். ஆதலால் இந்த புலால் உடம்பை நீ தின்பதனால் எனக்கு ஒன்றும் வருத்தமில்லை. என் முடிவை யறியாது கற்பு நிறைந்த மனைவி கவல்வாள். அவளிடம் சென்று தகவல் சொல்லிவிட்டு வந்துவிடுவேன். சற்று நேரம் இங்கு இரு. பின்னர் நீ என்னை விழுங்கப் பெயாறலாம்" என்றான்.

பூதம் கலகலவென்று சிரித்தது. அப்போது பூமியதிர்ந்தது. "ஏ மனிசனே! நீ மனைவியிடம் போனால் திரும்பிவர மாட்டாய். எனக்குக் கடும்பகி. உன்னை விடமாட்டேன். ஆதலால் விழுங்குவேன்" என்றது.

பத்மநாபன்: "பூதமே! நான் ஒருபோதும் சொன்ன சொல்லைத் தவறியதில்லை. "எல்லா விளக்கும் விளக்கல்ல சான்றோர்க்குப் பொய்யா விளக்கே விளக்கு" என்ற திருவள்ளுவரின் திருவாக்கை நான் அநுசரிப்பவன். ஒரு சொல்லுக்காக மனைவியையும் மகனையும் விற்று தானும் பறையனுக்கு அடிமை யான அரிச்சந்திரன் வழியில் நான் நிற்பவன். என் பேச்சை நம்பு. சில நிமிஷத்தில் வந்துவிடுவேன்" என்றான்.

இதனைக் கேட்ட சிவபூஷணி இடியேறுண்ட நாகம்போல்
நடுங்கினாள். தாரை தாரையாகக் கண்ணீர் சொரிந்தாள்.
அவள் உள்ளம் அடைந்த துயரை அளவிட முடியுமா?
அவளுக்கு இதயம் வெடித்துவிடும் போல் இருந்தது.
“பெருமானே! தரங்கள் இனி கடற்கரைக்கே போகவேண்டாம்.
என்னைவிட்டு நீங்கள் போகலாமா? என்பொருட்டு நீங்கள்
சத்தியம் தவறினால் குற்றமில்லை. ஆதலால் நீங்கள் போக
வேண்டாம்” என்று கணவன் காலக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்
கொண்டான்.

பத்மநாபன், “மங்கையர் மணியே! மனம் வருந்தாதே.
மரணம் என்றும் வருமா. மரணத்திற்கு அஞ்சுகின்றவன் உத்தம
காமாட்டான். அன்றியும் நான் அந்தப் பூதத்தினிடம் பெரிய
சத்தியம் புரிந்துள்ளேன். “ஒருவன் சாப்பிடும்போது விளக்கு
நின்றுவிட்டால், பின்னர் எவன் சாப்பிடுவானே அவன்
போகின்ற நாகிற்குப் போவேன்” என்று கூறியுள்ளேன்; ஆத
லால் அந்த சத்தியத்தினின்றும் வழுவுவேனாயின் எனக்கு
நாகஞ் சித்திக்கும். ஆனபடியால் எனக்கு நிம்மதியாக விடை
கொடு. விரைந்துவருவதாகச் சொல்லியுள்ளேன்” என்றான்.

சிவபூஷணி, “அப்படியா? இத்துணைப் பெரிய சத்தியம்
புரிந்தால் உங்களை நான் தடைபடுத்தக்கூடாது. எனக்கு
என்ன புத்திசொல்லுகின்றீர்?”

பத்மநாபன், “பெண்ணே! நீ ஆண்டவனை மறவாது
வழிபாடு செய்து கொண்டு இரு. உனக்கு ஆறுமுகப்பெருமான்
எல்லா நலன்களையும் அருளுவார்” என்று கூறிவிட்டு அவளைத்
தழுவி அன்புப் பார்வை பார்த்துவிட்டு நின்றான் சிவபூஷணி.
பத்மநாபன் தெருக்கோடியில் மறைந்தவுடன், சிவபூஷணி
ஒரு மடக்கில் எண்ணெயை விட்டு பெரிய திரியை மொத்த
மாகப் போட்டு விளக்கு ஏற்றிக்கொண்டு கூடையில்
மறைத்துப் புறப்பட்டாள். கடு நடையாகத் தொடர்ந்து கணவ
னறியாமல் பின் சென்றான்.

பத்மநாபன் கடற்கரை சென்றான். பூதங் காத்திருந்தது.
இவனைக் கண்டவுடன் அது மகிழ்ந்தது. “வந்துவிட்டாயா? என்று
சிறிதுநேரம் ஆனவடன் ஏமாற்றிவிட்டனையோ? என்று
எண்ணினேன். நல்லது. வா, வா; பசிக்கின்றது. பல்லில்
படாமல் விழுங்குகின்றேன்” என்றது. பத்மநாபன் முருகன்
கிருவடி சென்றான். பிலத்துவாரம் போன்ற திறந்தவாயில்
அருகிற விழுங்க முயன்றது பூதம். அத்தருணத்தில்
அவனை திடீர் என்று விளக்கைக் கூடையிலிருந்து எடுத்து
சிவபூஷணி காட்டி படக்கென்று அனைத்துவிட்டாள்.
வெளியே காட்டி படக்கென்று அனைத்துவிட்டாள்.

ஆடவல்லான்

இதைவன் எங்கும் நிறைந்தவன்; எல்லாம் அறிகின்ற வன்; கருணை நிறைந்தவன்; இன்பமயமானவன். எல்லா ஆற்றலும் உடையவன். ஆன்மாக்களின் பொருட்டுத் திருவருளால் பஸ்ரவறு திருமேனிகளை எடுத்துக்கொள்ளுகின்றான். அவற்றுள் இடையறுது ஆனந்தத் தாண்டவம் புரியும் நிலை ஒன்று. அது எல்லா மூர்த்திகளிலும் சிறந்தது. அந்த ஆனந்தக் கூத்து ஆன்மாக்களின் பொருட்டு ஓவாது சிவபெருமானால் நிகழ்த்தப் பெறுகின்றது. அவன் ஆடவில்லையானால் உலகத் தில் ஒன்றுமே ஆடாது. அந்தத் திருக்கூத்துக்கு முதலுமில்லை; முடிவு மில்லை; ஏனைய தெருக் கூத்துக்களைப் போன்றதன்று அத் திருக்கூத்து; அற்புதத் தனிக்கூத்து அது. சேக்கிழார் சுவாமிகள் கூறியருளினார்.

“ஆவியு முடிவுமில்லா அம்புதத் தனிக் கூத்தாடும்
நாதரூர் கழல்கள் வாழ்த்தி வழிபடும் நலத்தின் மிக்கார்”

ப-பாவம்; ர-ராகம்; த-தாளம். பாவ ராக தாளம் என்று மூன்றும் ஒன்று கூடியது பரதம். இந்த பரத கலை நடராஜப் பெருமானிடமிருந்து தோன்றியது. “அன்பர்க் கின்பத் திற முதவு பரத ரூ” என்கின்றார் அருணகிரிநாதர். இனி பரத நூல்கள் நடனம் நூற்று என்று கூறுகின்றன. சிவாக மங்களும் சிவதாண்டவம் நூற்று எட்டு என்று கூறியிருக்கின்றன.

நடராஜ மூர்த்தியைப் பற்றிய தியான சுலோகம் அடியில் வருமாறு காண்க.

தீரிநேதீரம் சூர்ப்புஜம் சார்தம் ரக்தவர்ணம் ஸ்மிதாநநம்!
கரோட- பகபத்ரஞ்ச துத்தாரஞ் சார்க்க புஷ்பகம்!!
கங்கா சந்திர ஸமாயுக்தம் அபஸ்மாரோபரிஸ்திதம்!
தக்ஷிணம் குஞ்சிதபாயே அந்யேடமருகந்ததா!
ஸவ்யந்நு க்ரீவமபயே இதரம் அக்ரிபாந்ரகம்!!
வாமஹஸ்தேது டோளாந்தம் இதரம் அக்ரிபாந்ரகம்!!
வாமகர்ணேது பத்ரஞ்ச தக்ஷிணேநக்ர குண்டலம்!
அபயே பணிஸயுக்தம் ஸர்வாங்கே பஸ்மதாரிணம்!!
ஏவம் நடேச மித்யுக்தம் த்யாத்வா மந்த்ரேணபூஜயேத்.

இதன் பொருள்:—

நடேசப் பெருமானுடைய திருவுருவம் மூன்று கண்களும், நான்கு தேதிகளும், சாந்த குணமும், சிவப்பு நிறமும், புன் முறுவல் கொடியும் முகமும் உடையதாயும்; தலையின் ஓடும், கொக்கின் இறகும், ஊமத்தையும், எருக்கும், கங்கையும், நிலவும்

என்ற ஒரு தலைப்புளது. அது நாதார்த நடனத்தின் உண்மையை நன்கு விளக்குகின்றது. நடனத்தைக் கண்டுகளித்த பதஞ்சலி முதலியோருடன் சித்த சிகாமணியாக விளங்கிய திருமூலரும் ஒருவர் என அவர் பாடலால் தெளிவாகின்றது.

நக்தி அருள்பெற்ற நாதரை நாடின
நக்திகள் நால்வர் சிவயோக மாமுனி
மன்று தொழுத பதஞ்சலி வியாக்கிரர்
என்றிவர் என்னோடு என்மருமாமே.

இதனால் பதஞ்சலிமுனிவர் நக்தி அருள் பெற்ற சித்தருள் ஒருவர் என்பதும் புலனாகின்றது.

இறைவன் ஞானக் கண்ணைத் தர தில்லை மன்றுள் அப் பரமனது திருநடனத்தை பதஞ்சலி முதலிய சித்தர்கள் கண்டு இன்புற்றார்கள்.

எண்ணருங் காதல் கூறும் இருவரும் காணஞானக் கண்ணினை நல்க முன்னைக் காரிருள் கழிவுந் நின்ன வண்ண மின்மறியவாரா வளரொளி மன்றுள் மாதோ டண்ணல் கின்று கின்ற சூனத்த நிருத்தக் கண்டார்.
— கோயித்புரானம்.

சித்தர்

சித்தாந்தச் செந்நெறியில் நான்கு படிக்கள்; சரியை கிரியை யோகம் ஞானம் என்பன. இவற்றுள் சிவயோக நெறி நின்னு ஞானங் கைவரப்பெற்றவர்கள் சித்தர்கள். சிவமூர்த்தி யோகிகளுள் மதாயோகியாவார். சடாமுடம் யோக தண்டம் கமண்டலம் புலித்தோல் கோவணம் கபாலம் வெண்ணிறு உருத்திராக்கம் என்றவை யெல்லாம் யோகிகளுடைய சின்னங் களாகும். இவைகளை யுடைய மூர்த்தி சிவமூர்த்தி.

சித்தர்கள் ஞான சித்தர், நாதசித்தர், ரஸேஸ்வர சித்தர் என மூன்று ஞான சித்தர்கள். உண்மையான ஞான நிலை யில் நின்றவர் ஞான சித்தர்; பிராணாயாமயோகப் பயிற்சியால் சுழுமுனை நாடியில் உண்டாகும் நாதத்தில் தம் மனத்தை ஒடுக்கி சமாதி நிலையில் நின்றவர் நாதசித்தர். ரஸாயன முறை யால் காயசித்த யடைந்தவர் ரஸேஸ்வர சித்தர். இந்த ரஸேஸ் வர சித்தர்களே வைத்தியம் ரஸவாதம் முதலிய நூல்களைச் செய்தவர்கள்.

ஞான சித்தர்கள் சுத்த சன்மார்க்க சித்தர்கள் எனவும் அழைக்கப் பெறுவர். அகத்தியர், அகப்பேயார், திருமூலர், பாம்பாட்டியார், கடுவெளியார், இடைக்காடர், கருவூரார், சிவ வாக்கியர், திருவெண்காடர், பத்ரகிரியார், அருணகிரியார்,

ஆடவல்லான்

காய பாசம தனிலே புறவது வந்துபேசிப்
மாயனாய னறியா வகையது
காயமானவ ரெதிரே யவரென
பேனெனாதது வெளியேய் ஒளியது வந்துரைத்
மாயனாய னறியா வகையது
பேத பேதமோ லெகாய் வளர்வது
பேருமாய் கலையறிவாய் துரியவ
திதமானது"

"சரியையாளர்க்கு மெய்க் கிரியையாளர்க்கு மச் .
சகல யோகர்க்கு மெட் டரிதாய
சமயபேதத்தினுக் கனுகூன மெய்ப்பொருட் பரமான

டருபாசக்கியில் பதி
துரிய மேலத்புதப் பரமகூனத் தனிச்
சுடர் வியாபித்த நற்

என்பனவாதி பலப்பல திருப்புகழால் எங்கள் கருணைகூன
வள்ளலாகிய அருணகிரிநாதர் திருவாய் மலர்ந்தருளியுள்ளார்.

தனிப்பரம் பொருளாகிய அப்பர சிவம் புறப்போருள்
களைத் தன்னருளுடன் நோக்கும் நிலையில் பரா சக்தி யெனப்
படும். அதனால் சிவத்தின் அருள் நிலையே பராசக்தியாகும்
என்று அறிக. தீயும் குடும் போலே பரசிவமும் பராசக்தியும்
ஒன்றே யென வுணர்க. பரசிவமாகிய ஞானநிலையும் பராசக்தி
யாகிய அருட்செயல்நிலையும் ஒரே பொருளின் இருதன்மைக்
ளாகும். பராசக்தியும் ஞானசொருபமேயாகும்.

பராசக்தியானது மறைத்தலில்லாத தன் சக்திகூன
நிலையினின் றும்நீங்கி, உயிர்களுக்குத் தனுவாகிகளைத் தோற்று
வித்து, மலபரிபாகம் வரும்பொருட்டு பிறப்பு இறப்புக்களை
நல்கி, கன்மங்களை நுகர்வித்து மறைத்தல் தொழிலைச் செய்யு
மிடத்து, அவைகளைப் பக்குவப் படுத்தும் சிவசக்தியாக மாறு
மிடத்து, அது கிரோதான சக்தி யெனது சொல்லப்பெறும்.
அதுவே இச்சா சக்தி கிரியா சக்தி ஞான சக்தியென முத்திறப்
பட்டு நின்று வியாபரிக்கும்.

உயிர்களுக்கு மலத்தை நீக்கிச் சிவத்தை அளித்தற்கு
இரங்கும் நிலை இச்சாசக்தி; அங்ஙனம் உயிர்கள்பால் இரக்கங்
கொண்டபின்னர், அவை சிவத்தைச் சார்வதற்கு வேண்டப்
படும் உபாயங்களை அறியுநிலை ஞானசக்தி. அவ்வுபாயங்க
ளாவனவாம் படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் மறைத்தல்
அருளல் என்றவைகளை வகுக்கும் நிலை கிரியாசக்தி.

செருட்டியாரம்பத்தில் பரமசிவம் தனது துரிய ஞானத்தனி
நிலையை விடுத்து அசைந்து, பராசக்தி நிலையை யடைகின்றது;

திருமாளிகைத் தேவர் என்ற ஆன்றோர்கள் ஞானசித்தர்கள் ஆவார்கள்.

அநாதிராதர், அதிராதர், சடேந்திரநாதர், கோர்க்கநாதர், சகோதரநாதர், மச்சேந்திர நாதர், சித்திய நாதர், மதங்கநாதர், வகுளநாதர், என்பவர்கள் நவநாதசித்தர்கள். "குகையில் நவநாதரும்" என்று அருணாகிரியார் திருப்புகழில் கூறியுள்ளனர். "சொல்லின் முடிவில் முடியாத பகுதி புருடர் நவநாதர்" என்ற திருப்புகழ் வாக்காலும் அறிக.

இங்ஙனம் வந்த சித்தர் மரபு தாயுமானார் காலம் வரை தமிழ் நாட்டில் சிறப்பாகச் செழித்திருந்தது. தாயுமானருடைய குருநாதர் திருமூலர் திருமடில் வந்தவர் என்று தாயுமானாரே அறிக.

"மூலன் மரபில் வரு மெனனகுருவே" என்று கூறுவதனால் பதஞ்சலி முனிவர்:

சிவயோகச் செந்நெறியில் நின்ற பழைய சித்தர்களுள் ஒருவர் பதஞ்சலி முனிவர். இவர் மகத நாட்டினரும் தில்லை வருளால் நாதாந்த நடனத்தைத் தமது சிவஞானயோக வலிமை யினாலே அகக்கண் கொண்டு கண்டு களித்தவராவார். அத் தருடைய திருவடிவம்.

நாதாந்த நடனம்:

ஞானமாதிரையாய் நிற்கும் பரசிவம் ஏகமாய் குணத்திற் மாய் சிதாகாசத்துக்குள் விளங்கும் பாஞ்சோதியாய் உள்ள துரியநிலையில் எச் செயலும் நிகழ்வதில்லை. அக்காரணத்தினால் அது சுத்த சிவம் என்றும் பரசிவம் என்றும் பேசப்பெறும். அத்தலநிலை மனத்தால் நினைக்கவும் வாக்கினால் பேசவும் கலை யினால் அளக்கவும் இயலாதது.

"வாசித்துக் காணுதது பூசித்துக் கூடொணுதது
வாய்விட்டுப் பேசொணுதது நெஞ்சினாலே
மாசர்க்குத் தோணுதது நேசர்க்குப் பேரொணுதது
மாயைக்குச் சூழொணுதது விர்துநாத
ஒசைக்குத் தூரமானது மாகத்துக் கீழானது
லோகத்துக் காதியானது"

"காணுதது உருவோடருவது
பேசொணுதது உரையே தருவது
காணு நான்மறை முடிவாய் நிறைவது

பஞ்சபூதக்

காய பாசம் தனிலே யுறைவது
மாயனாய் னறியா வகையது
காயமானவ ரெதிரே யவரென வந்துபேசிப்
பேணுதது வெளியேய் ஒளியது
மாயனாய் னறியா வகையது விர்துநாதப்
பேத பேதமொ லெகாய் வளர்வது
பேருமாய் கலையறிவாய் துரியவ
திதமானது"

"சரியையாளர்க்கு மெய்க் கிரியையாளர்க்கு மச்
சகல யோகர்க்கு மெட் டரிதாய்
சமயபேதத்தினுக் கணுகொணு மெய்ப்பொருட்
டருபராசக்தியில் பரமான
துரிய மேலற்புதப் பரமஞானத் தனிச் பதி"
கடர் வியாபித்த நம்

என்பனவாதி பலப்பல திருப்புகழால் எங்கள் கருணைஞான வள்ளலாகிய அருணாகிரிநாதர் திருவாய் மலர்ந்தருளியுள்ளார்.

தனிப்பரம் பொருளாகிய அப்பாசிவம் புறப்பொருள் களைத் தன்னருளுடன் நோக்கும் நிலையில் பராசக்தி யெனப் படும். அதனால் சிவத்தின் அருள் நிலையே பராசக்தியாகும் என்று அறிக. தீயும் குடும் போலே பரசிவமும் பராசக்தியும் ஒன்றே யென வுணர்க. பரசிவமாகிய ஞானநிலையும் பராசக்தி யாகிய அருட்செயல்நிலையும் ஒரே பொருளின் இருதன்மைக ளாகும். பராசக்தியும் ஞானசொருபமேயாகும்.

பராசக்தியானது மறைத்தலில்லாத தன் சுத்தஞான நிலையினின்றும்நீங்கி, உயிர்களுக்குத் தனுவாதிகளைத் தோற்று வித்து, மலபரிபாகம் வரும்பொருட்டு பிறப்பு இறப்புக்களை நல்கி, கன்மங்களை நுகர்வித்து மறைத்தல் தொழிலைச் செய்யு மிடத்து, அவைகளைப் பக்குவப் படுத்தும் சிவசக்தியாக மாறு மிடத்து, அது திரோதான சக்தி யென்று சொல்லப்பெறும். அதுவே இச்சா சக்தி கிரியா சக்தி ஞான சக்தியென முத்திறப் பட்டு நின்று வியாபரிக்கும்.

உயிர்களுக்கு மலத்தை நீக்கிச் சிவத்தை அளித்தற்கு இரங்கும் நிலை இச்சாசக்தி; அங்ஙனம் உயிர்கள்பால் இரக்கங் கொண்டபின்னர், அவை சிவத்தைச் சார்வதற்கு வேண்டப் படும் உபாயங்களை அறியுநிலை ஞானசக்தி. அவ்வுபாயங்க ளாவனவாம் படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் மறைத்தல் அருளல் என்றவைகளை வகுக்கும் நிலை கிரியாசக்தி.

சிருட்டியாரம்பத்தில் பரமசிவம் தனது துரிய ஞானத் தனி நிலையை விடுத்து அசைந்து, பராசக்தி நிலையடைகின்றது;

திருப்புகழ்மீர்தம்

மலர் } துன் முகி ஆண்டு புரட்டாசித் திங்கள் } இதழ்
21 } செப்டம்பர்-1956 } 6

திருப்புகழ்

திருச்சேந்தூர்

சந்தன சவாது நிறைகற் பூர
குங்கும பஹு விரைகத் தூரி
தண்புழு களாவு களபச் சீத வெகுவாச
சண்பக கலார வகுளத் தாம
வம்புது கிலார வயிரக் கோவை
தங்கிய கடோர தரவித் தார பரிதான
மந்தர மதான தனமிக் காசை
கொண்டுபொ ருள்தேடு மதிநிட் றே
வஞ்சக விசார இதயப் பூவை யனையார்கள்
வந்தியி டுமாய விரகப் பார்வை
அம்பிலு ளம்வாடு மறிவற் றேனை
வந்தடி மையாள இனிஎப் போது நினைவாயே
இந்தரபு ரிகாவல் முதன்மைக் கார
சம்ப்ரம மயூர துரகக் கார
என்றும கலாத இளமைக் கார குறமாதின்
இன்பஅ நுபோக சரசக் கார
வந்தஅ 'சுரேசர் கலகக் கார
எங்களு மைசேயெ னருமைக் கார மிகுபாவின்
21-16

கொண்டு பொருள் தேடு=மிகுந்த ஆசை கொண்டு பணம் தேடுகின்றவ
ராய், அதிரிட்ரே=மிகவும் கொடுமையுடைய, வஞ்சக விசார இதய=
வஞ்சனைச் செயல்களை ஆராய்கின்ற மனத்தையுடைய, பூவை அணையார்
கள்=நாகணவாய்ப்பறவை போன்ற பொதுமகளிருடைய, வந்திடு=
துன்பத்தைத் தருகின்ற, மாய விரக பார்வை அம்பில் உள்ளம் வாடும்=
மாயமும் காமமும் நிறைந்த பார்வையாகிய அம்பினால் உள்ளம்வாடுகின்ற,
அறிவு அற்றேனை=அறிவு அற்றுப்போன அடியேனிடம், வந்து அடிமை
ஆள இனி எப்போது நினைவாயே=எழுந்தருளிவந்து அடிமையாகக்
கொண்டு ஆட்கொள்ள இனி எப்போது தேவரீர் நினைப்பீரோ?

பொழிப்புரை

இந்திரனது நகரமாகிய அமராவதியைக் காத்தருளும் முதல்
வரே! மிக்க பேருமையுடைய மயிலைக் குதிரைவாகனம்போல்
சேலுத்துவரே! எந்நாளும் அகலாத இளமையுடையவரே!
வள்ளினாயகியை (ஆன்மாக்களின் பொருட்டு) மணந்துவாழ்பவரே!
போருக்கு வந்த அசுர வேந்தர்களை யழித்தவரே! எங்கள் உமா
தேவியின் புதல்வர்களின்னும் அருமையுடையவரே! மிகுந்த பாவி
னங்களையுடைய செய்ய தமிழ் மொழியால் அடியார்கள் பாடும்
நான்கு கவிஞையுடையவரே! கிரவுஞ்ச மலையைப் பிளந்த வேலா
யுத்தின் ஆற்றலையுடையவரே! இனிய சோற்களையுடைய
அடியார்களிடம் எளிமை பூண்டவரே! அழகிய சந்திரனைச் சூடிய
சிவமூர்த்தியின் சமயத்தைப் பரப்புகின்றவரே! மந்திர உபதேசத்
தின் மகிமையை யுடையவரே! திருச்செந்தூரில் வாழ்ந்த தேவர்கள்
போற்றும் பேருமிதம் உடையவரே! சந்தனம், சவ்வாது,
நிழைந்த பச்சைக் கர்ப்பூரம், குங்குமப்பூ கலந்த சந்தனம்,
கஸ்தூரி, குளிர்ந்த புனுகு இவைகள் கலந்த கலவைக் குழம்பு
பூசப்பட்டதாய், குளிர்ச்சியும் மிகுந்த மணமும் உடைய சண்பக
மலர் செங்கழுநீர் மலர், மகிழ் மலர் மாலைகளையுடையதாய், இர
விக்கை ஆடையுடன் கூடியதாய், முத்துமால வரைமலை பூண்ட
தாய், கடினமும் உயர்வும் விசாலமும் பருமையும் உடையதாய்,
மந்திரமலைபோல் உள்ள தனங்களை உடையவராய், மிக்க ஆரை
கொண்டு பணத்தைத் தேடுகின்ற மிகுந்த கோடியவர்களாய்,
வஞ்சனையான ஆராய்ச்சியுடைய மனமுடையவர்களாய்,
நாகணவாய்ப் பறவை போன்றவர்களாயுள்ள போது மாதர்
குளுமைய, துன்பத்தைத் தருகின்ற மாயமும் காமமும் உடைய
கண் பார்வையாகிய அம்பினால் மனம் வாடுகின்ற அறிவற்றவனா
கண் அடியேன் முன் வந்து என்னை ஆட்கொள்ளுமாறு இனி எப்
போது நினைப்பீரோ?

விரிவுரை

இந்திரபுரி காவல் முதன்மைக்கார:—
இந்திரனுடைய நகரமாகிய அமராவதியை தரபன்மனுடைய
பாறுகோபன் இடித்துத் தீக்கு இரையாக்கிப் போடி செய்து
மகிழ்

அழித்துவிட்டான். முருகப்பெருமான் தூரதியவுணர்யை யறிந்து, இடிந்த அமராவதியைப் புதுப்பித்து, இந்திரனுக்கு முடி சூட்டி, அவனை ஐராவத முதுகில் ஏற்றி பவனிவரச் செய்து மீளவும் அந்நகருக்கு இடர் வரா வண்ணம் பாதுகாவல் புரிந்தனர்.

“அயிராவத முதுகின் தேற்றி
அடையோமென இனிதன் பேத்தும்
அமரேசனை முழுதுங் காத்த பெருமானே”

தேரணியிட்டுப் புரமெரித்தான் மகன் செங்கையில் வேல்
கூரணியிட்டனு வாகிக் கிரவுஞ்சம் குலைந்தரக்கர்
நேரணியிட்டு வளைந்த கடகம் நெளிந்தது சூர்ப்
பேரணி கெட்டது தேவேந்தர லோகம் பிழைத்ததுவே.

என்று அருணகிரிநாதர் பிறஇடங்களிலும் முருகன் இந்திரபுரியைக் காத்தருளிய கருணைத் திறத்தை வியந்து கூறுகின்றார்.

இந்திராதி தேவர்கள் இளம்பூரணனைச் சரணமடைந்து தோழுது வழிபட்டதனால், இமையவர்கள் நகரை எம்பெருமான் காவல் புரிந்தனர். “தோழுது வழிபடு டியார் காவல்காரப் பெருமானே” என வரும் பழநிமலைத் திருப்புகழாலும் அறிக.

சம்பரம மயூர துரகக்கார:—

மயில் மிகவும் பெருமையுடையது. ஓங்கார வடிவமானது. அது வாகனத்திற்குரிய குதிரைபோல் பெருமானை என்றும் தாங்கி நிற்பது. அதனால் அருணகிரிநாதர் பல இடங்களில் மயிலைக் குதிரையென்றே உருவகம் புரிகின்றனர்.

“பட்சி யெனும் உகர துரகமும்” — திருப்புகழ்.
“ஓகார பரியின் மிசை வரவேனும்” — திருப்புகழ்.
“ஆடும்பரி” — அதுபுகி.

என்றுமகலாத இளமைக்கார:—

முருகமூர்த்திக்கு உரிய அநேக சிறப்புக்களுள் முதன்மையும் வேறு எத்தேவுக்கும்ல்லாத தனிமையும் இந்த மாருத இளமையே யாகும். அதனால் பாம்பன் அடிகள் அடிக்கடி “இளம்பூரணன்” என்று எம்பெருமானைக் குறிப்பிடுவார்கள். என்றும் குழந்தை வடிவில் நின்று அடியவர்கட்கு இன்ப அருள் பாலிக்கின்ற தெய்வம் இது.

தன்பால் காதலித்து வந்த அடியவர்க்கு முருகன் இள நலங் காட்டி முன்னின்று வேண்டியாங்கு வேண்டிய வரங் கொடுத்து அருள்புரிவன்.

மணங்கமழ் தெய்வத் திளநலங் காட்டி
அஞ்சல் ஓம்புமதி அறிவல் நின்வரவென
அன்புடை நன்மொழி அனை இனிவு இன்று

இருள்நிற முந்தீர் வளைஇய உலகத்து
ஒருநீயாகத் தோன்ற விழுமிய — திருமுருகாற்றுப்படை.
பெறலரும் பரிசில் நல்கும்.

குமாரசுவாமி என்ற திருப்பெயராலும், பாலசுப்ரமண்யம் என்ற திருப்பெயராலும் அறிக.

குறமாதின் இன்ப அநுபோக சரசக்கார:—

இறைவன் திருவருளாகிய அம்பிகையுடன் கூடியிருக்கின் பூன் என்பதன் உட்போருள் உயிர்களை உய்விக்கும் போருட்டு என்பது ஆகும்.

தென்பா லுக்கந்தாடுந் தில்லைச் சிற்றம்பலவன்
பெண்பா லுக்கந்தான் பெரும்பித்தன் காணோம
பெண்பா லுக்கதிலனேல் பேதா யிருநிலமும்
விண்பா லியோகெய்தி விடுவர்கான் சாழலோ. — திருவாசகம்.

இங்கே வள்ளியம்மை இச்சா சக்தி. இச்சா சக்தியுடன் முருகன் கலந்திருப்பது உயிர்கள் இச்சை யமைந்து கன்மங்களைத் துயித்து, கன்ம நீக்கம் பெற்று மலபரிபாகமுற்று, வீடுபேறு பெறும் போருட்டே என வுணர்க.

“இச்சை வைத்து உயிர்க்குயிராய் தழைத்தது” — தாயுமானார்.

வந்த அசுரேசர் கலகக்கார:—

அசுரர் தலைவர்களாகிய தூரதியவுணர், அமரர்களைச் சிறைவிடுமாறு ஆறுமுகப் பெருமான் கூறிய அறவுரையைக் கேட்டு உய்யாமல், மூர்க்கத்தன் மேற்கொண்டு போர்க்களத்தில் எதிர்த்து வந்தார்கள். பலப் பல மாயப் போர் புரிந்தார்கள். இறைவன் அவர்களைத் தண்டித்து மறக் கருணையாம் என்க. குற்றஞ் செய்கின்ற புதல்வனைத் தந்தை தண்டிக்கின்றார். மகன் திருந்தி உய்தல் வேண்டும் என்ற கருணையால் தண்டித் தீர்த்து என்பதை யுணர்க.

எங்களுமை சேயேனருமைக்கார:—

உமா - உ ம அ என்ற மூன்று மந்திரங்களின் சேர்க்கையே உமா என்ற மந்திரம் என வுணர்க. உ - காத்தல், ம - ஓடுக் கல், அ - ஆக்கல். முத்தொழில்களையும் தனது சந்நிதியில் தனது ஆற்றலைக் கொண்டு செய்விக்கும் முதல்வி உமாதேவி யார். அவளின்றி ஓர் அணுவும் அசையாது. ஞானத்தின் சோருபம்; சகல லோக ஏக நாயகி. அப் பரம நாயகியின் அன்பு நிறைந்த இளங் குழவி முருகவேள். “பார்வதி பரிய நந்தனாய நம:” என்பது முருகனுடைய நூற்றேட்டு மந்திரங்களுள் ஒன்று. ஆகவே பார்வதி பாலன் என்ற அருமைக்கும் பெருமைக்கும் உரியவர் முருகர்.

இனி உமை என்பது சித்து; முருகர் என்பது ஆனந்தம். அறிவிலிருந்து ஆனந்தம் தோன்றும். "ஞானனந்தம்" "அறிவானந்தம்," "சிதானந்தம்" என்று வரும் சொற்களை உன்னுக.

அஞ்ஞானத்திலிருந்து துன்பம் தோன்றும். ஞானத்திலிருந்து இன்பம் தோன்றும். ஆகவே அருணகிரிநாதருக்கு அம்பிகையின் பரிபூரண அருள் உண்டு. அவர் பல இடங்களில் அம்பிகையை வாயார வாழ்த்துகின்றார். "எங்கள் தாய்" என்று அவர் கூறும் உரிமையை நோக்குக.

"இமவரை தருங் கருங்குயில்
எனதுயி ரெனும் தீரியம்பகி"

"நாளுமினிய கனி எங்களம்பிகை"

"அமுதமதையருளி எமையாளு மெந்தைதன்
திருவுருவின் மகிழெனது தாய்பயந்திடும் புகல்வோனே"

—திருப்புகழ்.

மிகுபாவின் செந்தமிழ் சொல் நாலு கவிதைக்கார:—

தமிழில் பாவினங்கள் நான்கு: வேண்பா, வஞ்சிப்பா, கலிப்பா, ஆசிரியப்பா என்பன. இனி வேண்பாவில் நேரிசை வேண்பா, சீந்தியல் வேண்பா, ஒருவிகற்ப வேண்பா, இருவிகற்ப வேண்பா, குறள் வேண்பா இப்படிப் பல உட்பிரிவுகள் உண்டு. இவ்வாறே வஞ்சிப்பாவிலும், கலிப்பாவிலும், ஆசிரியப்பாவிலும் பலபேதங்கள் இருக்கின்றன. இவற்றின் விவரங்களை யாப்பிலக் கணத்தில் அறிக.

இனி நாலு கவிகள்:—

ஆசுகவி, மதுர கவி, சித்திர கவி, வித்தார கவி, என்பவை; ஆசு கவி விரைந்து உடனுக்குடன் பாடுவது; மதுர கவி, இனிமை யாகப் பாடுவது; ஏகபாதம், நாகபந்தம், தேர்ப்பந்தம், மயூர பந்தம், கோமுகத்திரி முதலியவை சித்திர கவி. பலவித சாங்கோ பாங்கமாகப் பாடுவது வித்தார கவி; இந்த நாலு கவிகளையும் பாடும் திறத்தைத் தன்னை வழிபட்ட அடியவர்கட்கு அள்ளித் தரும் வள்ளல் முருகன்.

"நாகாசல வேலவ நாலுகனி
த்யாகா சுரலோக சிகா மணியே!"

இந்த நாற் கவிகளிலும் வல்லவர் நம் அருணகிரிநாதர். இதனை அவரே சீர்பாது வகுப்பில் கூறுகின்றார்.

—அருமகி.

"முடிய வழிவழியடிமை யெனுமுரிமை அடிமைமுழு
துலகறிய மழலை மொழி கொடுபாடும் ஆசுகனி
முதல மொழிவன நிபுண மதுப முகரித மவுன
முகுள பரிமள நிகில கவிமானை சூடுவதும்"

குன்றேறியும் வேலின் வலிமைக்கார:—

தாரகனுக்குத் தோழனும் மாயத்தில் வல்லவனுமாகிய கோடிய அசுரன் தேவர்களையும் முனிவர்களையும் வருத்துவதே தோழலாக வுடையவன். பரம சாதுவாகிய பறவை அன்றில். அதற்குக் கிரவுஞ்சம் என்று மற்றொரு பேருமுண்டு. அந்த கிரவுஞ்சப் பறவை யுருவில் மலைபோல் நின்று வஞ்சனை செய்வான். அதனால் அந்த அசுரன் கிரவுஞ்சாசுரன் எனப் படுவான். அகத்தியர் சாபத்தினால் மலை யுருவாகவே நின்று கொடுமை பல செய்து வந்தான். முருகனுடைய வேல் அக் கிரவுஞ்ச மலையைப் பிளந்து அக் கொடுமைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தது. அது முதல் அமரரும் இருடியரும் இடர் தீர்ந்தனர்.

சேஞ்சொ லடியார்க ளெளிமைக்கார:—

சேவ்விய இனிய சொற்களை மொழியும் அடியார்களிடம், மூவருந் தேவருங் காணாத முருகன் மிக எளியதாக நின்று அருள்புரிவான்.

"மாலயனுக் கரியானே
மாதவரைப் பிரியானே"

"அபிநவதுங்க கங்காநதிக்கு மைந்த
அடியவர்க் கெளரியோனே"

—திருப்புகழ்.

திங்கள் முடிநாதர் சமயக்கார:—

திங்கள் முடிநாதர் சமயம் சிவசமயம். சிவசமயத்திற்குரிய மூர்த்தி குமாரமூர்த்தி. குமார்க்கடவுள் திருஞானசம்பந்தரை அதிஷ்டித்து சிவசமயத்தைப் பாதுகாத்தருளினார்.

முருகவழிபாடு வேறு சிவ வழிபாடு வேறு என எண்ணிச் சிலர் மலைவர். சிவமூர்த்தமே முருகமூர்த்தம். நடராஜவடிவம் தட்சிணமூர்த்தி வடிவம் என சிவமூர்த்தங்களில் பல காணப்படு வது போல் முருகமூர்த்தமும் ஒன்று என வுணர்க. இதனை யறியாது அழிந்தவன் தூரபன்மன். எனவே தூரபன்மன் செய்த பிழையை மற்றவர்கள் மேற்கொள்ளக் கூடாது. சிவமூர்த்தமே குமாரமூர்த்தம். குமாரமூர்த்தியை வழிபடுவோர் தாம் ஒழுகுவது கேளமார சமயம் எனவும் அது சைவத்திற்கு வேருனது எனவும் கூறி இடர்ப்படுவர். இத்தகைய இடர்களை நீக்கவே அருணகிரி நாதர் முருகனைச் சிவசமய மூர்த்தி என விளக்கமாக விளம்புகின்றார்.

"திருமருவு புயனயனெ டயிராவதக்குரிகில்
அடிபரவு பழனிமலை கதிர்காம முற்றுவளர்
சிவசமய அறுமுகவ திருவேரகத்திலுறை பெருமானே"

—திருப்புகழ்.

மந்ரத் வுபதேச மகிமைக்கார:—

மந்திரங்களை அவர் பரிபக்குவத்துக்கு ஏற்ப குருவாக
நின்று உபதேசித்த மந்திர முருகரீர்த்தியாகும். அவரைக்
குருவாகக் கொண்டு வழிபட்டால் அவர் நிச்சயமாக ஒரு சமயம்
குருவாய் வெளிப்பட்டு அர்ப்பிவார்.

அகத்தியருக்கும் அருணகிரிநாதருக்கும் குருமூர்த்தியாக
வந்து மந்திரோபதேசம் புரிந்தருளினார். உண்மைத் துறவியாக
அண்மையில் வாழ்ந்த பாம்பன் சுவாமிகட்குக் குருமூர்த்தியாக
வந்து அருள்புரிந்தனர்.

முருகன் தனிவேல் முனிநங் குருவென்
றருள் கொண்டறியார் அறியுந்தரமோ
உருவன் றருவன் றுளதன் றிலதன்
றிருளன் றெளியன் றெனகின்றதுவே.

என்ற அநுபூதியை ஊன்றிப் படித்து உணர்க. மேலும் இறுதி
யாகிய அநுபூதியிலும் உறுதியுடன் "குருவாய் வருவாய் அருள்
வாய் குகனே" என்று சுவாமிகள் பாடி முடிக்கின்றனர்.
எல்லோருக்கும் அவனே குரு. "ஆதி குருப்புகழை மேவுகின்ற
கோற்றவன்" அவனேயாகும்.

உப - சமீபம்; தேசம் - இடம். இறைவனுடைய அருகில்
ஆன்மாவைச் சேர்ப்பது உபதேசம்.

சேந்தினகர்வாமும் அருமைத் தேவர் பேருமானே:—

இரண்டாவது படைவீடாகிய திருத்தலம் திருச்சேந்தூர்.
சுவாதிஷ்டான சேஷத்திரம். அங்கே நினைவுகளாகிய அலைகள்
வந்து இறைவன் திருவடியிலே ஓய்ந்து ஒடுங்கிவிடுகின்றன.
அதனால் 'அலைவாய்' என்று அப்பதிக்கு மற்றொரு பேரு முண்டு.
பிறவிப் பேருங்கடலின் துறைமுகப் பட்டினம். அங்கு சேன்கேரர்
பிறவிக்கடலினின்று உய்வுபெற்று முத்திக்கரை சேர்வர்.
அதனால் அங்கு வந்து தேவர்கள் வழிபடுகின்றார்கள். அந்த
அருமையுடையவர்கள் என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

கருத்துரை

சேந்திமாநகரம் மேவிய கந்த நாயகனே! பந்தபாசத்
தைத் தரும் மாதர் மயலில் அகப்படா வண்ணம் அடியேனை
ஆண்டருளுவீர்!

கற்பு

விஜயலட்சுமி

[மேல் கீழாவதும் கீழ் மேலாவதும் இறைவன் அருளாடல்]

விஜயலட்சுமிக்கு இளமையிலிருந்தே இயற்கையாக நிறை
யில் அபார நாமம் இருந்தது. மனத்திலே மாசில்லாத
அவனுடைய தூய்மை அதற்கேற்ப சுகமாக அமைந்திருந்தது.
விஜயலட்சுமிக்கு எல்லோருடனும் இனிமையாகப் பழகும்
கவனமும், அளியில்லாத வாழ்வு எண்ணமும், ஆடம்பரத்தில்
ஒரு வகையான வெறுப்பும், தேய்வ பக்தியும் அணிகலன்களாக
வளங்கி. மாநிறமாக இருப்பினும் அவள் முகத்தில் ஒருவகை
யான களையும் சாந்தமான பார்வையும் இருந்தன. பெரியோர்
கவனக் கண்ட பல்பரமபக்தி. அடக்கமாக விழந்து வணங்குவான்.
ஆலயத்திற்கு நாடோறும் சென்று தோழுவான். தனிமையில்
இருந்து இனிமையாகப் பாடுவான். அவள் பாடலைக் கேட்ட
கல்லும் புல்லும் உருகும் என்றால் மனித உள்மனம் உருகுவதில்
என்ன தடை?

"அப்பா! எனக்கு அருளுதலில் அதிக விருப்பம்; கல்லும்
ஒரு பாட்டு வாத்தியாலை ஏற்பாடு செய்யப்பாடி" என்று
கேட்டான். அது கிராமத்தில் பலசரக்குக் கடை வைத்திருந்த
பாடுவானுக்குச் சேர்ந்த விஜயலட்சுமிக்கு வேண்டிய நிறைவு
வெற்றி வைக்கும் ஆற்றல் அது? குழந்தை கேட்கும் போது
"முடியாது; அல்லது சக்தியில்லை" என்று கூறவும் என்மல்
விரிவா. "குழந்தாய்! கோந்தரம் நான் போகட்டும். கல்லும்
வாத்தியாலை நியமிக்கின்றேன்" என்று பக்குவமாக மறுபேர்ப்பு
புகள்புகள். குழந்தை கேட்கும் கேட்டதும், அதற்கு
கவனம் கூறிய பதிலும் பலவேசன் மனைவிக்குப் பிடிக்கவில்லை.
ஆமாம் இவளுக்கு என்ன சங்கீதம்? சங்கீதம் படித்து கப்பல்
செய்யப்போகின்றாளோ? அதுவேறு வேட்டிச் சேலவு. பாட்டு
வாத்தியாருக்குச் சம்பளம் யார் தருவது? கம்ம பாடுதான் பாட்டு
னால் முறம் சறுக்குகின்றதே" என்று வெகுப்பாகப் பேசினான்.

விஜயலட்சுமி அன்றாடம் ஆலயம் போகும்போது கைபி
ரில் இதுவாள் பாடுகின்றதைக் கவனமாகக் கேட்டாள்.
நாதஸ்வர வித்வான் வாசிப்பதையும் ஒருபுறம் நின்று ஒருமைப்
பட்ட உள்ளத்தோடு உற்றுக் கேட்டாள். தூய வேட்டியில்
கேட்டிச் சாயம் படிவது போல் ஒரு முறை கேட்டவுடன்
அவளுக்குப் பாடல் ராகம் தானம் எல்லாம் அப்படியே மனதில்
படிந்துவிடும். வீட்டில் வந்து அதேமாதிரி பாடுவான். இராகம்
நாதஸ்வரத்தில் சந்தேகம் வருமானால் அந்த ஊரில் உள்ள ஒரு
சங்கீத வித்வானிடம் தனிமையில் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்வான்.

ஒருநாள் சங்கீதவித்வானிடம் போய் பணிந்து “ஐயா! ஒரு சின்ன சந்தேகம். இருபத்தேட்டாவது மேளகர்த்தாவாகிய அரி காம்போதியைப் பஞ்சமம்பிடிக்காமல் பாடினால் நாட்டகுறிஞ்சி தானே. நாட்டகுறிஞ்சி ஒரு அழகானராகம். சௌக்யமானபிழைகள் அதில் உண்டு. ஆறா அன்றோருநாள் நீங்கள் கோயிலில் பாடுகின்றபோது தேனூறு ஒடுவதுபோல் இருந்தது. பாவிப் பிரமன் இரண்டுகாதுகளைப்படைத்தானே. எண்ணூயிரங்காதுபடைத்திருந்தால் பண்ணாரமுதைக்கேட்டுப் பருகலாம்” என்று. இளஞ்சிறுமியின் ரசிப்புத்தன்மையையும் அவளுடைய அடக்கமான குணத்தையும் கண்ட அந்த ஆசிரியர் அதிக அன்புகொண்டார். விஜயலட்சுமி அவருக்கு ஒரு அலாதிமான பட்சம் ஏற்பட்டது. “குழந்தாய்! உனக்குச் சின்னஞ் சிறுவயதில் நல்ல ஞானத்தை ஆண்டவன் தந்திருக்கின்றான். நீ மாலை நேரத்தில் ஒரு அரை மணி நேரம் என்னிடம் வந்திரு. முறையே உனக்கு இசை ஞானத்தைத் தருவேன்” என்று கருணையுடன் கூறினார். வறுமையாளனுக்குத் தங்கப்பதையல் கிடைத்தது போல் இருந்தது விஜயலட்சுமிக்கு.

அதுபடி அன்றுமுதல் நாடோறும் மாலையில் சென்று அவரிடம் இசைபயின்று வந்தாள். கற்பூர மலையில் தீப்பிடிப்பது போல் அவளுக்கு இசை வளர்ச்சி ஓங்கியது. முற்பிறப்பில் விட்ட குறை போலும்.

விட்டில் ஒருபுறமிருந்து பாட ஆரம்பித்துவிட்டால் தேனுண்ட வண்டுபோல் பலவேசன் பரவசமடைவான். “என்னடி ஓயாத பாட்டு? சட்டிபாணையைக் கழுவு; வீட்டைக் கூட்டு; இந்தா இந்தச் சாணியை எடுத்து எருமுட்டை தட்டு;” என்று கடும் வேலை தருவான் பலவேசன் மனைவி; “அப்படியே செய்கின்றேனம்மா! கோபிக்காதீர். வேலையிருந்தால் அதனைச் செய்வதுதானே பேண்களுக்கு அழகு” என்று பணிவுடன் கூறி எழுந்து தாய்தந்த வேலைகள் அத்தனையும்பூரிவாள் விஜயலட்சுமி. அப்படி வேலை செய்யும்போதே சின்ன சுருதியில் உள்ளங் குழைந்து உருகிப் பாடிக்கொள்வாள்.

ராகம் : ஹேமவதி—தாளம் : ஆதி
பல்லவி

வள்ளிமணவாளன் மலரடி நினைந்திட்டால்
உள்ளங் குழையுத்தி.....சூயிலே!

அநுபல்லவி

வள்ளலைக் கண்டால் அன்பு வெள்ளமாய் ஓடுது
உள்ளபடியே எந்தன் இதயமும் நாடுது

வீதியில் அன்று நான் விளையாடுந் தருணத்து
வேகமாய் வந்தென்பின்னல் பிடித்திருத்தான் பித்து
பேதையென் உள்ளத்தில் பிடித்தது கண்ணீர் முத்து
பெய்துநின்றேன் மயில் பிரான்மீது அன்பு வைத்து”

இப்படி புதியபுதிய பாடல்களைச் சுயமாகவே பாடுவாள். உள்ளங் குழைந்து பாடும் பாடலைக் கேட்டால் யார் மனந்தான் குழையாது? ஊராரேல்லாம் அவளைக் கண்டு பரிந்து புகழ்வார்கள்; கொண்டாடுவார்கள்; பாராட்டுவார்கள். ஆனால் தாய்மட்டும் இதற்கு நேர்மாறு. “இவளுக்கென்ன பாட்டு? குடும்பத்தில் உள்ள இவளுக்குச் சதா சங்கீதப் பைத்தியம். இது அடுக்குமா? முதேவி” என்று சலிப்புடன் வைவாள். அதன் காரணம் அறியாது விஜயலட்சுமி விழிப்பாள். முருகனை நினைந்து உருகுவாள்.

இப்போது விஜயலட்சுமிக்கு வயது பதினேழு; நல்ல இளமை. வளமையிலலாத குடும்பத்தில் வளர்வதனால் வயதுக்கு ஏற்ற உடல் அமைப்பு இல்லை. சற்று மேலிந்திருந்தாள். பூத்த பூங்கொடிபோல் விளங்கினாள்.

ஒருநாள் மாலை 7 மணி. பலவேசன் தன் கடையில் இருந்து வியாபாரம் புரிந்துகொண்டிருந்தான். தாய் எருமுட்டைக் கூடையை எடுத்துக்கொண்டு அந்த வூரில் உள்ள ஒரு தனவந்தன் வீட்டுக்கு விற்பதற்காகப் போயிருந்தாள். வீட்டுக்குள் இருந்து விஜயலட்சுமி சமைத்துக்கொண்டிருந்தாள். நகர சோதனையின் போருட்டு அடுத்தநகரத்து அரசகுமாரன் மாறு வேடம் புனைந்து பலவேசன் வீட்டுவழியாகப் போய்க் கொண்டிருந்தான். அது சமயம் விஜயலட்சுமி நாட்டக்குறிஞ்சியில் முருகன் மீது ஒரு அருமையான கிர்த்தனத்தைப் பாடிக்கொண்டிருந்தாள்:

ராகம் : நாட்டக்குறிஞ்சி—தாளம் : ஆதி

பல்லவி

முருகனைப் பணிந்திடுவோம் அதனால் நமது
இருவினை தணிந்திடுவோம்.....திரு

அநுபல்லவி

கருதுவார் வினையெலாம் கனலிடைப் பஞ்சாய் நீங்கும்
கலியினில் கண்கண்ட கடவுளாய் அருள் ஓங்கும்

சரணம்

அருணைமுரிவர்க்கருள் ஆறுமுக வேலனடி
ஆனைமுகற்கினாய அநாதி மூலன்டி
தருணத்தில் வந்திடர்கள் தவிர்க்குமறு கூலனடி
தாய் கருணாகரி சங்கரி பாலனடி”

என் சிறுமை எங்கே? மன்னவர் பேருமை எங்கே? இசை ஒன்று நடுவில் இருந்து ஓடக்கின்றதுபோலும். விருப்பு வெறுப்பு என்றும் எனக்கு இல்லை. திருமணத்திலே நாட்டமும் இல்லை. இப்படியும் ஒருநாள் நமது குருநாதர், "மகனே! உனக்குச் சிறந்த கணவன் வருவான். மலரினும் மேன்மையாக உன்னை உன்னம் உவந்து ஆதரித்து அன்பு செய்வான். உன் எதிர்கால வாழ்க்கை சிறக்கும். உன் பொருட்டு நான் முருகனை வாழ்த்துகின்றேன்" என்று கூறி ஆசீர்வதித்தார். இது அவருடைய ஆசியின் பலன்தான் போலும். நம் தாய் மாற்றார் நாயினும் பன்மடங்கு கோடுமையாக நம்மை வாட்டுகின்றாள். தந்தையோ பரம ஏழை. நான் அருள்போல் எல்லாம் நடக்கட்டும்" என்று எண்ணினாள்.

"அருள் நிறைந்த அரசிளங்குமாரே! அநேக வணக்கம். நலம். தங்கள் கடிதத்தைக் கண்ணுற்றேன். எனக்கென்று ஒரு உரிமை என்பால் இல்லை. என்னை என்றும் ஆட்கொள்ளும் இளம் பூரணன் இன்னொரு போல் எல்லாம் நடக்கும். அவன் அருளுக்கு நன்றி.

அடிமை,
விஜயலட்சுமி.

இந்த மறுமொழிக் கடிதத்தைக் குணசேகரன் பலமுறை படித்தான். எழுத்தில் உள்ள ஆழம்; ஆழத்தில் உள்ள தேளிவு; தேளின் பிறக்குந் திருவருள் உறைப்பு ஆகிய இவைகளை உன்னினான்; உருகினான். கண்ணீரால் அக் கடிதத்தை முழுக கொண்டான். அதனை மடித்துத் தன் சட்டைப் பையில் வைத்துக் கொண்டான்.

தாய் மூலம் தந்தைக்குத் தன் கருத்தை யறிவித்தான். வீரசேகரனுக்கு வெகுநித்தி மூண்டது. "என்ன மூடத்தனம்? நமது அரச குடும்பத்தின் பேருமை எங்கே? சில்லரைக் கடைக் காரன் மகனின் சிறுமை எங்கே? சிங்கம் சுண்டேலியை மணப்பதா? இச்செய்தி உலகம் அறிந்தால் அரச வம்சத்திற்கே பரிசுல்லவா? இன்னும் ஒருமுறை இச் சொல் என் சேவியில் வீழ்க்கட்டாது. மாபெரு மாட்சியுடைய என் மகன் மன்னவன் உயிர் உள்ளவரை இதற்கு இணங்கமாட்டான். ஆகவே உன் கருத்துக்கு மாறாக நடந்தால் அவன் என் மகன் அல்லன் என்றும் கூறிவிடு" என்று கூறிக் கர்ஜித்தான்.

இதனை மறைவில் இருந்து கேட்ட குணசேகரன் நடுநடுங்கி விட்டான். வீரசேகரன் சினத்தை அவனாலே தாங்கமுடியாதல்லவா? மேலும் தந்தை; இதுவரை தந்தை சொல் தட்டாமல் நடந்தவன். அப்படியே உயிரற்ற உடம்புபோல் ஆனான்.

ஆருத்துயரமுற்றான். "மணந்தால் அவளை மணப்பது? இல்லை யேல் தன் வாழ்வை முடிப்பது" என்று எண்ணினான். எங்கினான்.

ஒருமுறை தனிமையில் பிதாவின் கால்மீது வீழ்ந்து அழு தான். வீரசேகரன் மனம் இளகியது. மகனே! உனக்கு என்ன வேண்டும்? கேள்" என்றான். "அப்பா! வாழ்வு என்பது குலம் பணம் அழகு உயர்வு இவைகளில் அமையாது. அது அன்பில் அமைவது. தாங்கள்தான் எனக்கு முதல் தேய்வம். தங்கள் கருத்தை நான் ஒருபோதும் மீற நடக்கமாட்டேன். நான் தங்கட்கு ஒரே மகன். நான் மகிழ்ச்சியாக வாழவேண்டுமானால் அந்த உத்தம குணம் பொருந்திய ஏழைக் குலமாகத் தங்களை மருமகளாக ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும். இந்த ஒரு வரந்தான் தங்களை நான் மன்றாடிக் கேட்பது" என்றான்.

இப்போது வீரசேகரனுக்குக் கோபம் வரவில்லை. ஏன்? மகன் மீதுள்ள பாசம். "கண்ணே! என் வார்த்தையைக் கவனமாகக் கேள். நமது வீர குலத்தின் பேருமையைக் காப்பாற்ற வேண்டும். புலி பசித்தால் புல்லைத் தின்னது. பேருங் குடும்பத்தில் பிறந்த நீ சிறுகுடும்பத்தில் பிறந்த ஒருத்தியை விரும்புவது சற்றும் பொருந்தாது. அதனை மறந்துவிடு. இளம் பிள்ளையாகிய நீ இப்போது என் சொல்லின் நுட்பத்தை யறியமுடியாது. ஆகவே நமது வீரக்குடும்பத்திற்கு ஏற்ப ஒரு அரச குமாரியை நாடி உனக்கு மணம் புரிந்துவைப்பேன்" என்று கூறிவிட்டான்.

ஒரு நாள் பலவேசன் வீட்டிற்குக் குணசேகரன் வந்தான். அன்றும் அவருடைய பாடலைக் கேட்டுப் பரவசம் அடைந்தான். தன் தந்தை தனது எண்ணத்தை மறுப்பதாகக் குறிப்பினால் உணர்ந்தினான். இப்படி இரண்டு, மூன்று ஆண்டுகள் அகன்றன.

இராஜேந்திரபுரியை யாருகின்ற வீரசேகரன் சிற்றரசன். மகேந்திரபுரியை யாருகின்ற சக்கரவர்த்தியாகிய நீலாங்கனேந்தனுக்குக் கப்பங்கட்டுபவன். ஐந்து, ஆறு ஆண்டுகளாகக் கப்பங்கட்டாமையால் அவனுடைய சேவகர்கள் வந்து நெருக்கி வீரசேகரனைச் சிறையில் இட்டனர். தந்தைக்கு நேர்ந்த இன்னல்க் கண்டு இதயம் தளர்ந்தான் குணசேகரன். ஒன்றும் உணராது திகைத்தான்.

குணசேகரன் நேரே மகேந்திரபுரி சென்றான். தனது பிதாவைச் சிறையிலிருந்து விடுவிக்குமாறும், சற்று நிதானமாகப் பகுதிப் பணத்தைச் சிறுகச் சிறுகக் கட்டிவிடுவதாகவும் சக்கரவர்த்திபால் முறையிட்டுக் கூறி வேண்டினான். குணசேகரனுடைய சொல்லின் நயத்துக்கு உள்ளம் உருகிய நீலாங்கனேந்தன் வீரசேகரனை விடுதலை புரிந்தான். தந்தை மைந்த

உ
முருகா

ஆடவல்லான்

[கஉ0-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி]

இந்த நாதாந்த நடனத்தினையே சமயாதீதப் பழம் போருளாகிய ஏகநாதன் தில்லைத் திருச்சிற்றம்பலத்துள் தனது நடராஜத் திருவடிவத்தால் வேளியே விளக்கிக் காட்டுகின்றான். நடராஜப் பேருமான் தன் ஆனந்த மேலீட்டினால் ஆன்மாக்களின் மீதுள்ள தன் கருணையே தனது அருள் திருமேனியாகக் கொண்டு, எஞ்ஞான்றும் இடையருது நின்று நிகழ்த்தும் அப் போற்புறு நடனமே தில்லைத் திருநடனமாகும். பரசிவம் பராசத்தியை நோக்குதல் உயிர்கட்குச் சிருட்டியாதிய விளையும் பொருட்டே என வுணர்க. இதனையே “மாதோருபாகம் நோக்கி மன்னு சிற்றம்பலத்தே..... அற்புதத் தனிக் கூத்தாடும் நாதனார்” என்று தேய்வச் சேக்கிழார் சுவாமிகள் கூறுகின்றனர்.

சிதாகாசமாகிய பரவேளியிலே பரம்போருள் பரநாதத்தை எழுப்பி ஆடும் அவ்வாடலே ஆன்மாக்களுக்குத் தறுகரண புன போகங்களைப் படைத்துக் கொடுத்தலோடு, முத்தியின்பத்தையும் வழங்குகின்றது. எனவே நாதாதீதமாகிய அந்த அருள் நடனம் உலக உயிர்கள் யாவும் உய்வதற்குக் காரணமாகும் என்பதை யுணர்க. பரநாத தோற்றமே சிருட்டியாரம்பம்; அதன் ஒடுக்கமே

(முன்பக்கத் தொடர்ச்சி)

உயர்ந்தவளாக இருந்தும் தம்மை மதித்து மணந்துகொண்ட அவள் பேருமித்ததை நினைத்து வீரசேகரனும் குணசேகரனும் அவளைப் பெண் தேய்வமாகவே பேணி மதித்தார்கள்.

விஜயலட்சுமி தனது நாட்டில் எங்கும் இசை மன்றங்களை நிறுவினாள். இசைவாணர்களுக்கு நல்ல ஆதரவு தந்தாள். எல்லோரையும் இசையுலகில் உலாவவிடுத்தாள். இசை மயமாகவே நாட்டை யலங்கரித்தாள். இசை நுணுக்கத்தினால் பல நோய்களை நீக்கவும், இசை விருந்தால் கொடிய விலங்குகளை அடக்கவும், இசையமுதால் பகைவரைச் சாதுவாக்கவும் பயிற்றுவித்தாள்.

இவ்வாறு விஜயலட்சுமியின் புகழ் உலகமெங்கும் பரவியது. தன் அன்புக்குரிய செல்வி விஜயலட்சுமியின் பேருமையைக் கண்டு அவளுடைய வாழ்வு சிறக்கவேண்டும் என்று முருகனை வேண்டிய அவளுடைய குரு நாதர் ஆனந்தவாரியில் அழுந்தினார்.

ஆடவல்லான்

கஉ.௯

சங்காரம். இத் தத்துவத்தைத் தேரிவிக்க வந்தது திருக்கோயிலில் உள்ள பள்ளியறை. பரசிவம் ஐந்தோழில் நிகழத் தன்னிற் பிரிவினாத பராசத்தியை நோக்குதல் என்ற உண்மையை உலகம் உணர்ந்து உய்யும் பொருட்டே அந்த அமைப்பு என்பதைக் கூர்த்த மதியினர் உணர்வர்.

அன்றியும், நடராஜ வடிவம் ஐம்பெருங் தொழில்களைக் காட்டுவதுமன்றி, இவ்வைம்பெருங் தொழிலுக்கும் அத்தமாயுள்ள பேரின்ப நிலையையும் குறிக்கும்; சிவபரம்போருள் கேவல திசையில் இருந்த ஆன்மாக்களுக்குத் தறுகரணதிகளைக் கொடுத்தல் தூல நடனம் எனப்படும்; அது ஆன்மாக்களுக்குப் பெத்த திசை அறிவிக்கும். தொழில் அதித்க்கும் நடனம் எனப்படும். ஆன்மாக்கள் பந்தத்தினின்றும் விடுபட்ட முத்த திசையில் அநுபவப் பேறு பரநடனம் அல்லது ஞானநடனம் எனப்படும்.

எனவே ஆனந்தத் தாண்டவம் பஞ்சகிருத்தியத்தை மாத்திரம் காட்டுவதன்று; அது நின்மலுரிய நிலையில் உண்டாகும் அருள் விளக்கத்தையுங் காட்டி, அதற்குப்பின் உண்டாகும் துரியாதீதத்துச் சிவபோக ஆனந்த நிலையையுங் காட்டுவதாகும். மெய்க் ஞானமாகிய அருள்விளக்கமே மெய்யுணர்வாகும்.

ஐயுணர் வெய்தியக் கண்ணும் பயமின்றே
மெய்யுணர் வில்லா தவர்க்கு.

என்பார் திருவள்ளுவர்.

இந்த மெய்க்ஞான அருள் விளக்கத்துக்குப்பின் நிகழா நிற்குந் திருக்கூத்தே சிவபோகமாகும். இதனைச் சேக்கிழாரன்றி வேறு யாரால் விளக்க முடியும்? சிவயோக சிகாமணியாகிய திருமூல நாயனாரது அநுபவப் பேற்றைக் கூறுமிடத்து இதனைக் கூறுகின்றார்.

எவ்வுலகும் உய்ய எடுத்தருளிய சேவடியாரைச்

செவ்விய அன்புற வணங்கிச் சிந்தை களிவரத்தினைத்து

வவ்விய மெய்யுணர் வின்கண் வரும் ஆனந்தக் கூத்தை

அவ்வியல்பிற் கும்பிட்டங் காராமை யமர்ந்திருந்தார்.

சிவபோகவினாவாம் திருக்கூத்தைக் கண்டு தினைத்தசித்தருள் ஒருவராகிய திருமூல நாயனார் தமது திருமந்திரத்தில் இப்பேரின்பத் திருநடனத்தின் உட்போருளை மிகவும் சிறப்பித்து விளக்கியருளினார்.

பரம்போருளாகிய சிவம் ஆன்மாக்களின்பால் வைத்துள்ள கருணையே தமது உருவாகக் கொண்டு பராபரையின் திருமுன் ஆனந்தத் திருக்கூத்தை இயற்றுகின்றார் என்று தத்துவத்தைக் கூறுகின்றார்.

அண்டங்கள் ஏழினுக் கப்புறத் தப்பான்
உண்டென் றசக்தி சதாசிவத் துச்சிமேல்
கண்டங் கரியான் கருணைத் திருவுருக்
கொண்டங் குமைகாணக் கூத்துகந்தானே,

அப்பராந்தக் கூத்து நிகழ்வதற்குரிய இடம் பேரின்ப நிலை
யாகிய துரியமே என்பதைக் கூறுகின்றார்.

தெற்கு வடக்குக் கிழக்கு மேற் குச்சியில்
அற்புத மானதோர் அஞ்ச முகத்திலும்
ஒப்பில் பேரின்பத் துபய உபயத்துள்
தற்பரன் நின்று தனிநடஞ் செய்யுமே.

இப்பேரின்ப உபயத்துள் நிகழ்வதாகிய நடனத்திற்கு
அம்பலமாக அமைந்துள்ளது பராசத்தியேயாம் என்பதைக்
கூறுகின்றார்.

அண்டங்கள் ஓரேழும் அம்பொற்பதியாகப்
பண்டையா காசங்கள் ஐந்தும் பதியாகத்
தெண்டினிற் சக்தி திருஅம்பலமாகக்
கொண்டு பரஞ்சோதி கூத்துகந்தானே,

அத் திருக்கூத்தைக் கண்டடார்க்க் காணவல்லார் மாயை
கடந்த மாதவரேயாகும்.

தீமுதல் ஐந்தும் திசை எட்டும் கீழ்மேலும்
ஆயும் அறிவினுக் கப்புறம் ஆனந்தம்
மாயைமா மாயை கடந்து நின்றார் காண
நாயகன் நின்று நடஞ் செய்யுமாறே.

அப் பரமானந்தக் கூத்தைக் காணுந்தோறும் காணுந்தோ
றும் புளியைக் கண்டார்க்கு நாவில் நீர் ஊறுவதுபோல் உள்
ளத்தே ஆனந்த அருவியாயும்; சிவபோக விளைவே அத்திரு
நடனம்.

புளிக்கண்டவர்க்குப் புனலூறு மாப்போல்
களிக்குந் திருக்கூத்துக் கண்டவர்க் கெல்லாம்
அளிக்கும் அருட்கண்ணீர் சோர் நெஞ்சருக்கும்
ஒளிக்குள் ஆனந்தத் தழுதூறும் உள்ளத்தே.

நாதாந்த நிலையிலே நின்று நம்பன் நடக்கின்றதனாலே
அண்ட சராசரம் யாவும் ஆடுகின்றன.

தேவர்கரர் நரர் சித்தர் வித்தியாதரர்
மூவர்கள் ஆதியின் முப்பத்து மூவர்கள்
தாபதர் சத்தர் சமயஞ் சராசரம்
யாவையும் ஆடிடும் எம்மிறை பாடவே.

மேலும் சிவபோகமாகிய முத்தி முடிவைக் குறித்தலோடு,
சிவபரம் பொருளே ஆக்கல் அளித்தல் அழித்தல் மறைத்தல்
அருளால் என்று ஐந்தொழில்களையும் அயன் அரி உருத்திரன் மகே
சன் சதாசிவன் என்னும் ஐவகை மூர்த்திகளின் வழியாகச் செய்
கின்றது என்பதைக்காட்டி நிற்குந் தன்மை தன்னிடம் தங்குமாறு
அமைந்துள்ள திருவுருவம் நடராஜ வடிவமாகும்.

அவருடைய திருக்கரத்தில் வீளங்கும் உடுக்கை (டமருகம்)
யினால் உலக சிருட்டியையும், அபயகரத்தினால் காத்தலையும்,
நேருப்பை ஏந்திய திருக்கரத்தினால் அழித்தலையும், ஊன்றிய
திருவடியால் மறைத்தலையும், தூக்கிய திருவடியால் ஆன்மாத்
களுக்கு அருளலையும் இத்திருவுருவம் காட்டுகின்றது.

இதனை “உண்மைவிளக்கம்” என்ற சித்தாந்த நூலாசிரியர்
மனவாசகங் கடந்தார் கூறுகின்றார்.

தோற்றந் துடியதனில் தோயுந் திதியமைப்பில்
சாற்றியிடும் அங்கியிலே சங்காரம்—ஊற்றமா
ஊன்று மலர்ப்பதத்தில் உள்ள திரோதம் முத்தி
நான் மலர்ப்பதத்தே நாடு.

அரன்துடிதோற்றம் அமைத்தல் திதியாம்
அரன்துங்கி தன்னில் அறையிற் சங்காரம்
அரனுந் தணைப்பில் அமருந்தி ரோதாயி
அரனடி யென்றும் அறுக்கிரகம் என்னே. —திருமந்திரம்.

தாண்டவஞ் செய்யவல்ல ஆண்டவன் மாயையை எடுத்து
அப்படி உடுக்கையினால் உதறுகின்றார். ஆன்மாக்களின் வல்
வினைகளை—சஞ்சிதத்தைத் தமது திருக்கரத்தில் உள்ள நேருப்பில்
கட்டுச் சாம்பலாக்குகின்றார். ஆண்வமாகிய முயல்களை மேலேழா
வண்ணம் கிரியா சத்தியாகிய வலப்பாதத்தினால் மிதித்திருக்கின்
றார். ஆனந்த அநுபவத்தை ஞான சக்தியாகிய தூக்கிய நடுவடி
யினால் தந்து ஆன்மாக்களைப் பேரின்பசாகரத்தில் அழுத்துகின்றார்.
இதுவே அவர் செய்யும் பரத நாட்டியத்தின் உட்பொருள்.

மாயை தனை உதறி வல்வினையைச் சுட்டுமலஞ்
சாய அமுக்கிஅருள் தான்எடுத்து—நேயத்தால்
ஆனந்த வாரிதியில் ஆன்மாவைத் தானமுத்தல்
தானெந்தை யார்பரதந் தான். —உண்மை விளக்கம்.

இனி நடராஜ வடிவம் பஞ்சாட்சரத்தால் அமைந்ததும்
ஆகும். அதனை அறிந்து தியானிப்பதும் ஞான சாதகர்களுக்கு
கூறப்பட்ட முறைகளுள் ஒன்றாகும்.

ஆடும் படிக்கேள்நல் அம்பலத்தான் ஐயனே
நாடுந் திருவடியி லேநகரம்—கூடும்
மகரம் உதரம் வளர்தோள் சிகரம்
பகருமகம் வாழுடியப் பார்.

இதன் பொருள்:

“மானுக்கனே! போன்னம்பலமுடையான் திருநடனஞ்
செய்கின்ற முறையைச் சொல்லுகின்றோம்; கேட்கக் கடவாயாக.

நின்ற பாதத்திலே	ந
திருவுந்தியிலே	ய
திருத்தோளிலே	சி
திருமுகத்திலே	வா
திருமுடியிலே	ய

இந்தவண்ணம் எம் பிரான் ஐந்தெழுத்தையும் உருவமாகக்
கொண்டு ஆடுகின்றான் என்று அறிக. இது தூல்பஞ்சாக்கரம்.

அன்றியும் துக்கும பஞ்சாக்கர வகையாலும் அப் பரமனது
தாண்டவ வருவம் பேசப்பெறும்.

சேர்க்குந் துடிசிகரம் சிக்கெனவா வீசுகரம்
ஆர்க்கும் யகரம் அபயகரம்—பார்க்கிலிறைக்
கங்கி நகரம் அடிக்கீழ் முயலகரார்
தங்கு மகரமது தான்.

மருவுந் துடியுடன் மன்னிய வீச்சு
மருவிப் அப்பும் அனலுடன் கையும்
கருவின் மிதித்த கமலப் பதமும்
உருவில் சிவாய நமனன ஓதே.

ஒலிக்கின்ற உடுக்கை	சி
வீசிய கரம்	வ
அமைத்த கரம்	ய
அனலேந்திய கரம்	ந
முயலகனமிதித்த பதம்	ம

இத்தகைய அருளானந்த அற்புதத் திருக்கூத்தை உள்
முகத்தில் நாடி அடைகின்ற மனத்தை ஒடுக்கி உள்ருணர்வு
பெற்று உவக்கவேண்டும் என்கின்றார் திருமூலர்.

ஆடிய காலும் அதிற்சிலம் போசையும்
பாடிய பாட்டும் பலவான நடடமும்
கூடிய கோலம் குருபரன் கொண்டாடத்
தேடியுள்ளே கண்டு தீர்த்தற்றவாறே.

இதுகாறும் கூறிய விளக்கத்தினால் நாதாந்த நடன
மேன்னும், ஆனந்தக் கூத்தால் உலகில் காணப்படும் அசைவு
கள் யாவும் அவன் தன் அருளாலே செய்யும் ஆணையினாலே
நிகழ்கின்றன என்பதும், அத்தகைய நிகழ்ச்சியானது ஆன்மாக்கள்
தம்முடைய இன்ப துன்பங்கட்குக் காரணமான பந்தத்தி
னின்றும் நீங்கிப் பேராவியற்றகைத்தாகிய முத்தியின்பத்தைப்
பெறும் பொருட்டே நிகழ்கின்றதென்பதும், அத்திருக் கூத்து
நடைபெறுமிடம் தூலமாகிய திருச்சிற்றம்பலமேயன்றி, உலக
மாகிய திருக்கோயிலும், துக்குமாகிய தகராசாசம் எனப்படும்
அன்பர்களது இதய கமலமும் ஆகும் என்பதும் இனிது
புலப்படும்.

இத்தகைய தத்துவங்களைத் தெளிவுறக் காட்டுந் திருவுருவம்
நடராஜ வடிவினையன்றி வேறு ஒன்றும் இல்லை. இதனை நமக்கு
உணர்த்திய ஆன்றோர்களின் மதி நலம் துதி நலம் உடைய
தாகும். நடராஜ வடிவினைச் சிறுத்திருக்குந் திருவாசி ஒங்கார
மாகும். இத்தகைய திருவுருவம் சிறப்பாக விளங்குவதனால்
தில்லையைத் தேர்சித்த மாதிரத்தில் முத்தியேன முந்தையோர்
மொழிந்தனர். அதாவது நடராஜ வருவத்தால் விளங்கும் சிவ
போக நிலையைத் தரிசித்தமாதிரத்தில் முத்தியுறும் என்பது
போதரும்.

அதனால் இத் தில்லை நடராஜ வருவினைக் காணும் வாய்ப்பு
கிடைக்குமாயின் மண்ணுலகில் மனிதப் பிறப்பு மற்றொருமுறை
வந்தாலும் குறைவில்லை என்கின்றார் அப்பர்மூர்த்திகள்.

குனித்த புருவமும் கொவ்வைச் செவ்வாயில் குயின் சிரிப்பும்
பனித்த சடையும் பவனம்போல் மேனியிற் பாலவெண்ணீரும்
இனித்த முடைய எடுத்த பொற்பாதமும் காணப்பெற்றால்
மனிதப் பிறவியும் வேண்டுவதே இந்த மானிலத்தே.

தன்பால் வந்த அடியார்களை “என்று வந்தாய்?” என்று கருணை
யுடன் கேட்பது போலவும் இருக்கின்றது தேன்பால் நோக்கி
யாடும் தில்லைப்பரமனது அபய கரத்தின் குறிப்பு.

ஒன்றியிருந்து நினைமின்கள் உந்தமக்கு ஊனமில்லை
கன்றிய காலனைக் காலால் கடிந்தான் அடியவர்க்காச்
சென்று தொழுமின்கள் தில்லையுள் சிற்றம்பலத்து நடடம்
“என்று வந்தாய்?” எனும் எம்பெருமானன்றன் திருக்குறிப்பே.

“இனி எல்லாமாய் நின்ற எம்பிரானாகிய அம்பலக்கூத்தனைத்
தினையளவு நேரமாகிலும் நான் மறந்து உய்யமாட்டேன்” என
கின்றார் அப்பர்.

பனைக்கை மும்மத வேழம் உரித்தவன்
நினைப்பவர் மனங் கோயிலாக் கொண்டவன்
அனைத்தும் வேடமாம் அம்பலக் கூத்தனை
தினைத்தனைப் பொழுதும் மறந்துய்வனோ.

திருப்புகழ்மீர்தம்

“ குருப்பு கழை மேவுகின்ற கொற்றவன் ருள்போற்றுந்
திருப்பு கழைக் கேளிர் தினம் ”

மலர் } துன் முகி ஆண்டு ஐப்பசித் திங்கள் { இதழ்
21 } அக்டோபர்-1956 { 7

திருப்புகழ்

திருச்சேந்தூர்

தண்டே னுண்டே வண்டார் வஞ்சேர்

தண்டார் மஞ்சக்

குழல்மாறார்

தம்பா லன்பார் நெஞ்சே கொண்டே

சம்பா வஞ்சொற்

றடிநாயேன்

மண்டோ யந்தீ மென்கால் விண்டோய்

வண்கா யம்பொய்க்

குடிவேறாய்

வன்கா னம்போ யண்டா முன்பே

வந்தே நிற்பொற்

கழல்தாராய்

கொண்டா டும்பேர் கொண்டா டுஞ்சூர்

கொன்றாய் வென்றிக்

குமரேசா

கொங்கார் வண்டார் பண்பா டுஞ்சீர்

குன்றா மன்றற்

கிரியோனே

கண்டா கும்பா னுண்டா யண்டார்

கண்டா கந்தப்

புயவேளே

கந்தா மைந்தா ரந்தோள் மைந்தா

கந்தா செந்திற்

பெருமானே,

21-19

பதவுரை

கொண்டாடும் பேர்=தன்னைக் கொண்டாடிப் புகழ்கின்றவர்களை! கொண்டாடும் சூர் கொன்றாய்=மகிழ்ந்து கொண்டாடுகின்ற சூர பன்மனைக் கொன்றவரே! வென்றி குமர ஈசா=வெற்றியையுடைய குமரக் கடவுளாகிய தலைவரே! கொங்கு ஆர் வண்டு=பூந்தாதுகளில் நிறைந்துள்ள வண்டுகள், ஆர்பண்பாடும்=அரிய பண்களைப் பாடுகின்ற சீர் குன்றா=சிறப்பு குறையாத, மன்றல் கிரியோனே=திருமணஞ் செய்து கொண்ட மலையாகிய வள்ளி மலையில் வாழ்பவரே! கண்டு ஆகும் பால் உண்டாய்=கற்கண்டு போன்ற (உமையம்மையின்) திரு முலைப்பால் உண்டவரே! அண்டார் கண்டா=பகைவரைக் கண்டித்தவரே! கந்த புயவேனே=நறுமணம் நிறைந்த புயாசலத்தையுடையவரே! கந்து ஆம் மைந்து ஆர்அம் தோள் மைந்தா=கம்பத்துக்கு நிகரான வலிமை நிறைந்த அழகிய தோளையுடைய வீரரே! கந்தா=கந்தக்கடவுளே! பெருமானே=பெருமையிற் சிறந்தவரே! தண்தேன் உண்டே=குளிர்ந்த தேனைப்பருகி, வண்டு ஆர்வம் சேர்=வண்டுகள் அன்புடன் மொய்க்கின்ற, தண்தார் மஞ்ச குழல் மாநூர் தம்பால்=குளிர்ந்த பூமாலை சூடிய மேகம் பேன்ற கூந்தலையுடைய மாதர்களிடம், அன்பு ஆர் நெஞ்சே கொண்டே=அன்புநிறைந்த மனத்தைக் கொண்டு, சம்பாவம் சொற்று=ரிகழ்ச்சிகளை யெல்லாம் பேசுகின்ற, அடிநாயேன்=அடிமையாகிய நாயினேன், மண்=மண்ணும், தோயம்=தண்ணீரும், தீ=நெருப்பும், மென்கால்=மெல்லிய காற்றும், விண்=வெளியும், தோய்வண் காயம்=தோய்ந்துள்ள வளங் கொண்ட உடம்பாகிய, பொய் குழல்வேறாய்=பொய்யாகிய சரீரத்தினின் முன்பே=நெருங்கா முன்னர், வந்தே நின் பொன் கழல் தாராய்=அடியேன் முன் வந்தருளி தேவரீருடைய அழகிய திருவடிமலரைத் தந்தருளுவீர்.

பொழிப்புரை

தன்னைப் புகழ்கின்றவர்களை ஆதரித்து மகிழ்கின்ற சூர பன்மனைக் கொன்றவரே! வெற்றி நிறைந்த குமரக்கடவுளே! பாடுகின்ற சிறப்பு குறையாத வெள்ளிமலையில் எழுந்தருளி யிருப்பவரே! கற்கண்டுபோல் இனிமை நிறைந்த அம்பிகையின் திருமுலைப்பாலை உண்டவரே! பகைவரைக் கண்டித்தவரே! வலிமை நிறைந்த அழகிய தோளையுடைய உபகாரியே! தூண்போன்ற கந்தக் கடவுளே! பெருமீதமுடையவரே! இளம்பூரணரே! யுண்டு வண்டுகள் அன்பு செய்கின்ற குளிர்ந்த மலர்மாலை சூடி மேகம் போல இருக்குங் கூந்தலையுடைய பொதுமாதர்களிடம் ஆசைவைத்த மனத்தையுடையவனாய் அவர்களுடைய

தோயலைப் பாராட்டிப் பேசுகின்ற நாயேனாகிய அடியேன், மண், நீர், நெருப்பு, காற்று, வெளி என்ற ஐம்பூத சேர்க்கையாலாகிய இப் பொய்யாகிய உடம்பிலிருந்து உயிர்தங்கி, சுடுகாடு சேன்று சேரா முன்னம் தேவரீர் எளியேன்முன் எழுந்தருளி அழகிய அடிமலரைத் தந்தருளுவீர்.

விரிவுரை

தண்டேனுண்டே வண்டு :-

தன் தேன் என்று பிரித்துக் கொள்க; குளிர்ந்த தேன்; குளிர்ந்த மலர்களிலிருந்து வண்டுகள் தமது திறமையால் மிகவும் பாடுபட்டு சிறிது சிறிதாக எடுத்துக் கொண்டு வந்து சேகரிப்பது தேன். வண்டு இல்லையேல் தேன் இல்லை.

தாங்கள் உண்ணாமலும் ஓய்ந்து சிறிதுநேரங்கூட இருக்காமலும், உழைத்து உழைத்துத் தேனைக் கொணர்ந்து சேர்க்கின்றன தேனீக்கள். அதனைப் பிறர் அபகரித்துக்கொள்ளுகின்றனர்.

உண்ணாமலும் உடுக்காமலும் பிறருக்குக் கொடுக்காமலும், சேர்த்து வைக்கின்ற லோபியினுடைய பொருளும் பிறரால் கவரப்படும்.

"வைத்தீட்டி னுரிழப்பர் வான்தோய் மலைநாட
உய்த்தீட்டுந் தேனீக் கரி."

என்பது நாலடி.

தண்டார் மஞ்சக் குழல் மாநூர்:-

வண்டுகள் மகிழ்ந்து மொய்க்கின்ற குளிர்ந்த மலர்மாலைகளை வகை வகையாகக் கட்டித் தமது கூந்தலில் பொதுமகளிர் சூடிக்கொள்வார்கள்.

அந்தக் கூந்தல் கருமை நிறமாக இருப்பதனால் மேகம்போல அழகாக இருக்கும்.

மஞ்சு—மேகம்.

மாநூர்—மான்போன்றவர்கள்.

தண்டார்—தண் தார் எனப் பதம் பிரித்துக்கொள்க.

தம்பாலன்பார் நெஞ்சே கொண்டே:-

மனிதர்களாகிய நாம் இந்த மனித உடம்பை நமக்குத் தந்த இறைவனிடம் அன்பு வைக்க வேண்டும். இடையறாத இன்பத்தை வழங்குபவன் இறைவன். அத்தகைய எம்பெருமானிடம் அன்பு வைக்காது. இன்பம்போல் தோன்றும் துன்பத்தைத் தரும் பொதுமகளிர் போல அன்பு வைக்கின்ற மனதைக் கொள்கின்றனர். அகலை எகரணை எத்தனைக் கேடுகளை யடைகின்றனர்.

சம்பாவஞ் சொற்றடி நாயேன்:—

சம்பவம்—என்பது சம்பாவம் என வந்தது. சம்பவம்—
நகழ்ச்சி. பொதுமக்களுக்குச் செயல்களைக் குறித்து அவர்பால்
மயல் கொண்டோர் வியந்து நயந்து பேசி இன்புறுவர். அதிலே
அவர்கட்கு ஒரு மகிழ்ச்சி.

இறைவனுடைய திருநாமங்களைச் சொல்வதற்காகவே
இந்த நா அமைந்துள்ளது.

கற்றுக் கொள்வன வாயுள நாவுள
இட்டுக் கொள்வன பூவுள நீருள
கற்றைச் செஞ்சடையானுள யாமுளம்
எற்றுக்கோ நமனில் முனி வுண்பதே.

மண்டோயந்தீ மென்கால் விண்டோய்

வண்காயம் போய்க் குடில்:—

இந்தவுடம்பு மண் முதலிய ஐம்பெரும் பூதங்களினாலாகியது.
பஞ்ச பூதபரிணாம சரீரம். ஐம்பெரும் பூதங்களின் சேர்க்கையால்
இது வந்துள்ளது. நிலைபெறில்லாதது. நீர்மேற் குமிழிக்கு
நிகரானது.

‘ஐந்துவிதமாகின்ற பூத பேதத்தினால்
ஆகின்ற யாக்கை நீர்மேல்
அமிழ்கின்ற குமிழி’

என்கின்றார் தாயுமானார்.

கனமு மநிலமும் அனல்புனல் நிலமமை
கள்ளப் புலால் க்ருமிவீடு.

என்ற திருப்புகழாலும் அறிக.

போய்யான உடம்பை மெய் என்று நம்பி, தவநெறி
சேராது அவநெறி சேர்ந்து, காமதேனுவின் பாலைக் கமரில்
கொட்டியதுபோல், தமது நேரத்தை வீணாக்கி மாநாடர் வறியே
கெடுகின்றனர்; அந்தோ! பரிதாபம்.

பொய் விளக்கப் புகுகின்றீர் போது கழிக்கின்றீர்
புலகொலைகள் புரிகின்றீர் கலகல என்கின்றீர்
ஐவிளக்கு மூப்பு மரணதிகளை நினைத்தால்
அடிவயிற்றை முருக்காதோ கொடிய முயற்றாலகீர்
கைவிளக்குப் பிடித்தொருபாழங் கிணற்றில் விழுகின்ற
களியரெனக் களிக்கின்றீர் கருத்திருந்துங் கருதீர்
மெய்விளக்கும் எனது தந்தை வருகின்ற தருணம்
மேவியதிங் கடைவீரேல் ஆவிபெறுவீரே.

என்று உலகினரை நோக்கி அருளால் பாடுகின்றார் இராமலிங்க
அடிகளார்.

பொய்க்கு கொண்டு புலம்புவனோ எம்மிறைவர்
மெய்க்கு சென்று விளம்பிவா பைங்கிளியே.

—தாயுமானார்.

வண்கானம் போயண்டா முன்பே:—

இந்த வுடம்பு இறைவனை யடைவதற்காக வந்தது. நானே
வரவில்லை; முன்சேய்த மாதவத்தின்பயனாய் இறைவன் தரவந்தது.
இந்த உடம்பாலாய் பயன் இருவீணைகளின் வேரறுத்து
மும்மலத் தொடர்பையும் அகற்றி அருளின் தொடர்பு கொண்டு
இறைவனுடன் இரண்டறக் கலத்தலேயாம்.

அந்த முயற்சியில் ஈடுபடாதார் சேத்து சேத்துப் பிறப்பதே
தொழிலாகியுழல்வர். “மண்ணுண்டு போகுது ஐயோ! கெடுவீர்
இந்த மானுடமே” என்று வருந்துகின்றார் பட்டினத்து
சுவாமிகள்.

ஆகவே இந்த உடம்பு அழியுமுன் நற்கதிக்குரிய நலத்தைத்
தேடிவிட வேண்டும். அதிலே அயராத முயற்சியிருக்க
வேண்டும்.

“கைவைத்த வீடு குலையுமுன்னே வந்து காத்தருளே”

என்ற அருணகிரிநாதரது கந்தரலங்காரத்தை நினைந்த எந்தக் கன்
மனந்தான் கரையாது?

“காதலார் மைந்தருந் தாயாராருஞ் சூடு

காணமே பின்தொடர்ந் தலறுமுன்
குலம்வாள் தண்டு செஞ் சேவல் கோதண்டமும்
சூடு தோளந் தடந் திருமார்பும்
தூயதான் தண்டையுங் காண ஆர்வஞ் செயுந்
தோகைமேல் கொண்டுமுன் வரவேணும்”

என்ற அரிய திருப்புகழும் ஈண்டு நினைவு கூரற்பாலது.

வந்தே நின்றோற் கழல்தாராய்:—

“முருகா! அடியேனுடைய உடம்பை விட்டு உயிர் போகு
முன் சிறியேன்முன் தேவரீர் எழுந்தருளி வந்து எளியேனுக்கு
உமது பொன்னார் திருவடியைத் தந்து காத்தருள வேண்டும்”
என்று அருணகிரிநாதர் உள்ளம் உருகி முறையிடுகின்றார்.
இல்லை; இப்படி முறையிடுமாறு நம்மைத் தூண்டுகின்றார்
அந்தவழியைக் காட்டுகின்றார். அவர் பரகதிக்குச் சிறந்த
வழிகாட்டி.

கோண்டாடும்பேர் கோண்டாடுஞ் தூர் கோன்றாய்:—

தன்னை யார் யார் கோண்டாடுகின்றார்களோ அவர்களை யெல்லாம் மகிழ்ந்து ஆதரிப்பான் தூரபன்மன். தன்னைக் கோண்டாடுவதற்கென்றே பலரை வைத்திருப்பர் சிலர். இன்றுங் காணலாம்! சிலருக்குத் தன்னைக் கோண்டாடினால் அதில் ஒரு பேருமகிழ்ச்சி. அறிஞர்கள் தன்னை யாராவது புகழ்ந் தால் வருந்துவர் நானாவர்.

மாலை நேரத்தில் மரத்தின் இலைகள் தலைகவிழ்ந்திருந்தன. அதனைக்கண்டு கூறவந்தார் புலவர். “தன்னைப் புகழ்க்கேட்ட மதிநலம் படைத்த மாண்புடைய ஒருவன் தலை கவிழ்ந்திருப்பது போல் இருக்கின்றன” என்கின்றார்.

தம்புகழ் கேட்டார் போல் தலை சாய்ந்து மரம் துஞ்சு”

தூர் கோன்றாய்:—

—கலித்தொகை.

தூர்—துன்பம். துன்பத்தைச் செய்கின்றவன் தூரபன்மன்; அதனால் தூர் எனப்பட்டான். இவன் 108 யுகங்கள் அமரர்கட்கு கடவுள். இது மறக்கருணை யெனவுணர்க. குற்றஞ் செய்கின்ற மகனைத் தாய் அல்லது தந்தை அடிக்கின்றனர். மகன் மீது பகை காரணமாகவா அடிக்கின்றனர்? இல்லை. அவன் திருந்தி உய்ய வேண்டும் என்ற கருணையினாலேயே தண்டிக்கின்றனர். அது போல் உயிருக்குத் தந்தையாகிய இறைவன் குற்றம் புரிந் தோரை உய்யும்பொருட்டே தண்டிக்கின்றான். போற்றுநர்க்கு அறக் கருணையும், அல்லார்க்கு மறக்கருணையும் புரிந்து ஆட்கொள்வது இறைவனுடைய இயல்பு.

கோங்கார் வண்டார் பண்பாடும்:—

கோங்கு ஆர் வண்டு ஆர் பண் பாடும் எனப் பதப் பிரிவு செய்க.

கோங்கு - வாசனை. அது தானியாகு பெயராக இங்கே மலரைக் குறிக்கின்றது. “கோங்கு தேர் வாழ்க்கையஞ் சிறைத்தும்பி” என இறைவன் தருமிக்குப் பாடித்தந்த பாடலாலும் அறிக.

ஆர்—நிறைதல்.

வண்டு - ஆர் - இங்கே ஆர் என்ற சொல்லுக்கு அருமை யென்பது பொருள்.

மலர்களில் நிறைந்த வண்டுகள் தேனையுண்ணும்பொருட்டு அரிய பண்களைப்பாடும். ஏன்? மலர் விரியும் பொருட்டு. நல்ல

பண்ணைக் கேட்டவுடன் அரும்பு மலர்கின்றது. இசைக்கு அத் துணை வலிமையுள்ளது. இன்னும் பிச்சை கேட்க வருகின்ற யாசகர்கள் ஏதாவது ஒரு பாடலைப் பாடிக்கொண்டே வருவது கண்கூடு. பாடல் கேட்டவர் பரிசில் தருவர். அதுபோல் வண்டு பாடும் பண்ணுக்குப் பரிசிலாக மலர் தேன் தருகின்றது.

சீர்குன்ற மன்றல் கிரியோனே:—

மன்றல் கிரி என்பது வள்ளிமலை. வள்ளியைப் பேருமான் மணந்துகொண்டதனால் அப்பெயர் பெற்றது. வள்ளிமலை மிகுந்த மகிமை வாய்ந்தது. உலக மாதா இங்கு அவதரித்து வளர்ந்தனர்; வேதங்களும், முனிவரும் மூவருந் தேவருந் தேடிக் காணாத திருமுருகன் இம்மலையைத் தேடி வந்து, மறை கமழும் மலரடி நோவ இம்மலையில் நடந்தான் எனில் இம்மலையின் பேருமை நம்மால் இத்தன்மைத்து என்று நினைக்கவும், சொல்ல வும் தரமோ?

“வீடும் சுரர்மாழுடி வேதமும் வெங்
காடும் புனமுங் கமழுங் கழலே”

என்ற அநுபூதியின் திருவாக்கால் இவ் வள்ளிமலையின் பேரு மையையுணர்க:

இம்மலை தொண்டை நாட்டில் (வட ஆர்க்காடு மாவட்டத் தில்) திருவல்லம் (புகை வண்டி நிலையம் உண்டு) என்ற திருத் தலத்தின் வடக்கே 5 கல் தொலைவில் விளங்குகின்றது. முருகன் அடியார்கள் அனைவரும் வாழ்நாளில் ஒருமுறையாவது அவசியம் சென்று தரிசிக்க வேண்டும். இல்லையேல் வள்ளி யம்மையின் திருவருளை எங்ஙனம் பெறமுடியும்? தங்கள் குரு யம்மையின் திருவருளை எங்ஙனம் இஸ்லாமிய அன்பர்கள் பல்லா நாதர் பிறந்த தலத்தைக்காண இஸ்லாமிய அன்பர்கள் பல்லா யிரம் மைல் கடந்து பாலைவனம் வழியே பொருள் நிரம்பச் செல வழித்துப் போகின்றார்கள். முருகன் அடியார்கள் நம் நாட்டில் எளிதாகப் போகக் கூடிய வள்ளிமலை சென்று இயற்கையாகக் குகைக் கோயிலில் வற்றாத கருணாமூர்த்தியாக எழுந்தருளியுள்ள வள்ளி கல்யாண வரதனைச் சேவிக்க வேண்டாமா?

திருவல்லம் சென்னையிலிருந்து பெங்களூர் போகும் இருப்புப் பாதையில் காட்பாடிக்கு அருகில் உள்ளது. திருவல்லம் தேவார, திருப்புகழ், பேரிய புராணப் பாடல்கள் பெற்ற அரியதலம். அதன் அருகில் வள்ளிமலை இருப்பதனால் போகும் வழியில் திருவல்லத் தைத் தரிசிக்கலாம். ஒரு கல்லில் இரு மாங்காய்களை வீழ்த்தியது போல், ஒரு முயற்சியில் இரு தலங்களைத் தரிசித்த நன்மை கிடைக்கும். நீலா நதிக்கரையில் திருவல்லம் என்னும் தலம் இருக்கின்றது. வில்வவனநாதர் என்பது சுவாமி பேர். அருமை யான ஆலயம். அன்பர்கள் அனைவரும் திருவல்லம் தரிசித்து, அதனைக் கடந்து அம்மை அவதரித்த அரிய தலமாகிய வள்ளி மலையைச் சேவித்து அருள் நலத்தைப் பெறுவார்களாக.

கண்டாகும் பாலுண்டாய் :-

கண்டு--கற்கண்டு. கற்கண்டுபோல் இனிமையாகவுள்ள அம்மை திருமுலைப்பாலுண்டதைத் தேர்விகின்றது.

"திருந்தப் புவனங்கள் ஈன்ற பொற்பாவை திருமுலைப்பால் அருந்தி"

என்பது அலங்காரம்.

கந்தா மைந்தாரந்தோள் மைந்தா :-

கந்து ஆம் மைந்து ஆர். அம் தோள் எனப் பதப்பிரிவு செய்ய.

கந்து -- தூண். தூண்போன்ற
மைந்து -- வலிமை. வலிமை நிறைந்த
ஆர் -- அருமை. அரிய
அம் -- அழகு. அழகிய
தோள்மைந்தா -- தோளையுடைய வீரரே!

கந்தா சேந்திற் பேருமானே :-

கந்தன் என்பது முருகனுடைய நாமங்களில் உயர்வுடையது. இதன் பொருளை முன்னர் நமது அமிர்தத்தில், விரித்து எழுதியுள்ளேன்.

சேந்தில்--இரண்டாவது படை வீடு; சுவாதிட்டானத் தலம்.

கருத்துரை

சூரசங்காரரே! வள்ளிமலை வேலவரே! செந்திலாண்டவரே! மாதராசையிப்பட்டு மாண்டு சுடலை ஏகாமுன் வந்தருளி பாதமலரைத் தந்து ஆட்கொள்ள வேண்டும்.

கற்பு

நீலி

முற்பகல் செய்யில் பிற்பகல் விளையும்

முத்தித் தலம் ஏழு. காசி, காஞ்சி, அவந்தி, அயோத்தி, மதுரை, மாயை, துவாரகை, இவற்றுள் 6 தலங்கள் வடநாட்டில் உள்ளவை. காஞ்சி ஒன்று தேன்னாட்டில் உள்ளது. "நகரேஷு காஞ்சி" என்பர். காஞ்சி மாநகருக்கு நிகரான நகர் இல்லை என்று முருகப் பேருமானே வள்ளியம்மையாரிடம் கூறியிருக்கின்றனர். அரிய பேரிய திருத்தலம். தோண்டை மண்டலத்தின் தலை நகருமாகும். அம்மை மணலால் மாவடியில் சிவலிங்கம் அமைத்து வழிபட்டது. சுந்தரர் கண் பேற்ற தலம்.

இத்தகைய கச்சியம்பதியில் விதேகன் என்ற வேதியன் ஒருவன் வாழ்ந்தான். அவன் மனைவி நவஞானி. இருவரும் ஒற்றுமையுடன் வாழ்ந்தார்கள். நவஞானிக்கு ஒரு மகன் பிறந்தான்.

விதேகன் மனம் ஆசைக்கு அடிமையாயிற்று. வேறு மனைவியை மணந்து கொள்ள விரும்பினான். உரிய நண்பர் பலர் மனைவியை மணந்து கொள்ளுமாறு தாரம், பாரம்; அதனால் விளைந்தன. "தாரமிருக்க மற்றோரு தாரம், பாரம்; அதனால் விளையும் கோரம்" என்று அன்பர்கள் கூறிய அறவுரையை அவன் கேட்டானில்லை. இளையான் ஒருத்தியை மணந்து கொண்டான். பின்னர் இளையான் கரும்பாகவும், முத்தாள் வேம்பாகவும் ஆனார்கள். முத்தவளாகிய நவஞானியை அறவே வேறுத்தான். ஆனால், முத்தவளின் கால்மீது வீழ்ந்து "பிராணபதி! நான் தங்கள் முத்தவள் கணவன் கால்மீது வீழ்ந்து வேண்டாம். இளையானிடம் மனைவியல்லவா" என்று வேறுக்க வேண்டாம். இளையானிடம் பிரியமாக இரும். நான் தடுக்கவில்லை. என்னையும் என் குழந்தையையும் இடர்ப்படுத்த வேண்டாம் என்று அல்லற்படுத்துவது அழகன்று. அருளன்று" என்று கூறி வேண்டினான்.

மோகவேறி பிடித்த முடகுகிய விதேகன் இளையானுடைய மையல் கடலில் முழுகினான்; மதி மயங்கினான். முத்தவளையும் அவள் மகனையும் வஞ்சனையாக ஊர்ப் புறத்தே அழைத்துச் சென்று கொன்றுவிட்டான்.

நவஞானி பேயாக ஆனாள். கொதிப்புற்றுள். பறிக்குப் பறி வாங்க வேண்டும் என்று பதறினாள். இங்கும் அங்குமாக அப்பேய்வடிவு அலைந்தது. திருவாலங்காட்டிலே ஒரு அந்தணன் இருந்தான். புரிசைக்கிழான் என்பது அவன்பேர். அவனுக்கு மகளாக வந்து பிறந்தது அப்பேய். அது பேண் வடிவாக இல்லாமல் பேய்த் தோற்றமாக இருப்பதைக் கண்டு அந்தணன் அஞ்சி வீரட்டிவிட்டான். அப்பேய் திருவாலங்காட்டின் சுற்றுப்புறத்தே நிலயின்று அலைந்துகொண்டிருந்தது.

மனைவியைக் கொன்ற விதேகன் சிறிது காலத்திற்குப் பின் மான்டனன். ஒரு வையன் மகனாகப் பிறந்தான். சுதர்சனன் என்பது அவன் பேர். வியாபாரம் புரிந்து போருளிட்டி மனைவியுடன் சீரும் சிறப்புமாக வாழ்ந்தான். ஒரு நாள் அவன் வீட்டிற்கு ஒரு மாந்திரிகன் வந்திருந்தான். அவன் அந்த வையனுக்கு நண்பனானான். “அப்பே! உன்னை ஒரு பேய் தோடாந்து கொட்டுத்தற்கு முயலுகின்றது. அப்பேயால் உனக்கு மரணம் நேரும். இந்தக் கத்தியில் மந்திர உரு ஏற்றி வைத்து னேன். இதனை இடையில் சொருகி வைத்துக் கொள். இக்கத்தியுன்பால் இருக்குமாயின் அப்பேய் உன்னை அணுகாது” என்று கூறி ஒரு மந்திரவானை நல்கிச் சென்றான். வையன் அது முதல் அவ்வானைத் தற்காப்புக்காக இடையில் வைத்திருப்பான்.

சுதர்சனன் வியாபார நிமித்தம் அடிக்கடி அயலூர் செல்லுவான்; சரக்குகளைக் கொள்முதல் புரிந்து காஞ்சிபுரத்தில் கொணர்ந்து விற்பான். ஒருநாள் திருவாலங்காடு சென்றான். அங்கே பண்டங்களை விற்கான். ஊருக்குத் திரும்பினான். மாலை நேரம்; எப்படியும் வேகமாகக் காஞ்சிபுரம் சேர்ந்துவிடலாம் என்று கருதி வேகமாகப் புறப்பட்டான்.

திருவாலங்காட்டிலேயுள்ளவர்கள், “தம்பீ! இவ்வூரின் அருகே பேய் ஒன்று உலாவுகின்றது. தூயின் மேற்கடலையணுகி விட்டான். இனி நீ காட்டு வழியில் காஞ்சிபுரம் போவது சரியன்று. நாங்கள் இரவில் பேய்க்கு அஞ்சி வேளியே செல்லுவதில்லை. நீ இன்றிரவு இங்கு தங்கிவிட்டு நாளைக் காலை யில் புறப்பட்டுச் செல்லுதி” என்று கூறித் தடுத்தனர்.

ஊழிற் பெருவலி யாவுள் மற்றொன்று
குழினும் தான்முன் துறும்.

என்றபடி விதி வழியே மதி செல்லும் அல்லவா? சுதர்சனன் ஊரவர் உரையைப் போருட்படுத்தினான். “பேயாவது? பிசாசாவது? சுத்தப் பயித்தியங்கள்; பேய்க்கு அஞ்சுகின்றவன் நானன்று. என்னை அது என் செய்யும்? சும்மா இந்த விண் பயத்தை விடுங்கள்” என்று கூறிவிட்டுப் புறப்பட்டான்.

திருவாலங்காட்டை விடுத்து அங்கே உள்ள காட்டு வழியே சென்றுகொண்டிருந்தான். போழுது மறைந்தது. இருள் நிறைந்தது. அப்பேய் பேண் வடிவங்கொண்டு அவன் முன் நின்றது. கண்வலை வீசி அவனை மயக்க முயன்றது. அவன் ஐயுற்றான். “இது பேண்ணா? அல்லது பேயா? இந்த இரவில் இருள் சேர்ந்த காட்டில் ஒரு பேண் தனியே இருக்க நியாய மில்லையே?” என்று எண்ணினான். உடம்பு நடுங்கியது. நடை

பேண் பேய் அவன் அருகில் நெருங்கியது. சுதர்சனன் ஓடலானான். பேயும் அவனை ஓடித் தோடாந்து அவன் முன் நின்றது. இப்போது அவன் மனைவியின் வடிவத்தைக் கொண்டு நின்றது. இந்த மாயவடிவைக் கண்ட அவன் மேலும் கலக்க முற்றான். அந்தோ என்று அலறினான்; மீண்டும் ஓடித் திருவாலங்காட்டிற்கு அருகில் உள்ள அலறினான்; மீண்டும் ஓடித் திருவாலங்காட்டிற்கு அருகில் கட்டையை எடுத்து குழந்தை வடிவாகச் செய்துமடியில்வைத்துக்கொண்டு அவளைத் தோடாந்துசென்றது.

பழையனூரில் வேளாள குலத்தினர் மிகுதியாக வாழ்ந்தனர். அவர்கட்குத் தலைவர்கள் எழுபதின்மர். அவர்கள் அம்பலம் என்னும் போது இடத்தில் வாரந்தோறும் கூடி நியாயம் வழங்குவார்கள். எல்லோரும் அவர்களிடத்தில் நங்கள் குறைகளைக் கூறி நியாயம் பெறுவார்கள். அன்று அந்தப் போது இடத்தில் எழுபதுபேரும் கூடியிருந்தார்கள்.

அங்கே சென்று சுதர்சனன் “பேரியோர்களே! இதோ இந்தப் பேய் என்னைத் தோடாந்து இடர்ப்படுத்துகின்றது; என்னைக் காப்பாற்றுகள்” என்றான்.

நீலிப்பேய், “அன்பும் ஆதரவும் படைத்த ஆன்றோர்களே! இவர் என் கணவர். நான் இவர் மனைவி; இவர் ஒரு விலை மகளின் வலைப்பட்டு என்னைப் புறக்கணிக்கின்றார். ‘தையலார் மயலிற் பட்டோர் தமக்கொரு மதியு முண்டோ?’ என்றபடி இவர் அறிவு இழந்து, தாலி கட்டிய மனைவியாகிய என்னை வேறுத்துத் தள்ளுகின்றார். அந்தோ! நான் என்செய்வேன்? பேண்களுக்குக் கணவன் தானே கதி. அடித்தாலும் உதைத்தாலும் இவர் பாதமே தஞ்சம். நான் எத்தனை விதமாக இவரிடம் அன்பாக நடந்தாலும் இவர் என்னை வேம்பாக நினைத்து வேறுக்கின்றார். கருணை நிறைந்த பேரியோர்களே! இவர் என்னை விரும்பாவிடினும் வேறுக்காம விரும்ப்தால் போதும்; வேறுத்தால் குழந்தையும் நானும் எங்கு சென்று வாழ்வோம்? எப்படி உய்வோம்? எனக்காக இரங்க வில்லையாயினும் இந்தக் குழந்தைக்காகவாவது இரங்க வேண்டாமோ? உங்களுக்குப் பல கோடி வணக்கம். இவருக்கு அறவுரை கூறி இவருடன் என்னைச் சேர்த்து ஆதரியுங்கள். இந்தக் குழந்தை அப்பா அப்பா என்று அலறுகின்றது. நான் அபலை; திக்கற்றவன். எனக்கு அன்னையுமில்லை; அப்பனும்மில்லை. வேறு உறவு ஒருவருமில்லை. தாவிப்படரக் கோழு கோம்பிலாத தனிக்கோடி போல் தவிக்கின்றேன். காத்தருள்வது உங்கள் கடன்” என்றுகூறி முறையிட்டது. அவள் கண்களிலிருந்து முத்து முத்தாக நீர் துளிகள் சிந்தின. சோகமே உருவாக நின்றது. அப்பேய் இத்தனை சாகசம் செய்தது.

அம்பலத்தார்கள், “அம்மா! அறாதே. மனதைத் திடப் படுத்திக்கொள். உன் துயரத்தை நடராஜப்பெருமான் கருணை

யால் மாற்றுகின்றோம்" என்று ஆறுதல்
வணிகனைப் பார்த்து, "ஐயா! உம்முடைய
யாது?" என்று கேட்டார்கள்.

“பேரியோர்களே ! இது பேய்; பேண்வடிவில் வந்து என்னைத் துன்புறுத்துகின்றது. இது கூறும் சொற்கள் அந்தையும் போய். என் உண்மையான மனைவி காஞ்சியில் இருக்கின்றாள். ஆகா ! உலகில் என்ன என்ன இத்திரஜாலம் நடக்கின்றது. இதன் போய் நடப்பைக் கண்டு நீங்கள் ஏமாற வேண்டாம். இதனை அடித்து விட்டுங்கள்” என்றுள் வணிகன். அம்பலத்தில் உள்ள தேவன் உண்மையை அறிந்தான்.

அம்பலத்தில் உள்ள வேளாளர்களுக்குத் தலை சுழன்றது. பின்மைபுட்பட்ட வில்லை. இருவர் கூறுவதில் எது சரி, எது பிழை என்று அறியாமல் திகைத்தார்கள்.

அம்மா ! நீ இவரைக் கணவன் என்று கூறுகின்றாய்; இவர் இல்லை என்கின்றாய். நாங்கள் யாருடைய சொல்லை நம்புவது ? நீ இவர் மனைவி என்பதற்கு ஏதாவது சான்று காட்டுகிறாயா ?

பெரியோர்களே ! நன்றாகவுள்ளது. உண்மையில்லாமலா
தாலும் நான் பெண்ணல்லலாம் ! இவர் பொதுமகள் மோகத்தில்
நின்று, இது முறையா ? கைவிட்டதுமன்றி பேயேன்று நிந்தித்
தான் மீதிருந்த பதறுகின்றது. உள்ளம் உருகுகின்றது. குதிரை
பந்தத்தாம், அதுபோல இவர் என்னைத் தன்சியதுமன்றி குழியும்
என்று கூறி நிந்திக்கின்றார். தெய்வந்தான் இவருக்கு நற்
செய்தியைத் தரவேண்டும். நான் முற்பிறப்பில் என்ன தீவினை
விட்டது. நான் மனம் என் விஷயத்தில் கல்லாக மாறி
இவர் கொல்லவும் நினைக்கின்றார். நான் என் செய்வேன் ?
பென்றுகூறிய நான் எங்கு போவேன் ? உங்களுக்கு ஒரு கோடி
புண்ணியம் வரும். இவரையும் என்னையும் ஒன்று படுத்தி
கேட்கின்றீர்கள். நான் எந்த வகையில் சான்று என்று
இதோ என்மடியில் உள்ள பச்சிளம் குழவியே சான்று சொல்
லும்" என்று அழகு கொண்டே மடியில் இருந்த குழந்தையைக்
அப் பேயரிடம்

அப்பேயின் மாயத்தால் கள்ளிக் கட்டையாகிய அக்
குறத்தை “அப்பா! அப்பா!” என்று கூவியழுது கொண்டே
வழங்கு தென்று வணிகனுடைய காலைக் கட்டிக், கொண்டு
அழுதது.

இந்த அதிசயத்தைக் கண்ட சுதர்சன் திடுக்கிட்டான். அம்பலத்தாரை நோக்கி, “ஆண்டுக்களே! இப் பேயின் வஞ்சனைச் செயலை வகுத்துரைக்க வொண்ணுமோ? வரும் வழியில் கள்ளிக்கட்டையை எடுத்து இக்குழந்தை வடிவாகச் செய்து இம்மாயத்தைச் செய்கின்றது. இது பேய்; சத்தியமாகச் சொல்லுகின்றேன். என் மனைவியன்று. என்னை இப்பேய் கொல்லினைத்து வந்துள்ளது” என்றுன்.

எக்காலத்திலும் குழந்தை சாட்சியாவரும் ஒப்புக் கொள்ளக் கூடியதாகும். ஆதலால் குழந்தையின் சாட்சியை சபையோர்கள் நம்பிவிடுங்கள். “ஐயா! எங்கள் பேச்சைச் சற்று கேளும். ஏதோ உங்களுக்குள் மனத்தாங்கல் ஏற்பட்டுள்ளது. இன்று இரவு இருவரும் இந்த வீட்டில் ஒற்றுமையாக இருங்கள்; இப்போது உங்களுக்குள் ஏற்பட்டுள்ள மனமாறுதல் அகலும்; இப்போது அகாலமாகிவிட்டது விடிந்து நாளைக்கு உங்கள் குறைகளைக் கெட்டு ஒருமுடிவுக்கு வருவோம். ஆகவே இந்த இரவை இந்த அறையில் கழியுங்கள்” என்றார்கள்.

சுதர்சனன், “அந்தோ! பெரியோர்களே! இதுபேய்; பேயுடன் நான் எப்படி தங்குவேன்! என் உயிரைப் போக்கி விடும் இப்பேய். வேண்டாம். என்னைக் காப்பாற்றுவர்கள்” என்று.

என்று. அம்பலத்தில் உள்ள வேளாளப் பேரியோர்கள், “செட்டியாரே! நீர் சிறிதும் அஞ்ச வேண்டாம்; உன் உயிருக்கு ஆபத்து வர நாங்கள் சம்மதிக்க மாட்டோம். இன்றிரவு இந்த வீட்டில் உயிர்போகுமேல் அல்லவியுக்குப் தங்கியிரு. அப்படி உன் உயிர்போகும் எங்கள் உயிரைத் தருவோம்” பிணையாக நாங்கள் எழுப்பேரும் எங்கள் உயிரைத் தருவோம்” என்று கூறித் தேற்றினார்கள்.

இருவருக்கும் உணவு படைத்தார்கள். தனி வீட்டில் அவர்களை இருக்குமாறு செய்தார்கள். நீலிப் பேய் “பேரியோர்களே! இதோ இவர்களைக் கொண்டும்கொல்லுவார். அதனால் ஒருவேளை என்னைக் கொல்லக் கொள்ளுவார். எனக்கு அச்சமாக இருக்கிறது. ஆதலால் கருணை நிறைந்த நீங்கள், இந்தக் கத்தியை வாங்கிக் கொள்ளுங்கள்” என்றது.

“ஐயா ! வணிகரே! உமது இடையில் வாள் இருப்பதாக இந்த அம்மை கூறுகின்றன. ஆகவே கணவனும் மனைவியும் வேளாயில் கத்திக்கு வேளாயில்லை. அந்தவாளை களித்திருக்கின்ற வேளாயில் பெற்றுக் கொள்ளும்” என்றார்கள் எம்மிடம் தூறும்; விடிந்தபின் பெற்றுக் கொள்ளும்” என்றார்கள் எம்மிடம் தூறும்.

விடியோர்களுே ! இது எனக்கு

வணிகன், “உத்தமப் பேரியோர்களை! இது எனக்கு ஒரு பேரியவர் தந்தது; இப்படி ஒரு பேய் தொடரும்; இந்தக்

கத்தி உன்பால் இருந்தால் பேயினால் இடர் வராது. என்று கூறித் தந்த மந்திரவான் இது. இந்தக் கத்தி என்பால் இருப்பதனால் நான் இப்பேய் என்னை அணுகிக் கொல்லாமல் இருக்கின்றது. ஆகவே இக் கத்தியை நான் தரமாட்டேன்" என்று.

பேரியோர்கள், "அப்பனே; அஞ்சாதே! உனக்கு ஒரு ஆபத்தும் வராது. வாள் இருப்பதை நோக்கி இப் பேண். அஞ்சுகின்றான். சதிபதிகள் ஒற்றுமையாக இருப்பதுவே அழகு. எங்கள் சொல்லைத் தள்ளாதே; உனக்குத் தீங்கு வர நாங்கள் ஒருப்படுவோமா? கத்தியைத் தந்துவிட்டு இங்கு இன்றிரவு மகிழ்ச்சியாகத் தங்குங்கள்" என்று கூறி கத்தியை வாங்கிக்கொண்டு இருவரையும் அந்த தனிவிட்டில் இருத்திவிட்டு அவர்கள் ஆறு தலுடன் தத்தம் இல்லங்கட்குச் சென்றார்கள். பேயின் மாயமறியாத அவர்களால் மேல் நிகழ இருப்பதை யறியமுடிய வில்லை. கள்ளமறியாத உள்ளமுடைய அவர்கள் சென்றபின் என்ன நிகழ்ந்தது?

நீலி வணிகனுடன் உள் சென்று தாளிட்டான். பழிவாங்கச் சமயம் வாய்ந்தது என்று மகிழ்ந்தான். "என் பிராணபதியே! என் அன்புநிறைந்த ஆருயிர்க் காதலரே! உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்ட உத்தமரத்தினமே! என்று கூறி அருகிலே வந்தான். கோர வடிவத்தைக் கொண்டது அப்பேய். அவனைப் பிடித்துக் கிழித்துக் குடலை எடுத்து மாலையாகப் போட்டுக் கொண்டது. வஞ்சினம் முடிந்தது என்று மகிழ்ந்து மறைந்து

போழுது புலர்ந்தது. எழுபது வேளாளப் பெருமக்களும் அங்கே குழுமினார்கள். கதவு முடிய வண்ணமே இருந்தது. நட்டினார்கள். திறக்கப்படவில்லை. நெடுநேரம் காத்திருந்தார்கள். கதவை உடைத்து உள்ளே சென்று பார்த்தார்கள். வணிகன் மாண்டு கிடப்பதைக் கண்டார்கள். அப்பேணையும் குழந்தையையும் மாயத்தையறியாமல் பேதைகளானோம்! இப் பழி பாவத்திற்கு ஆளானோம்! ஆலங்காட்டில் வாழும் அண்ணலே! இவனுடைய மாணத்திற்கு நாங்கள் காரணமாக நின்றோமே! இப்பாவத்தை எங்ஙனம் தீர்ப்போம்? எங்கள் மனம் வேகின்றதே இவன் கூறியது உண்மை. இவன் உயிர் போனால் நாங்கள் எழுபதுபேரும் உயிர் தருவதாக உரைத்தோமே?

யாமெய்யாக் கண்டவற்றுள் இல்லை எனத்தொன்றும் வாய்மையின் நல்ல பிற.

என்று நாங்கள் படித்தோமே! அதன்படி நடக்க வேண்டாமா? சத்தியம் பிறழ்ந்து உயிர் வாழலாமா! ஈசனே! மலைமகள் நேசனே! சொற்சொர்வுபட மாட்டோம் எங்கள் குலத்திலே

சொன்ன சொல்லை மாற்றுவது இல்லை. பரம்பரையாகச் சத்திய நெறியில் நிற்கின்ற நாங்கள் உயிர் வாழ்க்கையை விருப்பி. வாய்மை தவற மாட்டோம்" என்று உயிர் விடத் துணிவு செய்தார்கள்.

அம்பலத்திற்கு எதிரே ஒரு பேரிய தீக்குண்டம் அமைந்தார்கள். ஊரவர்கள் கூடி அவர்களைத் தொழுதார்கள். அழுதார்கள். வேண்டாம். தீயில் வீழவேண்டாம்; ஒருவனுக்காக தார்கள். எழுபது பேர் மாள்வதா? எழுபது குடும்பங்கள் தவிக்குமே! மாண்டவன் ஆன்மா சாந்தியடையுமாறு ஏதாவது சாந்தி செய்யுங்கள். வணிகனை நீங்களா கொன்றீர்கள்? பேயின் செயலுக்கு நீங்கள் என்ன செய்ய முடியும்? ஆதலினால் நீங்கள் நெருப்பில் வீழ்ந்து வினை உயிர் விட வேண்டாம் என்று கூறித் தடுத்தார்கள்.

"ஊரவர்களே! நீங்கள் கூறுவது முறையன்று. 'உன் உயிர் போனால் நாங்கள் எழுபது பேரும் உயிர் தருவோம்' என்று வணிகனுக்கு நாங்கள் உறுதிமொழி கூறினோம். அச்சொல்லுக்காக நாங்கள் உயிரை விடுவது நியாயம். ஒரு சொல்லுக்காகத் தானே அரிச்சந்திரன் மகனையும், மனைவியையும் விற்றான். தானும் பறையனுக்கு அடிமையானான். மயானங் காத்தான். ஆகவே அரிச்சந்திரன் வாழ்ந்த இப் பாரத நாட்டில் நாங்கள் சத்தியத் தவறக்கூடாது. நீங்கள் வருந்த வேண்டாம்; என்றும் மரணம் உள்ளதுதானே. பூத உடம்பு போனாலும் புகழுடம்பு நிற்கும்.

"எல்லா விளக்கும் விளக்கல்ல சான்றோர்க்குப் பொய்யா விளக்கே விளக்கு"

என்கின்றார் போய்யில்புலவர். அன்படியால் நாங்கள் உயிரை யீந்து நந்தி புகுவோம்" என்று கூறினார்கள். விண்ணளவும் வெந்தி கொழுந்து விட்டெரிந்து கொண்டிருந்தது.

எழுபதுபேரில் ஒருவர் வேறு கருமமாக வயற்புறம் போயிருந்தார். மற்றை அறுபத்தோன்பது பேரும் நீராடினார்கள்; நீறு பூசிக் கொண்டார்கள். ஆலங்காட்டு அண்ணலை வணங்கினார்கள். தீக்குழியை வலம் வந்தார்கள். திரு ஐந்து எழுத்தை ஓதினார்கள். அகழும் முகமுந் மலர்ந்த வண்ணமாக அத்தனை பேரும் தாமரையில் இறங்கும் அன்னங்களைப் போல் கொழுந்து விட்டேரியும் அக்கினிக் குண்டத்தில் குதித்து விட்டார்கள். என்னே அவர்களின் மனவுறுதி? வாய்மையின் தூய்மைதான் என்னே?

எழுபதின்மரில் ஒருவர் தனது கழனிகளை உழுது கொண்டிருந்தார். இந்நிகழ்ச்சியை அவர் அறியார். நீலி பேண்ணுகுடன் சென்று அவர்பால் இச்செயலையுரைத்து நீர்மட்டும் வாழலாமோ!

உம்மைச் சேர்ந்தவர்கள் மாண்டார்கள். வேளாளருக்குக் கொழுவே ஆயுதமாகுமே? என்று கூறி மறைந்தது. இதனைக் கேட்ட அவர் உழுகலப்பையின் கொழுவைக் கொண்டு தனது உயிரைப் போக்கிக் கொண்டார்.

விழுவேன் எனச் சென்று வீழ்ந்தாரில்
ஓர் மைந்தன் வேறுபட
உழுவேரில் சென்று ஒருநிலி முன்கை
உடைய வற்குக்
கொழுவே படைக்கலம் என்று சொலாமுனம்
கூறிய சொல்
வழுவேன் எனப் பொன்று வல்லாளனும் தொண்டை
மண்டலமே.

—படிக்காசுப்புலவர்.

தீக்குழியில் நெருப்பு சில நாட்கள்வரை அவியாமல் எரிந்த வண்ணமாகவே இருந்தது. பலவூர்மக்கள் வந்து வந்து வலம் வந்து வணங்கினார்கள். கண்ணீர் சிந்தினார்கள். உண்மைக்காக உயிர் கொடுத்த உத்தமர்களைப் புகழ்ந்தார்கள். அவர்கள் புகழ் என்றும் நிலைபெறும் என்று மகிழ்ந்தார்கள்.

இச்செயலைத் தமிழ் வேந்தர்கள் மூவரும் ஒற்றர்கள் மூலம் அறிந்தார்கள். அதிசயம் உற்றார்கள். ஆளுத்துயரங் கொண்டார்கள். நேரில் வந்து கண்டார்கள். கண்ணீர் பெய்தார்கள்; பேயை வைதார்கள். வியந்து கவிபாடினார்கள்.

யாவரே காராளர் யாவர் இளை ஆவார்
நாவலோ நாவலோ நாவலோ—கோவைப்
பொருப்பால் அளந்தார்க்குப் போதுமே உண்மை
நெருப்பால் அமைத்தார்க்கு நேர்.

—சேரன்.

எல்லை பலகடந்திட்டு டெங்கும் புகழ்பூத்துத்
தொல்லை மனுக்காக்கத் தோன்றிற்றே—கொல்லை
வழியிலொரு பேய் நின்று வஞ்சனையால் செய்த
குழியிலெழு செந்தீக் கொழுந்து.

—சோழன்.

பிழைத்தாரோ காராளர் பீய்மகள் சொற்கேட்டுப்
பிழைத்தார்கள் அல்லர் பிழைத்தீர்தார்—பிழைத்தார்கள்
எல்லாருங் காண எரியகத்தே முழுகினார்
எல்லாரும் இன்றும் உளர்.

—பாண்டியன்.

இந்த நிகழ்ச்சி நிகழ்ந்து ஆயிரம் ஆண்டுகள் ஆயின. இன்றும் இந்நிகழ்ச்சி நம் உள்ளத்தை உருக்குகின்றது. சத்தியத்திற்கு எடுத்துக் காட்டாக விளங்குகின்றது. என்னுந்தோறும் மனம்

கரைகின்றது. நமது முன்னோரின் வாய்மை நேறி நம்மை உயர்த்துகின்றது. ஆ! ஆ! என்னே அவர்களது உறுதி? வாய்மையில் இருந்த திட்பந்தான் என்னே?

இந்த வரலாற்றிலிருந்து நாம் விளங்கிக்கொள்ளவேண்டிய சில நேரிகள்:

(1) விதேகன் மறுதாரம் புரிந்துகொள்ளாதிருப்பின் இந்த வேதனை அவனுக்கு வந்திராது. மறு தாரம் புரிந்து இளையாள் மோகத்தினால் முத்தானைக் கொன்றான். அவ்வினை மறுபிறப்பில் முணுவெந்து மாண்டுபோகமாறு செய்தது. ஆகவே தார மிருக்கத் தாரம் மணப்பது என்றும் பிழை.

(2) திருவாலங்காட்டில் உள்ளவர்கள் சுதர்சனனை நோக்கி, “மாலை நேரம். பேயால் இடர் வரும். போகாதே” என்றார்கள். ஆன்றோர் சொற்களைத் தட்டியதனால் துன்புற்றான். ஆதலின் நாலுபேர் நவீனத்தைத் தட்டக்கூடாது.

(3) ஊழ் வந்து பைய உருத்து வருத்தும். ஊழை வேல்ல முன் செய்த தீவினையால் சுதர்சனன் ஒருவராலும் ஆகாது. முன் செய்யாத தீவினையால் சுதர்சனன் மாண்டான். ஆகவே “நோயெல்லாம் நோய் செய்தார் மேலவாம்” என்ற வள்ளுவர் வாக்கின்படி நாம் யாருக்கும் தீங்கு செய்யக்கூடாது. செய்யின் அது பின்னர் நம்பால் வந்து சேரும்.

(4) வேளாண் மரபில் வந்த எழுபதின்மரும் தாங்கள் கொடுத்த வாக்குறுதியைக் காப்பாற்றும் போருட்டு தீக்குழியில் வீழ்ந்து நற்கதி புகுந்தார்கள். அவர்களுடைய மனத்தின் உறுதியை அளக்கவல்லார் யார்? வாயிடை கூறியதற்காகத் தீயிடை வீழ்ந்து என்றால் அது எளிதான கருமமா? அதனால் சந்தான குரவர்களில் ஒருவராகிய உமாபதி சிவம் புகழ்ந்து பாடுகின்ற அளவில் அவர்கள் புகழ் ஒங்கியது.

மாறுகொடு பழையனார் நீலிசெய்த
வஞ்சனையால் வணிகன்உயிர் இழப்பத் தாங்கள்
கூறியசொல் பிழையாது துணிந்து செந்தீக்
குழியில் எழுபதுபேரும் முழுகிக் கங்கை
ஆறணி செஞ்சடைத் திருவாலங்காட்டு அப்பன்
அண்டமுள் நிமிர்ந்து ஆடும் அடியின்கீழ் மெய்ப்
பேறுபெறும் வேளாளர் பெருமை எம்மால்
பிரித்து அளவிட்டு இவளவு எனப் பேசலாமோ?

அன்றியும் திருஞானசம்பந்த முர்த்தி சுவாமிகள் தாம் பாடியருளிய தேவாரத்திலும் கூறுகின்றனர்.

“வஞ்சம் படுத்து ஒருத்தி வாழ்நாள் கொள்ளும் வகைகேட்டு
அஞ்சம் பழையனார் ஆலங்காட்டு எம்அடிகளே”
பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னே சுப்பிரதீபக் கவிராயர் என்பார் ஒருவர் இருந்தார். விறலிவிடு தூது என அவர் ஒரு நூல் பாடி

இயைந்து தமிழ் என வந்தது. ந-வல்லோசை; மீ-மெல்லோசை; ழ்-இடையோசை. என்ன அழகு! பேரே ழுப்படி அமைந்திருந்தால் தமிழ் இலக்கண அமைப்பு, இலக்கியச் சுவை ரதலியவைகள் எப்படியிருக்கும் என்பதைச் சிந்தித்து உணர்க.

தமிழின் பெருமையைச் சந்திப்பாரின் எண்ணிக்கை குறைந்துவருகின்றது. கொஞ்சம் படித்தவுடன் முற்றுங் கற்று விட்டதாகத் திருக்குத் சேருக்கும் உற்று இடர்ப்படுவார பலரைக் கண்டு வருந்துகின்றேன். பத்துக் கம்பன் என்று புகழ்பெற்ற திரிசிரபுரம் மஹாவித்வான் மீனாக்சிசந்தரம் பிள்ளையவர்கள் இயதிவரைத் தன்னாத் தமிழ் மானவனாகக் கருதிவந்தனராம். அவர் தந்த பிச்சையல்லவா இன்று சிறிதாவது தமிழ் நலம் உலவிவருகின்றது.

அகர வயிர் பதியையும், உயிர் மெய் பசுக்களையும், மெய் பாசத்தையும் ஆக பதி பசு பாசத்தை யறிவிக்கின்றது தமிழ்.

"அகரவயிர் போல் அறிவாகி எங்கும்
நிகரில்இறை நிற்கும் நிறைந்து"

என்பது திருவருட்பயன்.

தேவர், மனிதர், விலங்கு, பறவை, ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, தாவரம் என்ற எழுவகைப் பிறப்புக்களையும் தமிழில் உள்ள எழு வேற்றுமைகள் குறிக்கின்றன.

முற்காலத்திலே தமிழிலே வேட்கைகொண்டு தமிழாகிய தண்ணீரை அள்ளி அள்ளிப் பருகி, அமிழ்த்தும் இனிய தமிழ்க் கடலிலே நீந்தி விளையாடிய பல புலவர்கள் வாழ்ந்தார்கள். அப்புலவர் வரிசையில் முன்னணியில் நின்றவர் துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள். அவருடைய பாடல்கள் ஒவ்வொன்றும் அருமை நிறைந்தது. வேலமரத்தில் இளங் கொழுந்தில் கரிய வயிர் ரேகை ஒடுவதுபோல் சிவபிரகாசருக்கு மாணவராக நின்றபோதே கவிதாசக்தியும் அரிசய புத்தியும் அமைந்திருந்தன.

பாளை சோற்றுக்கு ஒரு சோறு பதம் பார்ப்பது என்பது பழமொழி. ஸ்தாலிபுலாக நியாயம் என்று வடமொழியில்கூறுவர். ஆகவே அவர் வாக்கில் வந்த ஒரு பாடலை எடுத்துக் காட்டி ஒருவாறு தமிழின் பெருமையை நினைவு கூர்வாம்.

சிவப்பிரகாசர் இளமையில் தமிழ் கற்பதில் அளவற்ற வேட்கையுடையவராக இருந்தார். அவருடைய அறிவாற்றலுக்கு ஏற்ற ஆசான் அமையவில்லை. திருநெல்வேலியில் வேளையம்பலவாணர் என்பவர் ஒப்பற்ற தமிழ் குராயிருக அந்நாள விளங்கினார். அவர் குமரகுபரருடைய சீடர்; திருச்செந்தூர் கலம்பகம் முதலிய நூல்களைப் பாடியவர். அவருடைய புகழ்க் கதிர் எங்கும் பரவியது. தூரியனுடைய ஒளியை வீரும்பு சக்கிரவாகப் பறவைபோல் சிவப்பிரகாசர் அவரை நாடி ஒடினார்.

ஏவினார். வீரபத்திரர் யாகசாலை வந்தார். எதிர்த்து நின்ற சூரியனுடைய பற்றுண்டாக்கினார். (பல் துண்டாக்கினார்). பற்றுஞ்ஞன்மீது பற்றுண்டாக்கினார். பற்றுண்டாக்கிப் பரமன்மீது பற்றுண்டாக்கியருள் புரிந்தார்.

இதனை இந்த முதல் வரி தெரிவிக்கின்றது. குடக்கோடு வாஞ்சைய சூரியனுடைய, எயிறு - பல்லை, கொண்டவன் - சிவ பேருமான்.

“குடக்கோடு வான்எயிறு கொண்டாற்கு”

“கேழல்

முடக்கோடு முன்னமணி வாற்கு”

கேழல்—பன்றி; முடக்கு—வளைவு. ஒடு—அதன் கொம்பு. இரண்யாட்சன் பூமியை யகழ்ந்து கடலில் கரைக்க முயற்சின். அப்போது திருமால் பன்றி யுருவமேடுத்து இரண்யாட்சனைக் கொன்று பூமியை நில நிறுத்தினார். திருவருளிலே தோய்வு இல்லாதவர் யாவார்க்கும் ஒரு பேரிய கருமஞ் செய்தவுடனே தான் என்ற அகந்தை வந்து முனைக்கும். திருமாலுக்கும் தான் என்ற தருக்கு வந்தது. நாம் இல்லையேல் உலகம் அழிந்திருக்குமே. ஆகவே நாமே உலகங்கட்கு முதல்வன் என்ற அகந்தை கொண்டு நிமிர்ந்து நின்றார். தனது அடிமைகள் பால் அகந்தை வந்தால் அதனை அகற்றி யாட்கொள்வது ஆண்டவன் உடமை. “தேவரையும் மாலயன் முதற் திருவினார்கள் யாவரையும் வேறடிமையாவுடைய எம்மான்” என்கின்றார் சேக்கிழார் பேருமான்.

உடனே சிவமுர்த்தி குமார முர்த்தியை யறுப்பினார். குமாரக் கடவுள் விரைந்து வந்து தடுக்கி நின்ற வராகத்தன் கொம்பைப் பிடித்துப்பரம்போல் சுழற்றினார். அப்போது திருமகள் வந்து வணங்கி மங்கலநாண் பிச்சை கேட்டனர். முருகவேள் திருவுளம் இரங்கி, வராக முர்த்தியின் அகந்தையை மாற்றி, சிவனருளை ஏற்றி அதன் வளைந்த வெண்ணையான கொம்பைக் கொணர்ந்து கானிக்கையாகப் பிதாவுடைய திருவடி மீது வைத்து வணங்கினார். மற்றுமுள்ளவர் அந்நாள் அறிந்து உய்யும் போருட்டு சிவபேருமான் திருமாலின் அக் கொம்பை மார்பில் அணிந்து கொண்டனர். தலையில் உள்ள பிறைமதியைப் போல் அதுவும் அழகாக விளங்கியது.

“பன்றியங் கொம்பு கமடம்புயங் கஞ்சரர்கள் பவர் சேயே”
பண்டை என்பங்க மணி

என்று அருணாகிரிநாதரும் திருப்புகழில் பாடுகின்றார்.

கேழல்—பன்றியினுடைய. ஒடு—வளைந்த தந்தத்தை, முன்னம் அணிவாற்கு—முன்னர் அணிந்த சிவமுர்த்திக்கு என்பது இரண்டாவது வரியின் பொருள்.

இனி மூன்றாவது வரியைச் சிந்திப்போம்.

இனி இதன் தத்துவார்த்தத்தையும் உன்னுவோம். இறைவன் சத்து சித்து ஆனந்தம் என்ற மூன்று தன்மைகளையும் உடையவன். சச்சிதானந்தன்.
“தூரிய சந்திரர் உள்ளவரை” என்று சிலர் சாசனத்தில் எழுதுவார்கள்.

யாவத் சந்திர திவாகர:

என்பது வேதவசனம்.
ஆகவே தில்லைபேற்றைக் குறிப்பவன் தூரியன். சத்து என்பது என்றும் உள்ளது
என்றும் உள்ள தூரியனைத் தண்டித்து, சத்துக்குச் சத்தாக நிற்பவன் தான் என்பதை உணர்த்தினார்
அத்தகைய சத்துப் பொருளுக்கு ஊர்—தில்லை. “மன்னு சிற்றம்பலம்” என்பார் சேக்கிழார்.

“குடக் கோடுவான் எயிறு கொண்டாற்குத் தில்லைஊர்

கேழல் முடக்கோடு முன்னம் அணிவான்”

அறியாமை மேற்கொண்ட திருமலை அடக்கி அறிவுச் சுடரை ஏற்றியதை இது தெரிவிக்கின்றது. எனவே சித்து சித்து—ஞானம்; ஞானம் வெண்மையைத் தரிக்கும். வெண்மை யான தந்தத்தைத் தரித்தார்.

அஞ்ஞானம்—கருமை. கரிய யானையை உரித்து அதன் தோலை உடையாகக் கொண்டார்.

“கேழல் முடக்கோடு முன்னம் அணிவாற்கு அதன் உடை”

வடக்கோடு தேருடையாகிய மன்மதன் ஆசையை வினை விப்பான் அதனால் வருவது துக்கம். ஆசை நீக்கத்தினால்

வினைவது ஆனந்தம்.

அவாவில்லார்க் கில்லாகுந் துன்பம் என்பார் திரு வள்ளுவர். ஆசைக்கு மூலமாகிய மதனனை யுறித்து, ஞானத்தினால் ஆனந்தத்தை யருளுபவர் சிவபெருமான். எனவே இது ஆனந்தத்தை யறிவிக்கின்றது. ஆனந்தம் அழிவில்லாதது. அழிவில்லாதது இருமம் ஒன்றே. தரிக்கச் செய்வது தருமம். தருமமே விடை. ஆகவே ஆனந்தமூர்த்தி மேற் கொள்வது ஆன். தருமவிடை மீது வந்து அழிவற்ற ஆனந்தத்தை ஆன் மாக்களுக்கு அருளுவார்.

சத்து சித்து ஆனந்தம் என்ற மூன்றையும் உடைய முக்கட் பேருமான மூன்று வரிகளில் தெரிவித்து அவருடைய மூன்று செயல்களையும் தெரிவிக்கின்றது. இந்த அரிய செந்தமிழ் இன்பக் கவி”

“வடக்கோடு தேருடையான் தெவ்வுக்கு மேற் கொள்ளல் ஆன்”

ஊருடையான் என்று நான்காவது வரியில் அமைத்து, ஊர்

உடை ஆன் எனப் பிரித்து ஊர் தில்லை என்றும், உடை அதன்

என்றும், ஆன் ஊர்தியென்றும் வைத்துப்பாடிய அவருடைய

மதிநலத்தைச் சிற்பியுங்கள். இந்தக் கவி பாடிய அவர் வாழ்ந்த

தமிழகத்தில் கொஞ்சம் படித்து விட்டு தலைக்கனம் ஏறலாமா ? என்று கேட்கத் தோன்றுகின்றது.

கண்டு
சரைத்
ற கை-ற

தன் றல்
ந் றலைத்
தேருடை

பெவன்
ஆகவே

மலர்க்
விழியால்

இந்த

வழக்கம்.
திறத்தையும்

உலகில்

போம்.
கழல்
கோடு
மற்றொள்ளல்

உ
ஓம் குறைய நம :

திருப்புகழ்மீர்தம்

* குருப்புகழை மேவுகின்ற கொற்றவன் றுள்போற்றுந்
திருப்புகழைக் கேளிர் தினம் "

மலர் } துன்முகி ஆண்டு கார்த்திகைத் திங்கள் { இதழ்
21 } நவம்பர்-1956 { 8

திருப்புகழ்

திருச்சேந்தூர் .

வெங்கா ளம்பா ணஞ்சேல் கண்பால் குயில்மாலை
மென்பா கஞ்சொற்
மென்கே சந்தா னென்றே கொண்டார் பொருள்தேடி
மென்றோ ளொன்றப்
வங்கா ளஞ்சோ னஞ்சீ னம்போய் படலாமோ
வன்பே துன்பப்
மைந்தா ருந்தோள் மைந்தா அந்தா பொழுதாள்வாய்
வந்தே யிந்தப்
கொங்கார் பைந்தே னுண்டே வண்டார் கினியோனே
குன்றாள் கொங்கைக்
குன்றோ டுஞ்சு ழம்பே முஞ்சு
கும்போய் மங்கப் பொருகோபா
கங்கா ளஞ்சேர் மொய்ம்பா ரன்பார் கொருநாதா
கன்றே வும்பர்க்
கம்பூர் சிந்தார் தென்பால் வந்தாய் பெருமானே.
கந்தா செந்திற்

ப த வு ரை

கொங்கு ஆர்=பூந்தாதுகளில் உள்ள, பை தேன் உண்டே=பசுமையான தேனை உண்டு, வண்டு ஆர்=வண்டுகள் நிறைந்துள்ள, குன்றான் கொங்கைக்கு இனியோனே=வள்ளிமலையில் வாழுகின்ற வள்ளியம்மையாருடைய தனங்களுக்கு இனிமையானவரே! குன்றோடும்=ஏழுமலைகளும், குழ் அம்பு ஏழும்=குழந்துள்ள ஏழு கடல்களும், குரும் போய் மங்கு=குரபன்மனம் வலிமை குன்றியழியுமாறு, பொருகோபா= போர் செய்து சினந்தவரே! கங்காளம் சேர் மொய்ம்பார்=எலும்புக் கூட்டை யணிந்த தோளையுடையவராகிய சிவபெருமானுடைய, அன்பு ஆர் கன்றே=அன்பு நிறைந்த பாலகரே! உம்பர்க்கு ஒரு நாதா=தேவர்கட்கு ஒப்பற்ற தலைவரே! கம்பு ஊர் சிந்து ஆர் தென்பால் வந்தாய்=சங்குகள் தவழும் கடலுடன் கூடிய தென் திசையில் வந்து அமர்ந்தவரே! கந்தா=கந்தக் கடவுளே! செந்தில் பெருமானே=திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளியுள்ள வரே! பெருமையிற் சிறந்தவரே! வெங்காளம்=வெப்பமான நஞ்சு, பாணம்=அம்பு, சேல்=மீன் என்ற இவைகளைப் போன்ற, கண்=விழிகளையும், பால்=பால், மெல்பாகு=மென்மையான சர்க்கரைப் பாகு என்ற இவை போன்ற, அம் சொல்=அழகிய சொற்களையும், குயில்=குயில் போலவும், மாலை=மாலையிடுள் போலவும் கருமையுடைய, மென் கேசம்=மென்மையான கூந்தலையும், என்றே கொண்டார்=ஆகிய இவைகளைக் கொண்டவர்களாகிய பொதுமாதர்களது, மென் தோள் ஒன்ற=மெல்லிய தோள்களில் பொருந்தும் பொருட்டு, பொருள் தேடி=பொருளைத் தேடிக்கொண்டு, வங்காளம்=வங்காளதேசத்திற்கும், சோனம்=சோனக தேசத்திற்கும், சீன=சீனதேசத்திற்கும், போய்=சென்று, வன்பே துன்பப்படலாமோ=கொடிய துன்பங்களை யுறுபவிக்கலாமோ? மைந்து ஆருந் தோள்=வலிமை நிறைந்த தோள்களையுடைய, மைந்தா=குமாரக் கடவுளே! அந்தா=அழகனே! வந்தே இந்தப் பொழுது ஆள்வாய்=அடியேன் முன் வந்து இப்போதே ஆட்கொண்டருளுவீர்.

போழிப்புரை

மணம் பொருந்திய மலர்களிலேயுள்ள பசுந்தேனை யுண்டு வண்டுகள் நிறைந்த மலையில் வசிக்கின்ற வள்ளியம்மை தனங்கட்கு இனியவரே! ஏழுமலைகளும், ஏழுகடல்களும், துரபன்மனம் வலி குன்றிக் கதறுமாறு சினந்து போர் புரிந்தவரே! எலும்புக் கூட்டை யணிந்த தோள்களையுடைய சிவபெருமானுக்கு அன்புடைய புதல்வரே! தேவர்கட்கு ஒப்பற்ற தலைவரே! சங்குகள் உலாவுகின்ற கடலுடன் கூடிய தென்திசைக்கு வந்தவரே! கந்தப்பெருமானே! செந்தில் மேலிய பெருமிதம் உடையவரே! வெப்பமான நஞ்சையும் அம்பையும் மீனையும் ஒத்த கண்களையும், பாலையும் இனிய கற்கண்டின் பாகையும் ஒத்த அழகிய

சொற்களையும், குயில் போலவும் இருள்போலவும் கருமை நிறமுடைய மெல்லிய கூந்தலையும்கொண்ட பொதுமாதர்களுடைய மென்மையான தோள்களைச் செருப்போருட்டு, பொருளை நாடி, வங்கநாடு, சோனகம், சீனம் முதலிய தேசங்களுக்குச் சென்று மிகுந்த துன்பத்தை அடியேன் அடையலாமோ? ஆற்றல் அமைந்த திருப்புகழையுடைய குமார முர்த்தியே! அழகரே! அடியேன்முன் இப்போதே வந்து ஆட்கொண்டருளுவீர்.

விரிவுரை

வெங்காளம் பாணஞ் சேல் கண் :—

மகளிருடைய கண்களுக்குப் பல உவமைகள் உண்டு. அவற்றுள் இங்கு நஞ்சு, கணை, மீன் என்ற முன்றையும் எடுத்து அடிகள் உரைக்கின்றனர்.

வெப்பமான நஞ்சுபோல் தமது மயலில் வீழ்ந்தாரைக் கொல்லுந் தன்மையுடையது விலைமகளிருடைய கண்கள்.

பாணம் போலே பாயுந் தன்மையுடையது;
மீன் போலே பிறமுந் தன்மையுடையது;

பால் மென்பாகுஞ் சோல் :—

அவ்விலைமகளிருடைய மொழி பாலையும் மென்மையான சர்க்கரைப் பாகையும் ஒத்து காழுகர்க்கு இனிக்கும். அம்மொழியில் உருகி மயல் பெருகி மதியங்கி கதி விலகி கலங்குவர்.

பாலென்பது மொழி பஞ்சென்பது பதம் பாவையர்களை சேலென்பதாகத் திரிகின்ற நீ செந்திலோன் திருக்கை வேலென்கிலை கொற்றமயூர மென்கிலை வெட்சித் தண்டைக் காலென்கிலை நெஞ்சமே எங்ஙனே முத்தி காண்பதுவே.
—கந்தரலங்காரம்.

குயில் மாலை மென்கேசம்:—

மெல்லிய கேசம் (கூந்தல்), மிகுந்த கருமையுடன் இருக்கும். அதற்கு உவமை குயிலும் இருளும்; குயில் போன்ற கருமை; இருள் பூசியது போன்ற கருமை

இருள்போன்ற கூந்தல் மேலும் மையல் இருளைத் தந்து ஆணவ இருளுக்கு அனுகூலம் புரியும். இருள் நிறைந்த இடத்தில் பொருள் இன்னது என்று விளங்காததுபோல் கூந்தலின் இருளில் மதியங்கியோர்க்கு செய்வன எவை; தவிரவன எவை என்று விளங்காது. நான் யார்? எங்கிருந்து வந்தேன்? எதற்காக வந்தேன்? இந்த உடம்பு எவ்வாறு வந்தது? உடம்பு தானே வராதன்றோ? ஒருவன் தந்து வந்ததாயிற்றே? தந்தவன் எதன் பொருட்டுத் தந்தான்? தன் பொருட்டுத் தந்தானா? என்

பொருட்டே தந்தானா? உடம்பு பெற்றதன் பயன் எது? உடம்பைத் தந்தவன் யாவன்? அவன் தன்மைகள் எவை? அவனுக்கும் எனக்கும் என்ன தொடர்பு? அவனை யறிந்தவர் யார்? அறியும் நெறிகள் எவை? என்பனவாதி நற் சிந்தனைகள் தோன்ற, அங்கே ஒரு ஞான ஒளி தோன்றும். அந்த ஞான வொளியில் உண்மைப் பொருள் தோன்றும்.

அந்த ஒளியைப் பெறுவதற்கு ஒவ்வொருவரும் முயலுதல் வேண்டும். அந்த ஒளி ஒரு மலைபோல் தோன்றி, அவ்வொளி மலைமேல் அன்புக் கூட்டிலிருந்து வெளிப்பட்டு ஆனந்த ஆறு பாய்ந்தது. அங்கு எல்லாம் அற்ற இனிய தனி நிலையைத் தெளிய அருணகிரிநாதருக்கு ஐயன் - பன்னிருகையன் உப தேசித்துவிட்டான். ஆ! ஆ! அந்த ஆனந்தம் எத்தன்மையதோ?

ஒளியில் விளைந்த உயர்ஞான பூதரத் துச்சியின்மேல்
அளியில் விளைந்ததோ ஞானந்தத் தேனை அநாதியிலே
வெளியில் விளைந்த வெறும்பாழைப் பெற்ற வெறுந்தனியைத்
தெளிய விளம்பியவா! முகமாறுடைத் தேசிகனே.

—கந்தரலங்காரம்.

அந்த ஒளியைப் பெறுதார் பொதுமகனிருடைய கூந்தலாகிய இருளில் மருகுற்று அருளற்று அல்லற் படுவர்.

மேன்றோ ஞானந்தப் பொருள்தேடி :-

மேன் தோள் ஒன்றை—ஒன்றுதல்—பொருந்துதல்; பொது மகனிருடைய மேல்விய தோளைப் பொருந்தும் பொருட்டு அவர்களுக்கு அள்ளிக் கொடுக்கப் பொருள் வேண்டுமன்றோ? ஆகவே அருளை மறந்து பொருளைநினைந்து அப்பொருளைத் தேடும் பொருட்டு மாந்தர் பலர் அலைகின்றனர்.

தூயவழியில் பொருள் தேடினாறுங் குற்றமில்லை; தீய வழியில் பொருளையிட்டுகின்றார்கள். பலரை இம்சித்தும் போய்யும் புனை சுருட்டும் புகன்றும், களவுசெய்தும், பிறருடைய வயிற்றிலடித்தும் அழிகின்ற பொருளைத் தேடுகின்றனர். அதனால் இம்மையில் பழியும் மறுமையில் பாவமும் எய்துகின்றன. இங்ஙனம் பாவ வழியில் தேடிய பொருள் மிகுதியைக் காட்டிலும் வறுமையே நல்லது என்கிறார் வள்ளுவர்.

‘பழிமலைத் தெய்திய ஆக்கத்திற் சான்றோர்
கழிநல் குரவே தலை.’

தீயவழியில் ஈட்டிய பொருளை மாதர்க்கும் மனைவி மக்கட்கும் ஈந்து இவன் பாவமுடையைச் சுமந்து கொண்டு நரக உலகிற் சென்று பன்னெடுங்காலம் பரதவிக்கின்றான். என்னே மதியினம்? தேடிய பொருளைத் தான் கொண்டு போகின்றனாயில்லை. பிறர் பொருட்டுப் பொருள்தேடி தான் பாவத்தைச் சுமந்து செல்

கின்றான். இவனைக்காட்டிலும் பேதைபுளனோ? மிக்க பொருளுடையவர்களும் மேலும் பழிபாவங்கட்கு அஞ்சாது, வறியவர் கட்கு ஈயாது தீயவழிகளில் பேரும் பொருள் ஈட்டவே முயன்று கொண்டிருக்கின்றார்கள். அதனால் பிறவியையனைப் பெறுது அவமே மாண்டு ஒழிகின்றனர்; பாவம்!

வங்காளம் சோனம் சீனம் போய் :-

அதிகபொருளை யிட்டவேண்டு மென்ற பேராசையால் தன் தேசத்தை விடுத்து அயல் தேசத்தையடுத்துப் போகின்றான். வங்கம் சோனம் சீனம் முதலிய தேசங்கட்கெல்லாம் போகின்றான். அயல்தேசஞ் சென்று பஞ்சு பட்டாபாடு படுகின்றான்.

“பலதிக்கோடு திக்குவரை மட்டோடி மிக்கபொருள்
தேடிச் சுகந்த அணைமீதிற்று யின்று சுக
மிட்டாத ரத்துருகி வட்டார் முலைக்குளிடை
முழுகிக் கிடந்து மய லாகித்துனைந்து சில பினியதுழடி”

என்கின்றார் அடிகளார் பழநித் திருப்புகழில்.

வன்பே துன்பப்பட லாமோ :-

நிதிநாட்டம் உடையானுக்குக் கதி நாட்டம் ஏற்படாது. “நிதியை நினைந்து உனைமறந்த மதியை நினைந்து அழுவேனோ? நிமலானந்தக் கதியை மறந்து இருள் விழைந்த விதியை நினைந்து அழுவேனோ?” என்கின்றார் இராமலிங்க அடிகளார்.

பொருளாசையால் பெருந்துன்பம் எய்தும். இரவு பகலாக அலையச் செய்யும் பொருளாசை; செய்யாத ஈனச் செயல்களைச் செய்யச் செய்யும்.

அருணகிரிநாதசுவாமிகள் ஆண்டவனை நோக்கி “பெரு மானே! இப் பொருளாசையால் அடியேன் பெருந்துன்பத்தை யடையலாமோ! அவ்வாறு அடைதல் கூடாது. ஆசையின் னும் விலகி உய்யுமாறு தேவரீர் அருள்செய்யும்” என்று வேண்டுகின்றார்.

ஆனால் அருணகிரிநாதர் உள்ளபடியே பொருளாசை யுடையவர் என்று அன்பர்கள் கருதிவிடக்கூடாது. அவர் ஆசாரிகள் துளாகப் பெற்றவர்; ஆசாபயோதியைக் கடந்து ஆசாரிகள் துளாகப் பெற்றவர்; உலகவர்க்குள்ள ஆசைப் பற்ற அரும்பெருந் தவஞானி; இப்பாடலைப் பாடுகின்றார். மாணவர் பாட்டைக் குறித்து வருந்தி இப்பாடலைப் பாடுகின்றார். மாதாபிதாவும் குற்றத்தை ஆசிரியனும், உலகவர் குற்றத்தைத் தாம் ஏற்று ஏற்றுக் கொள்வதுபோல், உலகவர் குற்றத்தைத் தாம் ஏற்று இப்பாடலைப் பாடுகின்றார் என அறிக.

மைந்தாருந் தோள் மைந்தா:—

உலகைப் புரக்கும் வீர அரசனுக்கு வலிமை நிறைந்திருக்க வேண்டும். வலிமை தங்குமிடம் தோள். அதனால்தான் இராமரை முதல் முதலாகக் கண்ட மிதிவீர மாதர்கள் இது வீரம் உள்ள தோள்தானா? என்று எடுத்த உடனே முதலில் தோளை உற்று நோக்கினார்களாம்.

“தோள்கண்டார் தோள்கண்டார்”

அதனாலேயே “அவருடைய தோள்வலி கூறுவோர்க்கே” என்கின்றார் கம்பநாடார்.

ஒருநாட்டைக் காக்கின்ற மன்னவனுக்கு இத்தகைய தோள் வலி வேண்டும் என்றால் அகில உலகங்களை யாரும் எந்த கந்தவேளுக்கு எத்தகைய தோள் வலி யமையவேண்டும்? அளவிலாற்றல் அத்தோளில் அமைந்துள்ளது. அது அலகில் அவுணரைக் கொன்ற பேராற்றல் படைத்தது.

“அலகிலவுணரைக் கொன்ற தோளென”

“முற்றியபனிநு தோளும்”

அதனாலேயே வாழ்த்த வந்த கச்சியப்பர் முதலில் அத் திருத் தோள்களை வாழ்த்துகின்றார், “ஆறிகு தடந்தோள் வாழ்க” என்று.

அத்தோள் அனைவரும் துதி செய்யும் அருமையுடையது. என்கின்றார். “ஏவருந் துதிக்க நின்ற நராறு தோள் போற்றி”

மைந்து—வலிமை. ஆர்—நிறைதல்.

வலிமை முழுவதும் நிறைந்த மைந்தன் முருகன். இனிய அடியவர்களின் விளைப் பகைகளையும் ஆணவாதி பகைகளையும் அழிக்கும் ஆற்றல் படைத்தவன்.

அவனை வழிபடுவோர்க்குப் புகையினால் வரும் அச்சம் இராது. கோள் நாள் கூற்று முதலிய இடர்கள் எய்தமாட்டா.

கந்தா:—

கந்தன்—பகைவர்களுடைய பராக்கிரமங்களை வற்றச் செய்பவன்; அகப்பகை, புறப்பகை என்ற இருபகைகளையும் போக்கி அருள்புர்பவன்.

வந்தே இந்தப் பொழுதாள்வாய்:—

“பெருமானே! நாளை, மறுநாள் என்று தவணை போடாமல் இப்பொழுதே என்முன் வந்து ஆட்கொள்வீர்” என்று சுவாமிகள் வேண்டுகின்றனர்.

ஆண்டவனைக்காண வேண்டும் என்ற ஆவல் உள்ளத்தில் துடிதுடித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். தண்ணீரிலே அழுந்திய ஒருவன் முச்சுவிட முடியாமல் திணறுவதுபோல் எவன் ஒருவன் இறைவனைக் காண வேண்டும் என்று துடிப்பானே அவனுக்கு அத் துடிப்புள் இறைவன் தோன்றி யருள் புரிவான்.

இன்றிருப்பார் நாளையிலலை; வருகணத்து வாழ்ந்திடுமோ விழுமோ; இந்த மலக்கூடு; “சாநாளும் வாழ்நாளும் யாரறிவார்? நேருநல் உளனோருவன் இன்றிலலை. ஆனபடியால் எத்தனைக்கு எத்தனை விரைவில் முருகனுடைய காட்சியைக் காணலாம் என்ற ஆவலும் அளவுக்கு மேற்பட்ட காதலும் அமைதல் வேண்டும். அங்ஙனம் அமைந்த பாம்பன் அழகனார்க்கு ஆண்டவன் அண்மையில் கனவிலும் நனவிலும் காட்சி தந்தனன்.

அளவிறந்த காதல் பூண்ட ராமகிருஷ்ணர் தேவியை நேருக்கு நேராகத் தெரிச்சித்தனர்.

கோங்கார் பைந்தே னுண்டே வண்டார் குன்றாள்:—

குன்றாள்—குன்றில் பிறந்து குன்றில் வாழ்கின்ற வள்ளியம் மையார். மலை மகள் மகனாகிய மலைக்கு நாயகன் மலை மங்கை யாகிய வள்ளியை மணந்து மலையில் எழுந்தருளியிருக்கின்றாள்.

குன்றோடும்:—

தூரபன்மனுக்குத் துணையாக நின்ற ஏழுமலைகளையும் பெருமான் அழித்தனர்.

குழம் பேழம்:—

உலகைச் சூழ்ந்துள்ள ஏழு கடல்களையும் வேலால் சுவற் வைத்தனர்.

அம்பு—கடல்,

“எழு கடலும் எண் சிலம்பும் நிசிராரும் அஞ்ச அஞ்சம் இமையவரை அஞ்சலென்ற பெருமானே”

தூரும் போய் மங்கப் போருகோபா:—

தூர்—தூரபன்மன்.

போய்மங்க—வலிமையழிந்து குன்றுமாறு முருகன் மறக் கருணையால் கோபிப்பார் போல் கோபித்துப் போர் புரிந்தார்.

குற்றம் புரியும் குழந்தைகளை அன்னை சின் முகங்காட்டித் தண்டித்துத் திருத்துவது போல் முருகவேள் தூராதியவணரைத் தண்டித்து ஆண்டருளினார். மோய்ப்பு—தோள்.

கற்பு

செல்வநாயகி

“அம்மா! நேரமாகின்றது. சீக்கிரம் நான் பள்ளிக்கூடம் போகவேண்டும். பழையது போடு,” என்றுள் செல்வநாயகி.

“ஆமாம்! நீ படித்து பேரிய உத்யோகம் பார்க்கப் போகின்றாயோ! ஆண் பிள்ளைகள் மாதிரி உன்னால் உத்யோகம் பார்க்க முடியுமா? என்னமோ சற்று முன் பின் போனால் என்னகுறை? வேலையாக இருக்கின்றேன். சற்று போறு” என்றுள் தாய்.

“அம்மா! அறிவு ஆற்றல் என்பவை ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் பொதுவானவை. உயிருக்கு ஆண் பெண் என்ற வேற்றுமை கிடையாது. ஆண் பெண் என்பது இந்த உடம்பினாலே வந்த பிரிவினை. தவிர படிப்பது கேவலம் உத்யோகத்திற்கும், பணம் சம்பாதிப்பதற்கும் அல்ல? கல்வியில்வது அறிவை வளர்க்கும் பொருட்டுத்தான்.

தொட்டனைத் தூறும் மணற்கேணி மாந்தர்க்குக் கற்றனைத் தூறும் அறிவு.

என்கின்றார் திருவள்ளுவதேவர்.

நான் நன்றாகப் படிப்பேனே யாயின் போன்னும் பொருளும் புகழும் தானே வரும். கல்வியின் பயன் அறிவு. அறிவின் பயன் ஒழுக்கம்; ஒழுக்கத்தால் வருவது உயர்வு” என்றுள்.

கங்காளஞ்சேர் மோய்ப்பார்:—

கங்காளம்—எலும்புக் கூடு. சர்வசம்மார காலத்தில் மாண்ட மாலயகுதி வானவர்கள் தமது அடியார்கள் ஆதலின் அவர்களுடைய எலும்புக் கூடுகளைச் சிவபெருமான் தோளில் தரித்துக்கொண்டு அருளினார்.

அன்பார் கன்றே—

சிவமூர்த்திக்கு அன்புடைய இளங்குமாரர். கன்று என்ற சொல் மிக்க அழகாக அமைந்துள்ளது.

கம்பூர் சிந்தார்—

கம்பு—சங்கு. சிந்து—கடல். சங்குகள் ஊர்ந்து தவழ்கின்ற கடல்.

கருத்துரை

வள்ளிமணவாளா! சிவகுமாரா! செந்தில் மேவிய கந்தவேளே! மாதர் பொருட்டு பொருள் தேடி யலைந்து அடியேன் துன்புறமாட்டேன். இப்பொழுதே வந்து அருள் புரிவீர்.

கற்பு

கள்ள

சரி, சரி; சாப்பிட்டுப்போ! என்று அன்னை அன்னமிட்டாள். செல்வநாயகி உணவு செய்து பள்ளிக்குப் புறப்பட்டாள்.

செல்வநாயகி பாடத்தைக் கவனமாகப் படிப்பாள். ஆசிரியரிடம் அடக்கமாக நடந்து கொள்வாள். மாணவ மாணவிகளிடம் ஒற்றுமையாக இருப்பாள். மருந்துக்கும் போய் சொல்ல மாட்டாள். கண்டவர்களுடன் கூடி விளையாடமாட்டாள். நல்ல உத்தமமான குணங்களை யுடையவளாக இருந்தாள். அந்த ஊரிலேயே அவளுக்கு நல்ல பேர். அடக்கமான பெண் என்று பேர் பெற்றிருந்தாள்.

ஒருநாள் தாயாரிடம் சென்று, “அம்மா! எங்கள் பள்ளிக் கூடத்தில் ‘டிராமா’ நடக்கப்போகின்றது. நாங்கள் தான் டிராமாவில் நடிக்கப் போகின்றோம். அதற்கு ஆள் 1க்கு பத்து ரூபாய் தர வேண்டும்; பத்து ரூபாய் கொடு; அன்றியும் பரிமேலழகர் உரையுடன் கூடிய ஒரு திருக்குறள் வாங்க வேண்டும்; அதற்குப் பணங் கொடு” என்றுள்.

“குழந்தாய்! என்னை என்ன பணக்காரி என்று என்னிக் கொண்டிருக்கின்றனியா? உன் தந்தையோ இல்லை. நான் வீடுவீடாகச் சென்று கூலி வேலை செய்து உன்னைக் காப்பாற்றுகின்றேன். உன் தந்தையிருந்தால் அந்த வாழ்க்கை வேறு. அவர் காலமாகி, பத்து வருடம் ஆகின்றது. நான் என்னை இவ்வளவு காலமாகி, பத்து வருடம் இதுவேண்டும், என்று என்னை வேன்? அம்மா! அது வேண்டும், இது வேண்டும், காசு எது? அடிக்கடி வந்து கேட்கின்றாய்? என் கையில் காசு எது? வயிற்றுக்குப் பாடுபடுவதே பெரிதாக இருக்கின்றது. என்னை வர கஷ்டமாக இருக்கின்றது. கடன் தருவாருமில்லை. என்னை பணங் கேட்காதே; நாடகத்தில் சேர்ந்து நடிக்காவிட்டால் இருக்குறை? நமது வாழ்க்கையே ஒரு யுகமாக இருக்கின்றது. கின்றது. ஒருநாள் தள்ளுவது ஒரு யுகமாக வீட்டுக்காரன் அம்மா! வீட்டு வாடகை தரவில்லை யென்று வீட்டுக்காரன் நம்மை வறுத்துக் கொடுக்கின்றான். வறுமைப் பிணியால் வாடுகின்ற நான் என்ன செய்யேன்?” என்றுள்.

செல்வநாயகி, “அம்மா! படிக்கின்ற எனக்குப் புத்தகம் வாங்க முடியவில்லை. படியாத பிள்ளைகளுக்கு நிரம்பப் புத்தகம் வாங்கிப் பெற்றோர்கள் தருகின்றார்கள். தனவந்தர்கள் வினா வாலுக்கள் லட்சாதி லட்சமாகச் செய்கின்றார்கள். கல்விக்காக வறிய மாணவ மாணவிகட்குப் புத்தகம் வாங்கித் தர மனமில்லை. நான் உனக்குத் தோந்தரவு தரமாட்டேன். என்னைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு நீ எத்தனையோ சிரமப்படுகின்றாய். என்று நன்கு அறிவேன். ஆண்டவன்தான் நமக்குத் துணை” என்று கூறிவிட்டுப் பள்ளிக்குச் சென்றாள்.

மகளுடைய எண்ணத்தை நிறைவேற்ற முடியவில்லையே என்று தாய்க்கு வருத்தம். மனம் நொந்துக் கண்ணீர் வடித்து

நின்றான். அச்சமயம் விண்ணிலிருந்து ஒரு வைரத்தோடு வீழ்ந்தது. வாணை நோக்கினான் ஒரு கருடன் தன் காலில் ஏற்றிக் கொண்டு வந்து எறிந்தது என உணர்ந்தான். அவளால் கண்ணை நம்பவே முடியவில்லை. அதனை எடுத்துப் பேட்டியில் வைத்தான். அவள் மனதில் மகிழ்ச்சி வரவில்லை. கவலையே வந்தது. “அத் தோட்டிற்கு உரியவர்கள் யாரோ? அவர்கள் பாவம் என்ன துன்பப்படுகின்றார்களோ? பிறர் பொருளை எட்டி யாகப் பார்க்க வேணும் என்று பேரியவர்கள் கூறுவார்களே. ஆகவே இது நமக்குப் பொருந்தாது; இதற்கு உடையவர்களிடம் சேர்ப்பதுவே முறை; அவர்களை எப்படியறிவது?” என்று கருதி சிந்தனைக் கடலில் ஆழ்ந்தான்.

அந்தவூரில் ஒரு பேரிய தனவந்தனுடைய மகள் தனது வைரத் தோட்டினைக் கழற்றி அருகே ஒரு தட்டில் வைக்க அதனை உணவு என்று கருதிய கருடன் காலில் ஏற்றிக் கொண்டு போனதாகவும், அதனைத் தோடா முடியவில்லை யென்றும் செய்தி அந்த ஊரில் பரவியது.

அதனைக்கேட்ட செல்வநாயகியின் தாய் அந்த விஷயுயர்ந்த வைரத் தோட்டினைக் கொண்டு போய் அதற்கு உடையாரிடம் தந்து நின்றாள். “ஐயா! ஒரு கருடன் காலில் ஏற்றிக் கொண்டு என்முன் இட்டது. உடையார்பால் சேர்க்க எண்ணினேன். இது தங்களுடையது தானே” என்றாள்.

அந்தத் தனவந்தன் அதிசயமடைந்தான். “வைத்தவன் மறந்தால் எடுத்தவன் கொடுக்கின்ற காலமல்லவே இன்று? இவர் வறுமையின் வடிவமாகக் காணப்படுகின்றார். பேரும்பணம் படைத்த நமக்கே ஆசை விட்டபாடில்லை. மேலும் மேலும் அல்வழியிலும் பொருளை யிட்டுகின்றோம். வறியவர்களைக் கண்டு மனம் இளகுவதுமில்லை. அவர்களை வேலை வாங்கிக்கொண்டு போதுமான கூலியும் தருவதில்லை. நமது மனோநிலைக்கும் இந்த ஏழையின் மனோநிலைக்கும் ஏணி வைத்தால் கூட எட்டாது” என்று எண்ணினான்.

“அம்மா! வணக்கம். உனது உத்தமமான குணத்தை மிகவும் பாராட்டுகின்றேன். இது என்னுடைய குழந்தை கமலாம் பாளுடையது. அவள் ஸ்னானச் செய்யும்பொழுட்டுக் கழற்றி வைக்கக் கருடன் எடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டது. நல்ல உடைமை நாடிக்கொண்டு வந்தது. இந்தக் காலத்தில் இப்படிப் பிறருடைய உடைமை அகப்பட்டால் தேடிக்கொண்டு வந்து தர மாட்டார்கள். அம்மா! மிகவுயர்ந்த குணம் உம்மிடம் உளது” என்றான்.

“ஐயா! உடைமையை உடையவர்பால் தருவதில் பாராட்டு தற்குரிய சிறப்பு யாதும் இருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. இது ஒவ்வொருவரும் செய்ய வேண்டிய கடமைதானே. இல்லவச

மாகத் தந்தால் பாராட்டலாம். சோத்து உம்முடையது. அதனை உம்பால் சேர்க்கின்றேன். இதில் என்ன வியப்பு? நான் போய் வருகின்றேன்” என்றான்.

“அம்மா! சற்றுப் பொறும். உங்களைக் கண்டது எனது புண்ணியவசம். அடிக்கடி வாரும்; இந்தக் காலத்தில் கடமை உணராத மடமை மிகுந்தவர்கள்தான் மலிவு. இந்த 25 ரூபாயை வைத்துக்கொள்ளுங்கள்” என்றான்.

“அண்ணலே! மன்னிக்கவேணும் எனக்குப் பணம் தேவையுண்டு. ஆனால் இதற்காகப் பணம் நான் வாங்கமாட்டேன். உங்கள் கருணையிருந்தால் போதும்” என்றான்.

“அம்மா! அப்படிச் சொல்லக்கூடாது. என் நன்றிக்கு அடையாளமாக இதனை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள். மனம் உவந்து தருகின்றேன். உங்கள் தங்கமான குணத்திற்கு என்ன தந்தாலும் தரும். தயவுசெய்து மறுக்காமல் ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்” என்று கூறி மன்றாடினார்.

அதனை ஏற்றுக்கொண்ட அவள் தன் வீட்டிற்கு வந்தாள். மாலை மகள் வந்தவுடன் “குழந்தாய் பணம் பத்துரூபாய் கேட்டனியே? ஆண்டவன் கொடுத்தான். இருபத்தைந்து ரூபாய் இந்தா; புத்தகம் வாங்கிக்கொள்; மற்ற பள்ளிச் செலவுக்கு வைத்துக்கொள்” என்றான்.

இப்படி செல்வநாயகி மிகுந்த சிரமப்பட்டுப் படித்துக் கொண்டிருந்தாள். அந்தப் பள்ளியில் முதல்தரமான மாணவியாக விளங்கினாள்.

ஒருநாள் அதிகாலை மன்னர் பெருமானுடைய அரண்மனை வழியே செல்வநாயகி சென்றுகொண்டிருந்தாள். அரண்மனை மாடி மீது சாளரத்தின் வழியே மன்னர் தேருவை எட்டிப் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பும்போது சாளரத்தின் மேல் மரத்தில் மோதி தலையில் அடிபட்டது. சிறிது உதிரம் வந்து விட்டது. உடனே மன்னவனுக்குக் கோபம் பொங்கியது. “இன்று எழுந்தவுடனே விதியை எட்டிப் பார்த்தேன். இப் பேண்ணின் முகத்தில் விழித்தேன். விழித்ததன் பயன் மண்டையில் அடிபட்டது. இப்படி நாள்தோறும் இப் பேண்ணின் முகத்தில் விழித்தவர்கட்கு இடர் வரும். ஆதலால் இப் பேண்ணைக் கொண்டுபோய் சிர்ச்சேதஞ் செய்து விடுங்கள்” என்று உத்தரவு செய்தான்.

உடனே ஒரு கொடிய சேவகன் வந்து செல்வநாயகியைப் பிடித்து இழுத்தான். “ஐயா! என்னை ஏன் இழுகின்றீர்?” என்று கேட்டான் செல்வநாயகி. “இது மன்னர்பிரான் உத்தரவு. உன்னைக் கொல்லுமாறு அரசர் கட்டளை” என்றான் சேவகன்.